

Gimesi–Jeli–Tasnádi–Vészits

IDŐFUTÁR 8. A VISSZAZÖKKENT IDŐ

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

Gimesi Dóra – Jeli Viktória – Tasnádi István – Vészits Andrea

A sorozat kötetei:

Időfutár 1.

A körző titka

Időfutár 2.

A királynő palástja

Időfutár 3.

A próbák palotája

Időfutár 4.

A káosz temploma

Időfutár 5.

A por hatalma

Időfutár 6.

A holnap ostroma

Időfutár 7.

Az ellopott időgép

*A varázsfuvola-akció
színdarab*

IDŐFUTÁR 8. A VISSZAZÖKKENT IDŐ

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

[1] Rabosítva

ISBN: 978-963-410-544-2

Megjelent a Tilos az Á Könyvek gondozásában 2019-ben.
www.tilosazakonyv.hu

Szöveg © Gimesi Dóra – Jeli Viktória – Tasnádi István –
Vészits Andrea, 2019
Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2019

Felelős kiadó: Banyó Péter
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea
Borítóterv: Szabó Vince ötlete alapján Pais Andrea

A szöveget Lehotka Gábor gondozta

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

A Tabard Inn emeletén működő fogadóban Sürge aszszony mindig fenntartott egy szobát a törzsvendégeknek. Május 19-én, szombat délután Sir John is ide vonult vissza, hogy kipihenje a délelőtti sörözést és felkészüljön az esti tivornyára. Már erősen alkonyodott, amikor magához tért. Nagyot nyújtózkodott, majd kezében egy teli éjjeliedénnyel kilépett az erkélyre. London fölött rózsaszín felhők úsztak, a levegőben édes virágillat terjengett: olyan szép volt a kora este, hogy Sir John legszívesebben szonettet kanyarított volna róla. Eszébe is jutott két vagy három egészen tisztességes jambikus sor, miközben a kübli tartalmát a kor szokásainak megfelelően laza mozdulattal kilötytyintette az utcára. „*Vagy lásd az alkonyt bennem, nap lementén / Mely egyre jobban sápad nyugaton...*” Valóban, egészen tűrhető verssorok – gondolta Sir John, és már vette a levegőt, hogy papírt és pennát kérjen, amikor egy elképzelhetetlen sebességgel száguldó szekér tűnt fel a semmiből, és fékezett le a Tabard Inn előtt. Sir John remegő kezéből kiesett a kübli, és nagyot koppant a földön.

– Hó! – kiáltotta a bakon ülő, vörös üstökű kamasz.

A kocsiról hárman ugrottak le: egy pestisdoktor csőrös maszkban, egy apácaruhás fiatalember és egy pendelyes

kisasszony, kezében egy skatulyával, melybe egy ijedt fiú arca volt bezárva. A skatulyából folyamatosan dőlt a szó.

– És akkor Bujdosóné hozzám vágott egy dossziét, és becsapta az ajtót – fejezte be a történetet Tibi.

– Ez nagyon durva – mondta Hanna, az utóbbi tíz percben legalább huszadszor.

– Kapjuk el a dementort! – lelkesedett Benedict.

– Jó, csak előbb köszönjük el Webster-től, és vonuljunk fedezékbe, vagy valami! – javasolta Bulcsú, és a bognár fiához fordult. – Mondd meg a tesóidnak, hogy... tudod... jó fejek, meg minden. És Doktor Butch üzeni, hogy étkezés előtt mindig mossanak kezet!

– Ja, és kösz a fuvart! – nyújtott kezet Benedict. – Úgy vezetsz, mint egy állat!

– Gyertek már, mindjárt itt lesz Búné! – sürgette a fiukat Hanna. – Webster, köszönünk mindent. Igazán nagyon sokat segítettél.

A lány gyors pusztit nyomott Webster arcára, aki ettől tetőtől talpig elvörösödött. Életében először tapasztalta, hogy vannak barátai. Korábban megvetette az efféle érzélgést, de most úgy érezte, megszakad a szíve, ha örökre el kell válniuk egymástól.

– Veletek maradok, amíg el nem indultok – Webster leugrott a bakról. – Sokkal nagyobb biztonságban lesztek, ha van itt valaki, aki ismeri a terepet.

Az időutazók összenéztek. Mivel senkinek sem volt kifogása, együtt indultak el a kocsmá bejárata felé.

– És velem mi lesz? – szólalt meg egy hang a szekérről.

– Basszus, róla totál elfeledkeztünk. Mi legyen? – kérdezte Hanna.

– Hát... szabad vagy! – Benedict a fogoly felé fordult, és olyan mozdulatot tett, mintha legalábbis ő lenne V. Henrik.

A Tibi helyett megmentett, szelíd tekintetű fiatalembernek nem volt több kérdése. Villámgyorsan leugrott a szekérről, és egy szempillantás alatt eltűnt a kocsmá mögötti erdőben.

– Na, egy gonddal kevesebb – konstataulta Benedict. – Már csak Bujdosónét kell összeszedni.

– Nem lehetne, hogy egyszerűen otthagyjátok? – javasolta Tibi, aki még mindig vonalban volt.

Hanna Bulcsúra nézett, és pontosan tudta, hogy egyre gondolnak. Egy boldog, nyugodt, dementormentes világra.

– A hadron aksija már nem bírja sokáig – mondta a dalek. – Lehet, hogy nem lesz más választásunk. És különben is, ő akart a 16. századba jönni.

Hanna egy percig komolyan eljátszott a gondolattal, de aztán győzött a józan esze.

– Nem hagyhatjuk itt. A végén még belekavarna a múltba, és kiirtaná az emberiséget. De nagyon meg fogja bánni, hogy így átvert minket.

A lány nosztalgikus mosollyal emelte fel a Sir John által elhajított küblit, és belépett a kocsmába.

Nem sokkal később a Tabard Inn felé vezető utca végén felbukkant Bujdosóné. Szaporán szedte a lábát, hogy időben odaérjen a megbeszélte találkozóra. Ekkor még nem sejtette, hogy percek alatt nem Shakespeare-rel fog megismerkedni közelebbről, hanem egy küblivel.

Mire a járőr-kocsi a helyszínre ért, a betörők már felszívódtak. És ami a legfurcsább, nem vittek magukkal semmit. Edina nem tudhatta, de az Apostol utcai riasztórendszer

jelzett Zsombi mobilapplikációján, hogy behatolás történt az objektumban, ezért szakították meg az épp csak megkezdett munkát. Úgyhogy azonnal befejezték Hanna néni lakásának kirámolását, kocsiba vágták magukat, és kipörgő kerekkel elhajtottak.

– Ezt nem hiszem el, mi tartott ennyi ideig?! – kiabált a kitérő rendőrökkel Edina.

Kövér őrmester erős véleményrel az arcán végigmérte a toporzékoló kamaszt.

– Maga telefonált?

– Igen, én, de kábé ezer évvel ezelőtt! Már elmentek a betörők, nincs itt senki!

– Úgy érti...?

– Úgy! – vágott közbe Edina. – Gyorsan menjünk utánuk, mielőtt gáz lesz!

– Kisasszony...

– El kell kapnunk őket, mielőtt visszaérnek a... Na, mindegy! Tudom, hova mentek! – Edina bevágta magát a rendőrautó hátsó ülésére. – Lehetne menni szirénával? Köszcsi!

Tíbi közel volt ahhoz, hogy fejfelé lógva megismerkedjen az akvárium belsejével, ugyanis mielőtt elhagyták volna az Apostol utcai villát, Felemásszemű emberei rajtuk ütöttek.

– Hova, hova, Tiborkám? Csak így köszönet nélkül! – élcelődött Zsombi. – Nem ízlett a kaja? Vagy egyéb gond volt a vendéglátással? Remélem, beírtál a vendégkönyvbe!

Cumó döbbsen arccal bámult Hanna nénire.

– Nézd már, Zsombi, ez az a vén gádzsi, aki kihívott a cirkóhoz!

Hanna néni méltóságteljesen a magasba emelte kétszer műtött, nemesen ívelő orrát, és odaszólt ifjú testőrének.

– Szabolcs, és ezt te csak úgy hagyod, hogy így beszéljenek rólam? Azonnal verd meg őket!

– Ööö... – Szabi a szeme sarkából végigmérte ellenfeleit. – Inkább a tárgyalásos utat választanám.

Zsombi fenyegetően közelebb lépett a fiúhoz.

– Szóval csapdát állítottatok nekünk, hogy kiszabadíthassátok a kiscsávót!

– Komolyan nem értem, mire vártok! – dühöngött Hanna néni. – Két nagydarab, erős fiú! Nem beszélve az én karmolótechnikámról! Második megboldogult férjem, Ernesto Bolívar Echeveria Zamorano sokat mesélhetne róla... – a vénasszony eltöprengett. – Vagy ő a harmadik volt?

– Elég a pofázásból! – kiabált Zsombi. – Nyomás vissza a pánikszobába! Mind a hárman!

– Gyerünk, fiúk, támadás! – meresztette ki vérvörös körmeit Hanna néni. – Túlerőben vagyunk!

Szabi a fejét vakarta.

– Csak számszakilag.

Cumó megunt a huzavonát, és belső zsebéből elővett egy kis kaliberű, félautomata pisztolyt.

– A nyanya eldugul! És nyomás be a szobába, amíg szépen mondom!

Az utca felől meghallották a szirénázást. Zsombi a bejárati ajtó melletti monitorhoz lépett, amin jól látszott, hogy rendőrautó érkezik nagy sebességgel, és keresztben megáll a kocsibeálló előtt.

– Ránk hívtátok a zsarukat?!

– Bocs, de miért hívtuk volna? – kérdezett vissza Szabi. – Ide speciel mi törtünk be!

Zsombi egészen belehajolt a fiú arcába, és vészjóslóan lihegte.

– Tartsátok a pofátokat, akkor talán megússzátok! Mi sem törtünk be sehová, ti sem törtetek be sehová. Világos?

Szabi buzgón bólogatott.

– Adom!

Cumó gyorsan elrejtette a pisztolyt egy virágvázában, majd kapkodva poharakat vett elő, és bekapcsolta a zenét.

Mikor a rendőrök Edina vezetésével berontottak a házba, egy meglehetősen vegyes társaságot láttak békésen italozgatni és zenét hallgatni a krokodilbőr bevonatú sarokgarnitúrán.

– Ők azok! – kiáltotta Edina, és a betörőkre mutatott.

– Jó napot, biztos úr! – emelkedett fel Zsombi a fotelből. – Segíthetünk?

– Szia, Edi! – integetett Szabi kezében egy pohár narancslével. – Gyere, már megy a buli! Mit iszol?

Edina csak hápogni tudott a meglepetéstől.

– Szabi... te... Ezt nem hiszem el! Ti mit csináltok?

– Edinám, édes bogaram, kis bongyor alpakkám, de jó, hogy jössz! – kiáltott Hanna néni. – Végre még egy nő, már halálra untam magam ebben a savanyú férfitársaságban! Képzeld, még táncolni sem akartak! – ezzel talpra ugrott, és martinispoharát a feje fölé tartva vad csipőrázásba kezdett. – Ollé, zumba-zumba!

Kövér őrmester szemhéja enyhén megremegett, majd számonkérő arccal Edina felé fordult.

– Maga most szórakozik velünk?

– Nem! Dehogysis! – tiltakozott a lány. – Nem értem, miért csinálják! – Edina tekintete ekkor megakadt Tibin,

aki a kanapén ülve megpróbálta egészen kicsire összehúzni magát. – Tibi! Te meg hogy kerülsz ide?! Nem az volt, hogy a középkori Londonban vagy? Találkoztál Shakespeare-rel?

Kövér őrmester ekkor döntött úgy, hogy beviszi a lányt egy drogtesztre. És ha már így alakult, beviszi az egész bagázst a rendőrsre, hogy odabent tisztazzák a helyzetet.

Tibi újra fogoly volt, csak most épp a második kerületi rendőrkapitányságon. Ezúttal azonban legalább társasága is akadt Szabi és Edina személyében. Kövér őrmester elsőként Hanna nénit hallgatta ki, mivel kiskorúak esetében meg kellett várni egy felnőtt hozzátartozót. Zsombi és Cumó már szerepelt a bünyügyi nyilvántartásban, így őket egy másik ügyosztályon faggatták.

– Imádom az egyenruhás férfiakat! – jelentette ki Hanna néni a kihallgatósobában. – Maga is olyan fess benne, pubikám! Volt nekem egy ilyen kiskatonám anno, horthysta tiszt, a Ludovikán végzett, csak aztán deklasszálódott a szentem, és lekerült Tunyogmatolcsra a téeszbe traktorosnak, úgy szakadt meg a románc.

Kövér őrmester az asztalra csapott.

– Elhallgatna egy percre?

– El, de nem szívesen! – a vénasszony felhúzta az orrát.

– A maga ingatlanjához riasztottak minket 11 óra 23 perckor. Észlelt a lakásában idegenkezűséget, zárfeltörést, behatolást?

– Ó, nem hatolt be hozzám senki... sajnos... már régen! – sóhajtott Hanna néni, és lemondóan legyintett. – Magányos szépasszony vagyok én, őrmester úr, főleg, mióta Imrémet ott felejtették ezek a szerencsétlenek Búravárosban...

- Búravárosban?
- Ott hát! Ráadásul egy másik idősíkban, érti!
- Az őrmester nem értette.
- Egy másik idősíkban?
- Igen, a jövőben, 2058-ban vagy 59-ben, emlékszik már a francnyavalya!

Kövér őrmester úgy döntött, hogy ezen a ponton megszakítja a kihallgatást, annál is inkább, mert iszonyú hangzavar hallatszódott a fogdák felől.

Vali néni hatalmas lendülettel és egy étellel púpozott fonott kosárral érkezett. Szokásával ellentétben fasírtot most nem hozott, mert épp csak összekapkodta, amit talált a hűtőben.

– Tibikém, kisfiam! Hát megvagy végre! Megtaláltak a rendőr bácsik!

Vali néni jobbról-balról megpuszilta a döbrent ügyeletes tisztet, és egy tálca édes süteményt nyomott a kezébe.

– Fogyasszák jó étvággal, egyszerű kis linzerke, más édesség nem volt otthon, ó, ha tudtam volna... – ekkor azonban észrevette a rácsokat, amelyek elválasztották kisfiától, és hökkenten elhallgatott. – Tibikém, miért vagy te oda bezárva?!

Választ azonban nem kaphatott, mert egy újabb „hozzátartozó” érkezett a rendőrsre.

– Tibor?! Hol van Tibor?! – bődült el Géza bácsi.

Szabi ugyanis nem a szüleit értesítette, hanem az osztályfőnökét. Géza bá mégiscsak jobban képben volt, és nem tett fel kinos kérdéseket a rendőrök előtt. Legalábbis papírforma szerint ennek kellett volna történnie, ha az igazgató úr kicsit jobban átgondolja a dolgot. Csakhogy ő nem gondolt át semmit, ahhoz túlságosan örült.

– Tibikém, hogy sikerült kiszabadulnod?

– Úgy nézek én ki, mint aki kiszabadult? – kérdezte Tibi apatikusan a rácsok mögött.

Kövér őrmester hegyezni kezdte a fülét.

– Micsoda? Honnan kellett kiszabadulnia?

Szabi megpróbálta menteni a menthetőt.

– Sehonnan! Csak viccel a tanár úr!

– Most miért mondod, Szabolcs? Te is tudod, hogy elrabolták!

A rendőr elővett egy jegyzetfüzetet.

– Helyes, szóval a fiút elrabolták.

Mindenki egyszerre kezdett beszélni. Edina, Szabi, Tibi és Hanna néni azt magyarázták egymás szavába vágva, hogy félreértés az egész, míg Géza bácsi mindenkit túlharsogva azt bizonygatta, micsoda veszélyeknek van kitéve a mai fiatalság. Kövér őrmester épp azt fontolgatta, hogy az egész társaságot elviteti vérvizsgálatra, ahol bizonyára ki fogják mutatni valamiféle hallucinogén anyag nyomait, ekkor azonban telefonhoz hívták.

Valami nagykutyával beszélhetett, mert vigyázállásban hallgatta végig az eligazítást. Aztán visszament az előállítottakhoz, udvariasan elnézést kért tőlük, és megkérdezte, hogy meg tudják-e oldani a hazautat, vagy igénybe vennék a járőrökcsik segítségét.

– Most akkor hazamehetünk? – kérdezte meglepve Edina.

– Igen. Az ügyet lezártnak tekintjük. Elnézést a kellemetlenségért! Viszontlátásra!

– Nekem azért lenne még egy-két kérdésem! – tette csípőre a kezét kissé tornatanáros mozdulattal Géza bá.

– Ne itt! – mondta feszült arccal Tibi. – Otthon mindent elmondok.

Ebben maradtak.

Kifelé menet a rendőrkapitányságról Hanna néni különös melegséget érzett a tarkójában. Határozottan az volt az érzése, hogy valaki nézi őt. Hátrafordult, és tétován visszapillantott az épületre. A második emeleti ablakban egy ősz hajú férfi állt, és a széthúzott relaxán keresztül őket figyelte. Mikor Hanna néni felnézett rá, diszkréten visszahúzódott a szoba mélyébe.

Géza bácsi kinyitotta a kocsija ajtaját.

– Hanna néni, előre tetszik ülni?

A vénasszony töprengő arccal még mindig a relaxás ablakot nézte. Valahonnan ismerős volt neki az az alak.

[2] A törvényen kívüliek

Bujdosóné úgy érezte, szétrobban a feje. A fájdalom a tarkója felől indult, kis híján összeroppantotta a koponyáját, majd a homlokán pirosuló, lüktető dudorban koncentrált. Kinyitotta a szemét, és megpróbálta értelmezni, amit lát. Fák koronája futott fölötte, a lombok között élesen világított a telihold. Amikor a fájdalom másodszor is belenyilallt a tarkójába, teljesen magához tért: egy szekéren zötykölődött hanyatt fekve, valami hepehupás erdei úton. Megpróbált helyzetet változtatni, de rá kellett jönnie, hogy keze és lába is meg van kötözve. Lassan oldalra fordította a fejét.

– Jó reggelt, tanárnő!

A dementor legnagyobb meglepetésére Hanna hangjában nem volt semmi gúny. Inkább valamelyest együttérzőnek tűnt. Bujdosóné kissé megemelte a fejét, és azonnal megértette, miért: Hanna kötelekkel a csuklóján ugyanabban a pozícióban feküdt, mint ő.

– Mi történt?

Néhány órával korábban, közvetlenül Hanna küblis akciója után, Benedict a hátára vette az ájult Bujdosónét. Megkerülték a Tabard Innt, és egyenesen elindultak a mocsár felé, ahol nyolc nappal korábban az időgépet hagyták. A dementort lefektették a fűre, Hanna Webster

segítségével elhúzta a takarásnak használt szomorúfűz ágait, Bulcsú pedig nekikezdett, hogy felkészítse a járművet az indulásra. Minden a terv szerint haladt.

– Benedict, ideadnád a T-kulcsot? – kiáltott ki Bulcsú a műszerfal mögül, de mivel nem kapott választ, nagy sóhajjal maga indult el a kérdéses szerszámmért. A T-kulcs egy fiókban volt, amelyet az időgép gardrób korában Teklák fehérneműk tárolására használtak. Bulcsú talált is benne egy pöttyös, világoskék melltartót. Normális esetben felhúzta volna magát, de most meglepve konstataulta, milyen különös izgalommal tölti el annak lehetősége, hogy a ruhadarab esetleg Tekláké lehet. Elgyengülése csak egy fél pillanatig tartott, gyorsan megrázta a fejét, hátha kimennek belőle a fura humanoid gondolatok. Megfogta a T-kulcsot, és elindult vissza a műszerfalhoz. Ekkor állta útját az óriás.

A férfi körülbelül háromszor akkora volt, mint Bulcsú. Félmeztelen felsőtestén csak egy bőrmellényt viselt, amely alól kidomborodott nagy, szőrös hasa. Fején piros bőrből készült kámszát hordott, amelyben Bulcsú azonnal felismerte a hóhérok hagyományos viseletét. Az óriás jobb kezében hatalmas pallost tartott, a ballal pedig Benedict nyakát szorongatta. Az időgépet legalább tizenkét útonálló kinézetű férfi vette körül, Hanna és az ájult Búné pedig megkötözve feküdt egy szekéren. Bulcsú egy percig mérlegelte az esélyeit, majd némán letette a T-kulcsot a földre, és felemelte mindkét kezét.

– Marlowe, az átkozott spicli! – sziszegte Bujdosóné hanyatt fekve. – Biztos ő dobott fel minket!

– Christopher Marlowe? Aki a *Faustust* írta? – Benedict megpróbált Búné felé fordulni, de a kötelek miatt csak félig sikerült.

– Miért pont Marlowe? – kérdezte Webster. Fogalma sem volt, hogy jön ez most ide.

– Vele lett volna találkozó a kocsmában – a tanárnő bűnbánóan lesütötte a szemét. – Tudhattam volna, hogy nem bízhatok meg benne.

– De mit akart a tanárnő Christopher Marlowe-tól? – érdeklődött Hanna.

– Mit, mit, hát hogy vezessen el Shakespeare-hez! – bukott ki Búnéból az igazság.

Hanna fejében elkezdett összeállni a kép.

– De hát a tanárnő nem is Tibi miatt kereste Shakespeare-t!

– Bár történelemórán lettél volna ekkora északombájn! – Búné még összekötözött kézzel, egy szekér padlóján fekve is meg tudta alázni az embert. – Mégis, mit gondolsz, miért kerestem? Mert akkora rajongója vagyok?

– Mert egy eredeti kézirat milliárdokat ér – nyögte be a triviális megoldást Bulcsú. – A humanoidok gondolkodása olyan primitív.

Bujdosóné lebiggyesztette az ajkát.

– Szerintem neked is jól jönne az a pár milliárd. Vethetnél belőle egy lakatlan szigetet, ahol nincs más, csak te meg a videojátékaid.

Bulcsú utálta magát, hogy ilyen könnyen enged a kísértésnek, de nem tudta megállni, hogy el ne képzelje azt a szigetet. Lenne rajta egy hipermodern és hiperhigiénikus okosház, amely saját magát takarítja és fertőtleníti, egy informatikai bázis, ahol egyszerre több ezer gép dolgozna több millió probléma megoldásán, és persze egy egész falat betöltő képernyő a játékokhoz. A kaja helikopteren érkezne, és az esetleges vendégek is, már ha Bulcsú egyáltalán szeretne vendégeket fogadni. Mekkora nézne Tekla,

ha meglátná a mesterséges intelligenciával feltuningolt robotinasokat! De a szigorú házirendet természetesen neki is be kellene tartania, ahogy Bulcsú szüleinek is, amikor havonta maximum egyszer bebocsátást nyernének fiuk magánmennyországába.

Amíg Bulcsú álmodozott, Bujdosóné úgy ítélte meg, legjobb lesz, ha taktikát vált. Ezúttal Hannához fordult.

– Hanna, beszéljünk komolyan! Te elég okos kislány vagy. Értem, hogy haragszol, és igazad is van, de nyilván azt is felfogod, hogy ez az időgép igazi aranybánya. Óriási hiba, mit hiba, bűn hagyni, hogy egy vidéki nyaralóban vagy egy gardrób szekrényben porosodjon. Képzeld csak el, ha megszereznenk egy elveszett Shakespeare-dráma kéziratát! Micsoda tudományos, irodalmi, művészetelméleti szenzáció lenne! Visszaadnánk a világnak egy csodát, amely elveszett az évszázadok vérzivatarában!

Hanna nem szólt semmit, de Benedict, amint az várható volt, azonnal izgalomba jött.

– A tanárnőnek igaza van! Itt a lehetőség, hogy visszaszerezünk egy elveszett művet!

– Pontosan – mosolygott Bujdosóné. – És ha már keresünk vele egy csomó pénzt, azt akár el is oszthatjuk egymás között. Bulcsú megveheti a szigetet, te alapíthatsz egy színházat, Hanna meg felépíthet belőle egy, mittudomén, hajléktalanszállót, nem igaz?

Hanna látta, hogy a két fiú teljesen transzba esett, és Dagobert bácsi jutott az eszébe, a szemében villogó dollárjelekkel.

– Ez mind nagyon szép és csábító, de ki kell, hogy ábrándítsam a tanárnőt – mondta egykedvűen. – Ha nem tetszett volna észrevenni, jelenleg foglyok vagyunk. Nem fogunk találkozni Shakespeare-rel, és nem szerzünk meg

semmiféle kéziratot. Az is kérdéses, hogy egyáltalán hazajutunk-e valaha.

– Ezt meg hogy érted? – Bujdosóné hangjába némi nyugtalanság vegyült.

Hanna a kényelmetlen körülmények ellenére egy kicsit élvezte a helyzetet. Átadta a szót Bulcsúnak.

– Mint nyilván a tanárnő is tudja, az időutazás nagyon energiaigényes dolog. Szeged egész elektromos hálózatának leszívásával sikerült annyira feltölteni az aksit, hogy tíz napot itt tölthessünk, és még a visszaútra is maradjon energia. Ma éjjel letelt a nyolcadik nap, mi pedig ebben a pillanatban is folyamatosan távolodunk az időgéptől.

– És ha tényleg Marlowe dobott fel minket, akkor erről is a tanárnő tehet – vitte be az utolsó gyomrost Hanna. – Ahogy minden másról is.

Bujdosóné úgy döntött, jobb lesz, ha megbánást mutat, és némán lehajtotta a fejét.

– Te rimától szakadt ipszilon, te haszontalan betű! Te szerencsétlen, üresfejű, pudvás nyomoronc!

Hanna először biztos volt benne, hogy álmodik. Az ismerősei közül egyedül Sándor használt ilyen furcsa kifejezéseket, ha nagyon kijött a sodrából.

– A fene beléd, te húshegy, te ágynyomaték, te angolná-bőr, te szárított marhanyelv, te ökörcímer, te tökehall! Ó, csak volna bennem elég szusz, hogy elmondjam, mire hasonlítasz, te szabóróf, te kardhüvely, te nyílvesszőtok, te nyomorult gyíkleső!

Hanna megállapította, hogy nem álmodik, és azt is, hogy a hang semmiképp sem lehet Sándoré. Sokkal fiatalabb volt, és kevésbé reszelős.

– S-s-s-sir – szólalt meg ekkor a sértések rettegő céltáblája. – A-a-azt mondtad, hozzuk el őket.

– De nem megköötözve, te lúdpofa! Azt mondtam, vendégségbe!

Hanna kilesett a szekér deszkái között: a dadogó, hóhérszerkós óriás lehajtott fejjel, megszégyenülten állt egy nálánál jóval alacsonyabb fickó előtt. A főnök hirtelen abbahagyta az üvöltést, felpattant a szekérre, és Hanna még kettőt sem pislogott, amikor már el is vágta a kötelékeit. Így tett a többiekkel is, akik elmacskásodott tagokkal, nyögve próbálták felhúzni egymást ülő helyzetbe. A megmentő Hannának nyújtotta a kezét, és a lány végre felismerte benne a fiatalembert, akit Tibi helyett hoztak ki a Towerből.

– Hölgyem, a bocsánatokat kell kérnem – mondta most az idegen, az előbbinél lényegesen szelídebb hangon. – Ennek a bárdolatlan bandának fogalma sincs a vendégszeretetről.

– Hol vagyunk? – kérdezte Bujdosóné.

– És főleg: miért? – csatlakozott Bulcsú.

– Hamarosán mindent megtudtok – mosolygott a fiatalember. – A tábortűz mellett bőven lesz időnk elcsevegni.

– De nekünk nincs időnk – ellenkezett Hanna. – Vissza kell mennünk a... oda, ahonnan jöttünk.

– Vagy legalábbis Londonba – tette hozzá Búné.

– Attól tartok, ez az adott körülmények között lehetetlen. Az egész titkosrendőrség titeket keres. Londonban egy fertályóraig sem lennétek biztonságban. Megszakadna a szívem, ha baj érne benneteket, hiszen nektek köszönhetem a szabadulásomat. Hálám annyira mély és határtalan, hogy nincsenek is rá szavak. Ezért is döntöttem

úgy, hogy felajánlom a vendégszeretetemet, míg el nem ül a vihar.

A fiatalember mögött eddigre felsorakozott az egész erdei banda: rossz arcú, marcona férfiak, hiányos fogazatú nők, egy bánatos szemű, sovány fickó, egy kopasz öregember női ruhában és persze az imént megalázott óriás. Lehetek vagy harmincan, és egyáltalán nem tunk bizalomgerjesztőnek.

– Nem félünk a titkosrendőrségtől – próbálkozott Bujdosóné.

– Akkor ti még nem ismeritek Lord Burghley-t és a Tower kínzókamráját. Mindenkinek jobb lesz, ha velünk maradtok néhány napig.

A fiatalember még mindig mosolygott, de a hangja kemény volt, és Hanna érezte, hogy amit mond, az inkább parancs, mint lehetőség. A többiek sem mertek ellenkezni. Sorban lekászálódtak a szekérről, és követték különös vendéglátójukat. Hannának ekkor jutott eszébe, hogy fel kellene hívnia Zsófit. Utoljára akkor beszéltek, amikor épp átbogtak a Tower hídon, és azóta több mint hat óra telt el. Zsófi már tutira tiszta ideg.

Hanna a zsebébe nyúlt, de a féreglyuktelő nem volt a megszokott helyén. És a másik zsebében sem.

– Bulcsú, hol a telefonom? – fordult a dalekhoz.

– Ezeket keresitek? – a törvényen kívüliek ifjú vezére három telefont tartott a kezében. – Amikor kiszabadítottatok, egy tündér arca volt bezárva az egyik skatulyába. Azóta nem mutatkozott, tehát vagy elhagyta börtönét, vagy alszik. Esetleg valami ördögi praktika van a dologban. Mindenesetre biztonságosabb, ha egyelőre magamnál tartom őket.

Hannának riadtan néztek egymásra, de nem mertek tiltakozni.

A tábor meglepően rendezett volt: egy tisztáson körben álltak a sátrak, fölöttük a négy legmagasabb fán egy-egy őrszem ügyelt a rendre. Középen hatalmas tábortűz lobogott. A tűz mellett egy kreol bőrű fiú ült, és a gitárját pengette. Hanna egy pillanatra úgy érezte, nem is az Erzsébet-korban van, hanem valami cserkész táborban Cserépfalun. A táborlakók sorban letelepedtek a tűz köré, volt, aki nyársat tartott a lángokba, mások egy hordóban sört hoztak. A gitáros fiú a húrok közé csapott.

*Míg apró voltam, csöpp gyerek,
Na nézd csak, már megint hogy zuhog –
Még jól tűrtek az emberek,
Ez már elállni sose fog.*

– José Manuel Spanyolországból érkezett ezzel a különös hangszerrel – magyarázta Hannának a tábor ifjú vezére. – De mióta a királynő legyőzte az Armadát, nem nagyon kedvelik errefelé a spanyolokat. Néhány hete majdnem meglincselték, akkor menekült hozzánk.

– Akkor ti afféle törvényen kívüliek vagytok? – puhatolózott a lány.

– Bizonyos tekintetben. Mindenkit befogadunk, akit öfélége szívesebben látna holtan.

A fiatalember a nagydarab hóhérra mutatott.

– Charles például birkózóbajnok volt, de aztán megszorodtak a kivégzések, és átképezték hóhérra. A gazemberek akasztása még ment is neki, de amikor szeren-

csétlennek katolikus öregasszonyokat kellett volna kibeleznie, azt már nem bírta a gyomra. Az a vézna, búskomor alak Jacques, francia földről érkezett Oxfordba. Összekülönbözött az egyik oktatójával Giordano Bruno ügyében.

Hanna agyában váratlan világosság gyúlt.

– Giordano Bruno? Akit megégettek, mert azt mondta, hogy a Föld a Nap körül kering?

– Megégették? – a fiatalember tekintetében zavar tükröződött.

Bujdosóné, aki végighallgatta a beszélgetést, ezen a ponton úgy érezte, muszáj közbelépnie.

– Hanna, amint az köztudott, Giordano Brunót a velenceiek tavaly, vagyis 1592-ben ítélték el eretnekségért. Jelenleg börtönben ül, pere hét évig fog tartani, azután valóban megégetik. Így jár az, aki nem tanul évszámot, mert ugyanis fent van a Wikipédián.

A dementor önelégülten nézett Hannára, majd a foga között még odasziszigte neki az osztályzatot:

– Elégtelen!

A fiatalember szerencsére észre sem vette a közjátékot, annyira leakadt Bujdosóné jólétesültségén.

– A társad látja a jövőt?

– Hát... ja, olyasmi – bólogatott Hanna. Úgy érezte, ideje témát váltani. – És te? Neked mi a sztorid?

A srác tekintete elsötétült. Sokáig nem szólalt meg.

– Mindent megtudsz majd, amikor eljön az ideje.

Hanna az anyukájára gondolt, aki most bizonyára azt mondaná, rossz energiák áramlanak a fiatalember szívcsakrája körül.

– Oké. A nevedet azért elárulod?

Kurta nevetés volt a válasz.

– Név? Hát épp ez az! Van-e nekem törvényesen viselhető nevem? Ez itt a kérdés. Hiszem, hogy előbb-utóbb megeljük az igazságot. Addig szólíts csak Edwardnak!

*Aztán fölnöttem férfvé,
Na nézd csak, már megint hogy zuhog –
te rabló, mondták, kifelé!
Ez már elállni sose fog.*

Amikor véget ért a dal, a tábor ifjú vezére felállt, és a magasba emelte a kupáját.

– Barátaim! Földijeim! Hű társaim búban és örömben! Ünnepe ez a mai. Ünnepe, mivel történetünk a legjobb úton halad a végkifejlet felé. Nem tudhatjuk még, milyen lesz ez a vég, hogy életünk színpadán tragédiát játszunk-e, avagy komédiát. Ma reggel még azt gondoltam, nincs remény, hogy estére végérvényesen és visszavonhatatlanul legördül a függöny. De a mai nap eseményei után erősen hiszem, hogy mellénk szegődött a szerencse. Engedjétek meg, hogy bemutassam nagyra becsült vendégeinket, akiknek a szabadulásomat köszönhetem! Kérlek, álljatok fel!

Hanna körülbelül annyira érezte magát kellemetlenül, mint amikor a negyedik évzárón az igazgató összekeverte Zsófiával, és őt hívta ki, hogy gratuláljon a kitűnő bizonyítványához. Zavartan biccentett egyet a táborlakók felé.

– Ezek a rettenthetetlen harcosok, keleti hazájuk, Hungária legjobbjai, messzi földről érkeztek, hogy segítsenek nekünk. Köszönsétek hát nagy tapssal Artila, a hun lezármozottait, magasztos ügyünk támogatóit, a háború felkent prófétáit!

– Honnan veszi, hogy harcosok vagyunk? – suttogta Hanna.

– Én mondtam neki körülbelül öt perccel ezelőtt – közölte Webster kifejezéstelen arccal. – Sokkal félelmetesebben hangzik, mint az, amit te szoktál mondani magatokról.

– Hogy időutazó?

– Az. Egyszerűen nem tudom megjegyezni. Nincs semmi értelme.

– És még mit mondtál neki?

– Hogy ti vagytok Kelet-Európa leghalálosabb szabadcsapata. De ezt már kikövetkeztette abból, ahogy kiszabadítottátok.

A tábortűz körül ülők szemében félelemmel vegyes tisztelet csillogott, Hanna fejében pedig villámsebességgel kezdtek forogni a fogaskerek. Webster hülyesége és Bujdosóné korábbi történelemleckéje akár még hasznukra is lehet. Amikor elült a taps, magához ragadta a szót.

– Hát, igen – kezdte. – Nagy öröm ez nekünk. Nagy öröm és nagy megtiszteltetés. Engedjétek meg, hogy bemutassam társaimat, akiknek Bécstől Rómaig, Balatonboglártól Búravárosig rettegik a nevét. Bulcsú, a Dalek! A világűr titkainak kutatója, a hadron megszelídítője!

Bulcsú kihúzta magát. Hanna ezután Bujdosónéra mutatott.

– Ez a hölgy itt mellettem diákok ezreinek tépte ki a szívét és dermedtette jéggé a lelkét. Sosem kegyelmez, sosem könyörül, és mindig megtalálja a leggyengébb pontodat! Látó szeme egyszerre fürkészi a múlt és a jövő titkait. Edit, a Dementor!

Búné olyan pillantást küldött Hanna felé, amitől a Szahara is befagyott volna. Bulcsú annyira röhögött, hogy

félrenyelt, és köhögni kezdett. Hanna megütögte a hátát, majd folytatta.

– És végül, de nem utolsósorban velünk van még *A varázsfuvola* sárkányölője, a Színművészeti barlangásza, a női szívek királya: Benedict, az Apáca!

Benedict először nem volt benne biztos, hogy Hanna gúnyolódik-e, és ha igen, az rá nézve mennyire sértő. Aztán amikor kitört a tapsvihár, elengedte a problémát. Mélyen meghajolt, és élvezte a sikert.

Edward elismeréssel nézett Hannára.

– És benned, hölgyem, kit tisztelhetünk?

A lány elgondolkodott. Volt már bécsi mindenesfiú és francia striga, de mi lehetne az ő állandó jelzője? A többieket könnyű volt jellemezni, de mit is mondhatna magáról?

– Én... Hanna vagyok. Hanna, a... Hun. Csak így, simán. Nem szeretem cifrázni.

Edward nem firtatta tovább a dolgot, de Hanna az este hátralévő részében már nem tudott szabadulni a gondolatától, hogy ki is ő valójában. Mi az ő szerepköre? Zsófi okos és gyönyörű, Tibinek az erejénél csak a szíve nagyobb, Bulcsú zseni, Szabika vicces... Mindenkinek van valami szuperereje, különleges képessége, míg ő a barátaihoz képest egyszerűen csak... normális. Jó, talán az átlagnál többször kerül életveszélybe, de az vajon különleges képesség?

Amíg Hanna ezen gondolkozott, a tábortűz mellett gyorsan fogyott a sör, és éjfél körül a tetőfokára hágott a hangulat. A rosszarcú csavargók régi balladákat és románcokat énekeltek összekapaszkodva, a hóhér zokogott, a spanyol muzsikás fájós ujjait ropogtatta. Bulcsút egy kisebb tömeg vette körül, tátott szájjal hallgatták, ahogy nagy beleéléssel mesél.

– A hős ekkor szemtől szemben találta magát ösellenségével, a Sötét Nagyúrral. Azon nyomban kivonta kardját, és rárontott a gonoszra. Ádáz küzdelem kezdődött, életre-halálra. A hős bátran küzdött, ám ellensége erősebb volt nála, és egy alkalmas pillanatban – nyissz! – lemetszte a fiú jobb kezét.

A hallgatóság egy emberként hördült fel. Bulcsú folytatta.

– A Sötét Nagyúr megölhette volna, ám mégsem tette. Kinyújtotta felé a kezét, és azt mondta: „Jöjj velem! Ha mi ketten összefogunk, véget vethetünk ennek a pusztító háborúskodásnak.” A hős tehetetlenül függött a mélység fölért, de ellenállt a mézesmázos szavaknak. „Soha! Tudom, hogy te ölted meg az apámat!” – kiáltotta. A Sötét Nagyúr nagy levegőt vett. Éjfekete maszkja mögül recsegős sóhaj hallatszott. Aztán azt mondta: „Én vagyok az apád.”

Edward volt az egyetlen, aki nem ivott egy kortyot sem. Látszólag a tűzbe bámult, de Hanna észrevette, hogy az embereket figyeli. Mintha kívülről tekintene az egész mulatságra. Hannának eszébe jutott egy pár hónappal korábbi házibuli Szabikánál: Tibi befordult, és hamar lelépett, de neki maradnia kellett, mert megígérte Edinának, hogy nem hagyja ott egyedül. Elég szar buli volt, és ő sok arcot nem ismert. Behúzódott egy sarokba egy vodka-narancs-csal, onnan figyelte a táncolókat. Olyan érzés volt, mintha láthatatlan lenne.

Edward is valami hasonlót érezhetett, mert összerement, amikor Hanna leült mellé a fűbe.

– Jó a buli – mosolygott rá a lány.

A fiú felnézett. Hosszan fürkészte Hanna arcát, mielőtt megszólalt.

– Meg fogom ölni az anyámat.

[3] Gyere, mondd el, mi a baj, bébi!

A Gyógyult Időutazók szánalmasan megfogyatkozott társasága feszült csöndben hallgatta Tibi beszámolóját Vali néni levendulaszagú nappalijában. Tibi igyekezett a lehető legszikárabban elmondani a történetet. Tulajdonképpen nagyon szégyellte magát, hogy ilyen könnyen át lehetett verni.

Vali néni kezét tördelve hallgatta a rémes históriát, milyen veszélybe sodorta az ő egy szem fiacskáját az az álnok Bujdosóné.

– Csak kerüljön a kezem közé!

– Hogy lehattél ilyen ostoba, Tibor?! – mérgelődött Hanna néni. – Hisz mindegyikünk ismeri azt a perszónát, azt sem lehet elhinni, amit kérdez!

– Nem kéne őt hibáztatni! – kelt Tibi védelmére a nagyija.

– Persze, senki nem hibás, mi?! Az én Imrém pedig senyvedhet tovább abban a rémes jövőben!

– Hogy jön az most ide? Mi köze ehhez a Tibikémnek?

– Tessék már egy picit elhallgatni! – horkant fel Géza bá. – A saját gondolataimat sem hallom!

Az asszonyok elhallgattak, és a továbbiakban csak néma, gyilkos pillantásokkal próbálták egymást felnyársalni. Géza bá benyúlt a gallérja alá, és meglazította – valami kínosan szorította a torkát.

– Most akkor azt mondod, Tibor... – kérdezte fojtott hangon –, hogy Hannáék a tizenhatodik századi Londonban vannak?

Tibi lehorgasztotta a fejét.

– Igen, azt. És miattam. Azért mentek oda, hogy engem visszahozzanak. Én vagyok a hibás!

A többiek hiába bizonygatták, hogy ez nincs így, ő csak csali volt, bármelyiküket befűzhették volna, Tibi csak a fejét rázta.

– Hülye voltam! Azért tudta ezt velem megcsinálni Búné, mert sunnyogtam. Egyedül akartam megoldani a dolgot. Ha őszinte vagyok, akkor ez nem történik meg.

Szavaira súlyos csend volt a válasz. Végül Géza bá szólt meg.

– Nagyszerű dolog, hogy ilyen éretten látod a helyzetet, Tibor! Ilyenkor mindig meglepődöm, hogy milyen gyorsan felnőttetek...

– Jaj, nehogy már le is boruljunk előtte! – csattant fel Hanna néni. – Inkább arról beszéljünk, hogy most mi lesz! Mit csinálunk, hogyan hozzuk vissza a távoli idősíkokban ragadt...

– Hagyjuk már azt a sápkóros Imrét! – legyintett Vali néni.

Mielőtt újra egymásnak feszült volna a két szépkorú amazon, Géza bácsi gyorsan témát váltott.

– Hanna szülei tudnak róla?

– Szerintem nem – válaszolt Szabi. – Voltam fent nálunk múltkor, az anyukája azt hiszi, hogy Hanna osztálykiránduláson van Búnéval.

– Felmegyek hozzájuk, és elmondom nekik – szólalt meg elszánt hangon Tibi. – Joguk van tudni! És azt is, hogy én tehetek róla.

– Nem tehetsz róla! – mondta határozottan Géza bá. – Én azt javaslom, hogy egy küldöttség... – de nem tudta végigmondani, mert megszólalt a mobilja. – Bocsánat, ezt fel kell vennem, Mari az!

– Hol vagy már, Géza?! – szűrődött ki a telefonból a tanárnő kissé hisztérikus légébe csúszott hangja.

– Baj van, édesem?

Rogyák Mari lihegve közölte, hogy szerinte megindult a szülés, már négyperces fájásai vannak. Géza bácsi fel pattant a kanapéről, és el sem köszönve, üzött vadként elrohant. A többiek úgy döntöttek, hogy mivel így már végképp nem határozatképesek, holnap folytatják a gyűlést. Mindenki menjen haza, és pihenje ki magát, elég húzós nap volt.

Tibi azonban még nem akart pihenni. Hátra volt még egy nagy tetemrehívás. Mikor kettesben maradtak, elővette a dossziét, amit Bujdosónétól kapott, és ledobta az asztalra.

– Mi ez? – kérdezte Vali néni.

Tibi kinyitotta a dossziét, és tekintetét végig a nagyi-ja arcán tartva elővett belőle egy anyakönyvi kivonatot. Vali néni feltette a szemüvegét, és a papírért nyúlt. Mikor meglátta az írást, elsápadt, és kapkodni kezdte a levegőt.

– Honnan... honnan van ez?

– Nem az az érdekes, hanem hogy miért hazudtál nekem évekig! Azt mondtad, hogy inkubátorban találtak, ehhez képest itt van az anyám neve. Halmos Eszter! Honnan ismerted?!

– Nem... nem ismertem... – hebegett Vali néni. – Ki adta neked ezt a papírt?

– Bujdosóné.

– Én megölöm ezt a nőt, mindent tönkretesz!

– Te teszel mindent tönkre a sunnyogásoddal!

– Esküszöm, hogy nem tudtam erről! A Turai nekem azt mondta... – Vali néni agyában hirtelen fény gyúlt. – A Turai! Várólistások voltunk a papussal, és nem sok jóval biztattak, mert közben elmúltunk negyvenöt évesek, és akkor jött ez a gyámügyes, hogy esetleg tudna segíteni, mert van itt egy inkubátoros kisbaba...

Vali néni ezen a ponton váratlanul érzékenyült, zsebkendőjével a szeme sarkát kezdte törölgetni.

– És akkor a papus odaadta neki a kocsira félretett pénzt.

Tibi azonban nem volt meghatva.

– Lehet, hogy jobban jártatok volna, ha mégis inkább kocsit vesztek, és nem engem! – mondta jéghideg hangon.

Aztán az anyakönyvi kivonatot visszatette a dossziéba, és felállt az asztaltól.

– Hova mész, kisfiam?

– Zuhanyozni. Azt hiszem, rám fér – Tibi a fürdőszobaajtóból visszafordult. – Tudsz adni kétezer forintot vonatjegyre?

– Vonatjegyre? – kapott a szívéhez Vali néni. – Hisz még csak most jöttél! Megint el akarsz menni? De hát hova?

– Debrecenbe. Megyek, és megkeresem az anyámat.

Tibi belépett a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. Vali néni még percekig bámult maga elé.

– Na, vége a gyerekkornak – motyogta.

Nyögve felemelkedett, és elindult a konyha irányába. A kibillent lelki egyensúly helyreállításának egyetlen csalahatatlan módszerét ismerte: a főzést.

Hanna először azt hitte, rosszul hall.

– Mi? Kit?

– Az anyámat. Meg fogom ölni.

Edward a tüzet nézte. Összegörnyedve ült, behúzott nyakkal, és mereven bámulta a lángokat. Hannának csak most esett le, hogy keverhették össze Tibivel: ugyanaz a testtartás, ugyanaz az elfojtott erő, ugyanaz a mély és áthatolhatatlan fájdalom. Mintha egy falat vont volna maga köré, amin senki és semmi nem hatolhat át. Hanna nem ismerte Edwardot, de Tibit igen, és tudta, hogy most jobb, ha nem kérdez semmit. De nem is mozdult el mellőle.

A mulatság lassan a végéhez közeledett. José Manuel valami mélabús spanyol dalt játszott, a törvényen kívüliek egymás vállára dőlve horkoltak. Benedict az elsők között dőlt ki. Jacques a heliocentrikus világról magyarázott egy félszemű parasztnak, aki kikérte magának, hogy nem a Föld a világ közepe. Ebből kisebb verekedés is lett, végül Charles választotta szét őket. Bujdosóné többektől is érdeklődött, hogy milyen messze van London, de mindenkitől azt a választ kapta, hogy a kedves vendégek testi épsége mindennél fontosabb, ergo nem hagyhatják el az erdőt. Az egyetlen információ, amit ki tudott húzni a csavargókból, hogy a legközelebbi falut Deptfordnak hívják, továbbá, hogy Eleanor Bull kocsmájában felhőborítóan drága a sör. Bulcsú is befejezte az órákkal korábban elkezdett, fordulatossá hűtörténetet.

– A Birodalom elbukott, az ewokok hatalmas mulatságot rendeztek. Luke tudta, hogy apja nyughatatlan lelke végre meglelte a békét, és immár szellemként figyel őt Yoda mester és Obi-Wan Kenobi oldalán.

Hajnali négy óra felé már csak Hanna és Edward ült a tűznél. A fiú egy bottal megpiszkálta a parazsat, és izzó

kacsaringókat rajzolt a levegőbe. Hanna José Manuel gitárját próbálgatta. Pár éve tanult egy kicsit játszani, de nem nagyon jutott tovább a *Smoke on the Water* intrójánál. Azon kívül csak apja kedvenc Tankcsapda-számát tudta, többé-kevésbé. Kísérletezésképp lefogott egy E-t.

*Gyere, mondd el, mi a baj, bébi,
én figyelek rád.*

Ha kiskorában szomorú volt, apja gyakran énekelte neki ezt a számot. Odabújt mellé az ágyba, megpöckölte a vállát, és rekedt rockerhangon hörgött:

*Látom, van valami, ami a szívedet nyomja.
Tudom, az élet súlya, tudom, a világ gondja.*

Hannát ezzel mindig meg lehetett nevetetni. Most is önkéntelenül elmosolyodott.

– Mi ez a dal? – kérdezte Edward.

– Ja, semmi. Csak egy ilyen hun... népdal. Apám énekelte mindig, amikor kicsi voltam.

Edward a parazsat piszkálta az ággal.

– Nekem nincs apám.

Halkan, hadarva beszélt, Hannának nagyon kellett figyelnie, hogy megértse minden szavát.

– Anyám eldobott magától, miután megszülettem. Azt mondják, meg sem nézett, kézbe sem fogott. Hívatlanul jöttem erre a világra, és egész gyerekkoromban azt kívántam, inkább fojtottak volna vízbe, mint a macskakölyköket. Nevelőapám, egy skót nemesember, haláláig őrizte származásom titkát. Hagyta, hogy fattyúnak, főlöslegesnek, alávaló és rossz természetű zabigyereknek

gondoljam magam. De miért is lennék én rosszabb bárkinél, aki unott, langyos, törvényes ágyban fogant? Engem a természet titkos gyönyörben alkotott, és életrevalóbb vagyok, mint a többiek! Nagy hiba volt, hogy nem fojtottak vízbe. Megbánja még anyám, hogy eldobott.

Hanna bólintott. A mondatok régiesen csengtek, de a mögöttük feszülő indulat semmiben sem különbözött Tibi dühétől, amikor arról beszélt, hogy örökbe fogadták. Ezért aztán Edwardnak is ugyanazt mondta, amit a legjobb barátjának már annyiszor.

– Teljesen érthető, hogy haragszol, de lehet, hogy az anyukád éppen nehéz helyzetben volt, amikor születted. Talán nem is ő akart lemondani rólad.

Edwardnak megvillant a szeme.

– Akkor miért hagyta, hogy a Towerbe zárjanak? Miért akart kivégeztetni?

– Ki akart végeztetni?

– Ha ti nem szabadítottok ki, anyám szemrebbenés nélkül a vérpadra küldött volna. De hála nektek, megghiúsult a terve. Még élek, és bosszút fogok állni. Ti pedig segíteni fogtok nekem.

– Miért, ki az anyád? – kérdezte Hanna, bár már sejtette a választ.

Edward beledöfte a földbe az izzó faágat.

– Na, vajon ki? I. Erzsébet, a Szűz Királynő.

[4] A betintázott e-mail-cím

Azon az estén, amikor Bulcsú a hadronnal sötétbe borította egész Csongrád megyét, Tekla a csillagok fényénél várta haza az anyját, mert lemerült a telefonja, és nem volt otthon gyertya. Éppenséggel nem türelmetlenkedett, mert hatalmas letolásra számított. Elvégre volt némi része abban, hogy barátai elkötötték a gardrószelekrényt. Ráadásul Schrödingert is engesztelnie kellett, akit teljesen kiborított, hogy lemaradt az időutazásról.

Már éjfél is elmúlt, amikor vihogva benyomult a kertbe két világító mobiltelefon. Az egyik az anyjához, a másik a mehrlicht6691@gmail.com e-mail-címhez tartozott. Az e-mail-cím pedig anyja főnökéhez, aki nevetéséből ítélve már nemigen volt szomjas. A két fénycsóva végigfutott a kormos ruhákon, a megperzselődött könyveken, régi bőröndökön, múlt századi gyerekjátékokon és egy páratlan közetgyűjteményen. Aztán az egyik megállapodott Teklán, a másik pedig az ölében kucorgó Schrödingeren. Tekla hunyorgott, Schrödinger fűjt és prüszkölt.

– Nagyon örvendek, hogy megismerhetem a professzor urat – mondta mehrlicht6691@gmail.com a macskának.

– Professzor asszony – helyesbített Tekla.

– Ezer bocsánat! – mentegetőzött a jól nevelt e-mail-cím, miközben majdnem átesett egy szánkón.

– Gratulálok, kislányom! – hadonászott összevissza a mobiljával Pusztai professzor, és Tekla biztosra vette, hogy megtörtént a lehetetlen: az anyja becsípett. Pedig utálta az alkoholt.

– Mi történt itt? Valami bomba robbant? – kérdezte döbbenten mehrlicht6691@gmail.com, miután szemügyre vette a kert közepén a furcsa alakú, megpörköldött területet, mely körül szanaszét heverték a megviselt holmik.

– Á, semmi – legyintett derűsen Pusztai prof –, csak innen indultak Tekla barátai a gardróbunkkal egy kis időutazásra.

Mehrlicht6691@gmail.com ezen igen jól szórakozott, Tekla már kevésbé.

– És ez mindig ekkora rendetlenséggel jár? – próbált szellemeskedni a betintázott e-mail-cím.

– Volt már ennél sokkal rosszabb is – felelte Pusztai professzor, és egy picit megremegett a hangja.

Mehrlicht6691@gmail.com valószínűleg nem vette észre, mert az alkohol tompítja az érzékszerveket, de Tekla igen.

– Ne haragudj! – mondta halkan az anyjának, amikor mehrlicht6691@gmail.com hosszas búcsúzkodás után végre elhúzott.

– Nagyon érdekes tapasztalat – elmélkedett Pusztai prof, és a házfal mellett lassan lecsúszott a földre. – Egy üveg pezsgő után az ember nem érez haragot.

– De hát miért ittál, amikor utálod? – fakadt ki Tekla.

– Mert józanul nem bírtam volna ki, ha hazajövök, és nem vagy itt. Hanem valahol a... hol is?

– Londonban... 1593-ban.

– Bravó! Többet most nem szeretnék tudni, mert azonnal le kell feküdnöm.

Elég rossz éjszakájuk volt, aminek ráadásul egy kora reggeli telefonhívás vetett véget.

Tekla megpróbált visszaaludni, ám képtelen volt, és mikor később kitámolygott a konyhába, már ott találta mehrlicht6691@gmail.com-ot, kezében egy kávésbögrével. Ugyanolyan színű farmer volt rajta, mint a szeme, és közölte Teklával, hogy szólítsa Lőrincnek.

Aggasztó volt, hogy Pusztai prof engedte ezt a „juszt sem fogom Lőrincnek szólítani!” egyént vígan pakolászni a házban. Még aggasztóbb azonban, hogy nem szúrta le Teklát, amiért a szobájában lóg ahelyett, hogy segítene. Elvégre ki miatt volt ez a disznóól, ugye? De az anyja csak akkor kukkantott be hozzá, amikor elkészült az ebéd. Tekla igazán edzett volt, ám az olaszos tészta még így is majdnem kifogott rajta. Pusztai prof, mint mindig, most is remekelt – rajta kívül senki nem lett volna képes ilyen tökéletesen elrontani egy ennyire egyszerű ételt. Lőrinc kicsit jobb színben tűnt fel Tekla előtt, amiért nem dicsérte meg a prof főztjét, viszont az utolsó falatig megette.

És ez attól kezdve így volt minden este. Tekla remélte, hogy anyja előbb-utóbb csak elfözi a háztól ezt a lézerlovagot, de tévedett. Lőrincnek különlegesen jó lehetett a gyomra.

– Apám egy mákos guba miatt hagyott el minket – próbálkozott be pár nap után Tekla.

– És most hol van? – érdeklődött gyanútlanul Lőrinc.

– Egy párhuzamos univerzumban.

Lőrinc nem értette, csak bámult, Teklának meg nem volt kedve elmagyarázni.

– Én nagyon szeretem a mákos gubát – törte meg végül a csendet Lőrinc.

– Apám is szerette – világosította fel kajánul Tekla.

– De én nem foglak elhagyni benneteket – biztosította Lőrinc, és látszott rajta, hogy halálosan komolyan is gondolja.

Tekla akkor megesküdtött magában, hogy soha többé nem töri fel senkinek az e-mail-fiókját, még vészhelyzet esetén sem, csak most ezt ússza meg.

Kétéves volt, amikor az apja lelépett, és hét, amikor híre jött, hogy eltűnt valahol a Tibeti-fennsíkon, a Nam-cóban.

– Meghalt? – kérdezte akkor Tekla, mert a Nam-cót „Nam-kórnak” értette, s valami veszélyes távol-keleti betegségnek vélte.

– Nem olyan meghalós fajta – nyugtatta meg az anyja. – Biztos talált egy átjárót egy párhuzamos univerzumba, ahogy ismerem.

Teklát megnyugtatta, hogy az apja egy párhuzamos univerzumban tartózkodik, és nem hiányzott neki, mert a mákos gubán kívül nem volt róla semmilyen emléke. És a barátai szüleit elnézve nem is vágyott apára. Biztos nem lett volna klasszabb fej, mint az anyja, mert Pusztai profot nem lehet felülmúlni – alulmúlni meg minek. Nagyon jól megvoltak ők ketten. Illetve hárman, Schrödingerrel.

Ezek után igazán nem hiányzott, hogy egy hibbant pasi, aki szerelmes a lézerközpontjába, rajta gyakorolja az apaságot. A baj csak az volt, hogy a lézer nem volt neki elég, és az anyjába is fűlig beleesett – ráadásul az érzései nem maradtak viszonzatlanok. Irtó ciki, ha az ember anyja szerelmes. De persze tagadja – csak éppen órákat tölt a tükör előtt, és minden ruháját felpróbálja minimum kétszer. Ha nem háromszor...

Teklának korábban sosem volt barátnője, nem is akarta, hogy legyen, de aztán összebarátkozott Hannáékkal,

és most nagyon vágyott rá, hogy valamelyikükkel megbeszélhesse, ami a szívét nyomja.

Bulcsúval nem oszthatta meg, hogy az anyja belezúgott a főnökébe, még hozzá az ő hathatós közreműködésével, és most az a veszély fenyegeti, hogy a nyakába kap egy apát.

Bulcsú amúgy is nagyon el volt foglalva a tizenhatodik századi pocsék közegészségügy megreformálásával és a pestises Londonban való túléléssel. Nem zaklathatta ilyesmivel Hannát sem, aki Tibi szöktetését tervezte Zsófi segítségével.

– Na, és mikor érkeznek vissza? – érdeklődött egyik reggel Pusztai prof, ami arról tanúskodott, hogy a szerelem még nem vette el teljesen az eszt.

– Bármikor – vágta rá Tekla, mert hirtelen rájött, hogy így egy időre megszabadulhat a lézerlovag esti látogatásaitól.

Persze az anyját nem lehetett ennyivel lerázni. Ügyesen megkaparintotta Tekla mobilját, amit óvatlanul a kerti asztalon felejtett, és felhívta Bulcsút.

– Anya, ne már... ne avatkozz bele!

– Ne avatkozzak bele? Mégis, kinek a gardróbja?! – vágott vissza Pusztai, és tovább csörgetett. Szerencsére Bulcsú nem vette fel. És Hanna sem, mert a prof őt is megpróbálta elérni.

De nem vették fel akkor sem, mikor Tekla hívta őket, akinek ettől nagyon rossz érzése támadt. Valami balul sült el. S míg ezen rágtta magát, anyja és a lézerlovag kint turbékoltak az ablaka alatt a kertben.

Ha az ember jobban odafigyelt, akkor hallhatta, hogy a kvantum-összefonódásról beszélnek, de ha nem figyelt oda, akkor csak a turbékban való összefonódás maradt.

Ez már sok volt Teklának. Inkább felhívta Edinát.

– Szia, Edina, mizu? – próbált könnyed hangot megütni, de nemigen járt sikerrel.

– Á, semmi – felelte Edina. – Kiszabadítottuk Tibit az Apostolból, aztán elvittek minket a rendőrök a bőribe. Mondjuk, nagyon gyorsan el is engedtek. Hanna néni biztos az agyukra ment.

Tekla csak hápogott.

– Hogyhogy kiszabadítottátok Tibit? Ő nem Londonban...?!

– Ja, nem. Búné átvert benneteket, hogy elvigyétek egy körre az időgéppel.

Amíg Edina kissé összefüggéstelen beszámolóját hallgatta arról, hogy Honda motort sajnos nem gyártanak rózsaszínben, viszont Zsombi három Big Macet is vett a Mekiben, s annak ellenére, hogy Szabikának nem sikerült elrontani Hanna néni fűtését, két betörést is összehoztak, Tekla fejében vadul kattogtak a kerek.

– De mi van Hannáékkal? – vágott közbe türelmetlenül. – Tudtok róluk valamit?

– Kiszabadítottak a Towerből valakit, akiről azt hitték, hogy a Tibi, de ugye, nem a Tibi volt – csipogta Edina.

– Hanem ki?

– Azt tőlük kell megkérdezned.

Teklának erősen fogytán volt a türelme.

– Megkérdezném, de nem tudom elérni őket.

– Néha én sem tudom elérni Szabit, de attól még nincs semmi baja, csak nem vesz fel – nyugtatta meg Edina.

Tekla nehezen állta meg, hogy ne mutasson rá a kető közötti lényeges különbségre, de nem látta értelmét Edinával vitatkozni. Idegességében inkább felkapta Schrödingert, és szorosan magához ölelte. A vörös tudós,

aki még mindig nem tette túl magát imádott gardróbja elrablásán, a bizalmaszkodást igencsak zokon vette, és kiengedte a karmait.

– Schrödinger boldogan részt venne a mentőexpedícióban, de anyám kinyírna, ráadásul nem is tudok sakkozni.

– Hogy jön ide a sakk? – értetlenkedett Edina.

– Sehogy – kapott észbe Tekla, és közben a szó szoros értelmében a sebeit nyalogatta. Pocsék látványt nyújtott az összekarmolt kézfeje.

– Mindegy. Rogyák hív. Leteszem – jelentette ki Edina, és letette.

– Mintha ez egyszer már megtörtént volna – morogta Szabika, amíg a házfal mellé húzódva arra vártak, hogy a vizsla végre kiszagolja magát, a gazdáit elhúzzanak vele, és végre tiszta legyen a terep.

– Déjà vu, tupírkám – kacarászott Hanna néni, aki természetesen most sem fogta fel a helyzet komolyságát. – Te csak ne félj, amíg engem látsz!

A vénasszony határtalan önbizalmát csak tovább növelte, hogy aznap már elkapták őket a rendőrök. Hanna néni ugyanis ragaszkodott hozzá, hogy Tahiból visszafelé ő vezessen. Legalább százal repesztett, bukósisak nélkül és évek óta lejárt jogsival. Jól össze is vitatkozott az intézkedő szervekkel, és már úgy volt, hogy beviszik őket, mikor a rendőrök váratlanul meggondolták magukat. Azt mondták, tévedés történt, és távoztak.

– Disznó nagy mázlija volt Hanna néninek – sóhajtott fel Szabi, és letette a földre a kezében szorongatott, betörőszerszámokkal teli dobozt. De az öregasszony csak sejtelmesen vigyorgott.

– Ez több mint mázli, kis pofám.

Szabi nem firtatta, hogy akkor mi, de forrón remélte, hogy nem hagyja el őket addig, amíg sikerül Rogyák tárnőékhez betörniük.

– Tiszta a levegő – suttogta Edina, aki az utcán fel-alá sétálva örködött.

– Szakasztott olyan ez a lány, mint én voltam egykor, amikor így hesszel – lelkesedett Hanna néni.

Szabi örült, hogy Edina ezt nem hallja, és gyorsan felhúzódkodott a franciaerkélyre. Szerencsére rács nem volt, elég lesz kívágni az üveget a teraszajtón. Csak le ne ejtse!

– Mondom, egy rózsaszín táskát keressen! – töltötte be Edina kihangosított megjegyzése a kertet, mert Hanna néni még mindig nem tanulta meg normálisan kezelni a mobiltelefont.

Bumm! Az üveg ezer darabra tört, és ugyanannyi darabra törte a csendet. Szabi megmerevedett, aztán összeszedte magát, benyúlt a kereknek éppen nem nevezhető nyíláson, természetesen megint megvágta a kezét, de dacára a beléhasító, éles fájdalomnak, határozottan elfordította a kilincset. Az ajtó simán kinyílt, és ő pillanatszerű tétovázás után belépett a félhomályos szobába. Csak az utcai lámpa sápadt fénye szűrődött át a függönyön. Körülnézett, de sehol sem látta a rózsaszín táskát. Óvatosan a hálószoza felé indult, amikor csengettek. Szabi megtorpant. Olyan hangosan dobogott a szíve, hogy attól félt, még a lépcsőházban is hallani lehet. Aztán újra csengettek, most már hosszabban.

– Mária, Géza, valami baj van? – hallatszott egy aggodalmas női hang az ajtón túlról.

Szabi megfordult, és a terasz felé óvakodott, amikor hátulról valami ráugrott.

Önkéntelenül felüvöltött, és a földre zuhant, az a hatalmas lény meg egyenesen rá.

Odakint a szomszédasszony már izgatottan dörömbölt az ajtón.

– Semmi baj, Ilonka, csak a poloskákat csapdosom agyon! – kiabált ki neki Géza bá hangján a Szabi nyakába lihegő rém.

– Ne tessék megölni a Szabit! – rebegte a teraszajtóból Edina, akinek Hanna néni tartott bakot, hogy fel tudjon mászni az erkélyre.

A szörny lassan lefordult Szabiról, és Géza bává változott. Dülledt szemmel bámult Edinára és a padlóról feltápászkodó, véres fejű Szabira.

Tizenhárom órával és huszonhárom perccel korábban Rogyák Mari feltépte az akkor még sértetlen teraszajtót, és kedvesnek éppen nem mondható hangon lekiabált a kapukulcsával szerencsétlenkedő Géza bának.

– Hamarabb hazaértünk az ókori Rómából, mint te Vali néniéktől!

Géza bának, aki az üldözött majmok sebességével rohant el a Gyógyult Időutazók gyűléséről, és minden pirosan áthajtott sietségében, nem esett jól a szemrehányás. Az meg különösen nem, hogy Mária megint Rómát emlegette, de pont most nem akart ellenkezni vele. Rogyák meg volt róla győződve, hogy rohamszülése lesz, és Géza lesz az oka, ha a gyerekük egy autó hátsó ülésén fogja meglátni a napvilágot.

Már rendelt is egy taxit, és ragaszkodott hozzá, hogy azzal menjenek. Amikor Géza bátortalan ellenvetést tett, ráripakodott.

– Tudsz egyszerre autót is meg szülést is vezetni?

Rohamszülés persze nem lett, viszont az ideges kapkodásban Mária rózsaszín táskáját – benne a hetek óta gondosan összekészített holmijával – otthon felejtették. Géza bá többször is felajánlotta, hogy hazaszalad érte, de Mária még a mosdóba is alig akarta elengedni, nehogy elmulassza a gyerekük világrajövetelét. Így aztán nem is mulasztotta el.

Gyönyörű kislányuk született, 3 kiló 33 dekával, nagy hajjal és ragyogó, kék szemekkel.

Géza bá földöntúlian boldog volt. Amikor a kezébe adták a kislányát, még el is sírta magát.

– Lebögd a gyerekünket, te mamlasz – szipogta Mária.

Életük legszebb pillanata volt. De tényleg csak egy pillanat. Csupáncsak addig tartott, míg a szülésznő fel nem tett egy ártatlan, de jogos kérdést.

– Mi lesz a neve?

– Petronella – felelte átszellemülten Mária.

– Te még ilyenkor is arra a nyálas Petroniusra gondolsz? Képes lennél róla elnevezni a mi gyerekünket? – fakadt ki indulatosan Géza bá.

– Petronius sosem viselkedne ilyen otrombán és szánalmasan – vágott vissza sértődötten Rogyák. – Kérem a gyermekemet.

A szülésznő elvette Géza bától a kisbabát, és Rogyák karjába adta.

– A gyereket?! Talán a gyerekünket! És nekem is lehet egy-két szavam...

– Neked már megvolt az egy-két szavad, Géza! – kiabálta Rogyák, és könnyekben tört ki. – Miért is jöttem vissza veled?!

– Különben már kétezer éve halott lennél! – kiabálta Géza bá.

A veszekedésnek az ügyeletes orvos vetett véget, akit a nővér riasztott. Határozottan megkérte Géza bát, hogy távozzon, és csak akkor jöjjön vissza, ha lehiggadt vagy kiózanodott.

Géza bát annyira feldúlta az alaptalan gyanúsítás, hogy szó nélkül elrohant, minden létező ajtót becsapkodott, és öles léptekkel, gyalog hazaindult.

Öt perc múlva megszörrent a telefonja. Rogyák volt. Nem vette fel. Vegye fel a Petronius! Rogyák újra hívta, de Géza bá megint nem vette fel. Most nem akart vele beszélni. Most nem tud. Rogyák azonban nem adta fel. Végül Géza bá indulatosan előkapta a telefonját, ami kicsúszott a kezéből, és egy pazar röppályát leírva landolt az aszfalton. Ahol aztán atomjaira esett.

– Próbáld felhívni Gézát, mert nekem nem veszi fel! – mondta Rogyák a telefonba Edinának. – Azt hiszi a marha, hogy beszélni akarok vele, pedig csak a rózsaszín táskám kell. Itt fekszem minden nélkül.

– Hol tetszik feküdni? – értetlenkedett Edina.

– A szülészetén.

Edina felsikkantott.

– Csak nem?

– Csak de. Három kiló harminchárom dekás kislány. Petronella.

Edina felvisított örömeiben, aztán bizonytalanul megkérdezte.

– Petronella?

– Igen. Péter nagyapám után.

– Alig várom, hogy lássam! – lelkesedett Edina, és azonnal eszébe jutott, hogyan teljesebben mihamarabb ez a vágya. – Beszaladok Mari nénihez a kulcsért, meg-nézem a picit, és aztán elhozom a táskát.

– Gézánál maradt a lakáskulcs is – hűtötte le a lány lelkesedését Rogyák. – Számítok rád, Edina – tette még hozzá, és kinyomta a telefont.

Edina rettenetesen megéhezett attól, hogy Rogyák Mari számít rá, s miután Géza bá telefonja nem volt kapcsolható, és az iskolában sem tudtak róla semmit, útba ejtett egy gíroszost, és kezében a szendviccsel rohant a troli után.

De hiába csengetett kitartóan Géza báéknál, senki nem nyitott ajtót.

A sarkon vett egy kürtőskalácsot, és amíg azt majszolgatta, eszébe jutott, hogy Géza bá talán kiment Tahiba.

Szabinak egészen más tervei voltak a nap hátralévő részére, de amikor Edina kibökte, hogy Hanna néni odaadja a motort, egyből ráállt, hogy kirobog Tahiba megkeresni Géza bát.

Lelkesedése némileg lelohadt, mikor Hanna néni két méter vastag sminkben fogadta, és közölte, hogy ő is megy. De nem mert ellenkezni, mert nem akarta magára haragítani a vénasszonyt. Csak azt remélte, senki nem látja meg őket, ahogy Hanna néni a derekába kapaszkodva visong mögötte a motoron.

Tahiban a házat zárva találták, és Sugár úr biztosította őket, hogy Géza báék hetek óta nem jártak ott. Meg is mutatta volna a felvételeket erről, Hanna néni pedig boldogan meg is tekintette volna, ha Edina nem zokog bele a telefonba.

– Mária néni ott fekszik a szülészeten, és még egy szempilláspirálja sincs!

– Hát ez nem élet, kiscsillagom – szólt megrendült hangon Hanna néni, és Sugár úr nagy bánatára azonnal visszaindultak.

Mivel Géza bá nem került elő, az idő meg csak telt, Rogyák Mari egyre hisztérikusabb lett.

– Ne tessék izgulni, mert a végén elapad Mária néni teje! – aggodalmaskodott a telefonban Edina. – Mi lesz akkor a picivel?

Petronella, mintha csak tudta volna, hogy róla van szó, torkaszakadtából ordítani kezdett.

– Gyönyörű hangja van! – lelkendezett Edina.

Hanna néni ötlete volt, hogy törjenek be a lakásba. Nagyon rákapott ugyanis a bűnözés ízére. Különböző is ott volt az a sok betörőszerszám, egy vagyonért vette őket, minek heverjenek parlagon?

– Na, azt már nem! – jelentette ki határozottan Szabi.

– Légyszi, légyszi, légyszi... – kérte Edina.

– Nem.

– Egy hétre tied a motor – mondta Hanna néni.

– Kettőre – vágta rá Szabi.

Ebben maradtak.

Amikor az ügyeletes orvos benyitott a kórterembe, nem csak a korábban hazaküldött, újdonsült apát találta Rogyák ágyánál, hanem egy kipingált vénasszonyt, egy véres fejű kamaszt és egy lányt, aki átlátszóan sovány volt. Valamin nagyon jól szórakoztak, mert már a folyosón hallani lehetett a nevetésüket. Rogyák Mari úgy kacagott, hogy még a könnye is potyogott.

– Mit keresnek itt ilyenkor? – fakadt ki felháborodva az ügyeletes orvos. – És egyáltalán, hogy jutottak be?

– Előttünk nincsenek zárt ajtók – villantotta rá a doktorra hibátlan műfogsorát Hanna néni.

– Na, arra mérget vehet – mormolta Szabika.

– Mitől véres a fejed? – lépett közelebb az ügyeletes orvos Szabikához.

– Megvágtam a kezem, és aztán ööö... elestem, és összevénéztem a fejem, meg kicsit a szőnyeget is... – pillogott a fiú aggodalmasan Rogyákra.

– Kitisztítom, mire hazajöttök – vágta rá készségesen Géza bá.

– Nem számít – legyintett Rogyák Mari. – Rég szórakoztam ilyen jól! Az én hőszámom betörőt fogott.

– Betörtök magukhoz? – bámult rá a doktor Géza bárá.

– Csak miután nem nyitott ajtót – magyarázta Edina.

– De ki tört be? – kérdezte értetlenül az orvos.

– Senki – vágta rá Hanna néni. – Nem betörés volt, csak mentőexpedíció. Nem hagyhattuk a mi Máriánkat smink nélkül senyvedni a szülészetén.

– Egy percet kapnak, hogy távozzanak – közölte velük ellentmondást nem tűrően az ügyeletes, és kirobogott a szobából.

– Máriának még nem mondtam el, hogy Hannáék Londonban ragadtak – mondta Géza bá, amikor már a lépcsőházban jártak. – Nem akarom felizgatni.

– Én viszont elmondtam Teklának – vágott közbe Edina. – És ő eléggé felizgult. Rögtön valami mentőexpedíción kezdett agyalni, és összevissza beszélt. Azzal jött, hogy nem tud sakkozni.

– Sakkozni? – kérdezte rosszat sejtve Szabi.

Hanna néni, mint egy hiéna, felkacagott.

– Hát persze! Hogy én mekkora hülye vagyok!

– Na, a Technikatörténeti Múzeumba már nem fogok betörni – szögezte le határozottan Szabi.

Hanna néni nem szólt semmit, csak sejtelmesen vigyorgott.

[5] Anyakovász

Benedict azt sem tudta, hol van, amikor Hanna meg-
rázta a vállát. Kora reggel volt, a táborban az őrszemek
kivételével mindenki az igazak álmát aludta.

– Benedict, ébredj! Vészgyűlés!

A hőstenor ásított.

– Kaphatnék előbb egy kávét?

– Csak ha ismersz néhány csempészt a Kelet-indiai
Társaságnál – közölte szárazon Bujdosóné. – Na, kezd-
jük, nincs időnk szerencsétlenkedni!

– Miért, mi történt már megint? – sóhajtott Benedict.

– Ja, semmi különös – gúnyolódott a tanárnő. – Csak
annyi, hogy a kis szabadítási akciótokkal megint belenyúl-
tatok a történelembe. Amatőrök.

– Mondja az, aki miatt itt ragadtunk – morogta Hanna.

Bulcsú megpróbálta csillapítani a kedélyeket.

– Ha egymásnak esünk, az biztos nem segít. Nézzük
a tényeket! Egy: Edward meg akarja ölni a királynőt, és
azt várja, hogy segítsünk neki. Ha a terve sikerül, vég-
érvényesen megváltozik a jövő, beláthatatlanok a követ-
kezmények, mind meghalunk, vagy meg sem születünk,
satöbbi. Eddig világos?

Mindenki bólintott. Benedict ugyan nem nagyon értette,
de nem akart teljesen hülyének tűnni. Bulcsú folytatta.

– Kettő: a hadron aksija 24 órán belül lemerül. Ha
valahogy kiszabadulnánk, és időben elérnénk a kilövési
helyre, akkor sem biztos, hogy abba a jövőbe érkez-
nénk, amelyet ismerünk, mert ha Edward megöli a királynőt,
megváltozik a jövő, lásd első pont. Tehát: meg kell aka-
dályoznunk a gyilkosságot, de az egészen biztosan tovább
tart 24 óránál, vagyis...

– ...sosem jutunk haza – fejezte be a mondatot Hanna.

– Ez a huszónkettes csapdája – összegzett Bulcsú. – Itt
a vége, fuss el véle!

Súlyos csend telepedett a társaságra. Hanna a tábortűz-
ből maradt hamuba firkált egy félig elszenesedett bottal.

– Szerintem csináljuk! – szólalt meg váratlanul Bene-
dict. – Mi barmoltuk el, mi is hozzuk helyre. Ez a mini-
mum, nem?

– De – mondta Hanna elszántan, és elhajította a bo-
tot. – Kerül, amibe kerül.

Bulcsú Bujdosónéra nézett.

– Tanárnő?

– Én nem vagyok hajlandó a hülyeségek miatt itt
maradni. Ki fogok találni valamit, és ÉN hazamegyek,
arra mérget vehettek.

– Aksi nélkül bajosan – jegyezte meg a dalek. – Akkor
tehát 3:1 arányban megszavaztuk, hogy megakadályozzuk
a királynő meggyilkolását.

– Te is fiam, Bulcsú?! Normális vagy? Itt akarsz marad-
ni a pestises múltban? – hápogott Búné.

Bulcsú felszegte az állát.

– Aki egyszer megállította a pestist, az többé már nem
ijed meg semmitől.

Ebben maradtak.

A nyári nap felszárította a harmatot a tisztáson, a nap-pali örök leváltották társaikat a fák tetején. Körülbelül négy és fél mérfölddel arrébb, a Tabard Inn mögött piros fény villant fel az erdőben: KRITIKUS TÖLTÖTT-SÉGI SZINT.

Mivel Búné elvette féreglyuk-kiterjesztéses telóját, Tibi a fiók mélyéről előkotorta ősrégi mobilját, és elkezdte feltölteni. Nagyon remélte, hogy még működik. Igaz, hogy csak egy „butatelefon” volt: nemhogy féreglyuktelőzni, de még netezni sem lehetett rajta, de a semminél jobb volt. Úgy döntött, tölts rá kétezer forintot, és egy darabig ellesz vele. Vali nénitől nemcsak zsebpénzt kapott, de három-napi hideg ételmezt is. Éhen halni már nem fog Debrecenben, az biztos. Tibi betömködté a dossziét a rántott húsos szendvicsek mellé, és kilépett az ajtón.

Szép kora nyári reggel volt, a virágzó akácok és loncok versengve lehelték mámorító, édeskés illatukat a világba, ezért aztán Tibi úgy döntött, hogy gyalog teszi meg az utat Hannáékhoz. A séta mellett szólt az is, hogy így lassabban ért oda. Nehéz szívvel gondolt arra, hogy bejelentésével micsoda fájdalmat fog okozni a mit sem sejtő szülőknek. Minden időhúzás ellenére szinte pillanatok alatt megérkezett a házhoz.

Nagy sóhajjal megnyomta a csengőt – jöjjön, aminek jönnie kell!

Niki néni nyitott ajtót. A könyökével nyomta le a kilincset, a két alkarját pedig felfelé tartotta, mint egy orvos, aki műtéthez mosakodott be. Mind a két keze csupa nyerstészta volt.

– Rosszkor? – csillant fel Tibi előtt váratlanul a menekülés reménye.

– Gyere be, Tibikém, csak épp dagasztok! – lépett hátra az ajtóból Niki néni, és elindult a konyha felé.

– Ki az? – érkezett Csaba bácsi a fürdőszoba felől.

– Tibike. Néha azért te is kinyithatnád az ajtót!

– Borotválkoztam. Szia, Tibi! – nyújtotta after shave illatot árasztó kezét Csaba bácsi. – Hanna nincs itthon.

– Tudom, pont azért jöttem – mondta rekedten Tibi. – Bemehetnék?

Niki néni eltűnt a konyhában, onnan szólt vissza.

– Ti menjete csak! Most nem hagyhatom magára a kicsikémet!

– Miért kell antropomorfizálni az ételeket? – pufogott Csaba bácsi.

– Nem az ételeket, csak a kovászos kenyeret – Niki néni kidugta a fejét a konyhából, és komoly hangon kijelentette. – A kenyérnek lelke van!

– Ez az új dilije – mondta Hanna apukája, miközben helyet foglaltak a színes, batikolt kendőkkel letakart IKEA-s fotelekben. – Szerzett valahonnan anyakovászt, mindennap megeteti, beszél hozzá, mert attól állítólag jobban dagad vagy mit csinál a tészta, kész örület! Kérsz valamit, Tibikém?

– Nem, köszönöm!

– Hallom ám, miket mondasz! – lépett be a szobába kezét törölgetve Niki néni, és lehuppant a kanapéra. – Na, mi újság, Tibikém?

Tibi nagy levegőt vett, és egy szuszra előadta megint az egész hajmeresztő történetet.

– Szóval Hanna valójában Londonban van... de nem most, hanem... szóval... ötszáz évvel ezelőtt – zárta le

a mondókáját, és nyakát behúzza várta, hogy a szülők egymás szavába vágva jajveszékelnék és faggatózni kezdenek.

De semmi ilyesmi nem történt.

– Hát igen... – bólogatott Csaba bácsi. – Hanna említette, hogy kicsit elhúzódik a dolog, és pár nappal később ér haza, mint ígérte.

Tibi alig bírt megszólalni a döbbenetről.

– Hanna... Hanna ezt elmondta? Beszélte az időutazásról?

– Hogyne, én a lányommal mindent őszintén megbeszéltem! – húzta ki magát Niki néni. – Persze Csaba ilyenkor csak forgatja a szemét. A ThetaHealingben sem hisz, pedig elmúlt tőle az övsömöre.

– A kenőcstől múlt el.

– Kenőcstől, na persze!

Tibi még mindig nehezen fogta fel a történeteket.

– És nem is tetszenek aggódni érte?

– Azzal kinek tennénk jót? – vont a vállát Niki néni. – Sőt, a negatív szuggesztiók csak nehezítenék a lányunk útját!

– Tudod, Tibi... – vette át a szót Csaba bácsi –, szép lassan nekem is el kellett fogadnom, hogy Hanna... hogy is mondjam... nem mindennapi teremtség. Mondhatni, különleges... a fantáziája legalábbis. Időről időre eltűnik, aztán hirtelen előkerül, és mindig valami elképesztő történet a magyarázat. De azt meg kell hagyni, hogy tud vigyázni magára! És hát maholnap felnőttek vagytok! Úgyhogy inkább nem aggódom.

– Fejlődsz, édesem! – paskolta meg mosolyogva a férje térdét Niki néni.

Tibi még mindig alig merte elhinni, hogy senki nem akarja leharapni a fejét. De aztán valahogy túltette magát a sokkon, hogy a botrány elmaradt, megkönnyebbülve felállt, és a vállára kanyarította a táskáját.

– Hát akkor én megyek is!

– Máris? Hát hova rohansz? Nem kérsz valamit enni?

– Nem, köszönöm, a nagy csomagolt mindent.

– És hova készülsz azzal a batyuval? – érdeklődött Csaba bá.

– Debrecenbe.

– Minek?

– Megkeresem az anyukámat.

Niki néni összecsapta a kezét.

– Megtudtad, hogy ki az anyukád?

– Igen, legalábbis a nevét.

– Honnan? – kérdezte meglepve Csaba bácsi.

– Bujdosóné adott egy dossziét, amiben megtaláltam a születési anyakönyvi kivonatokat. Mármint az eredetit. Abban ott van az anyám neve.

– És a cím is ott van?

– Nem, azt egy könyvtári felszólításon találtam. Anyukám nem vitt vissza egy könyvet, és akkor...

– Tudod, hogy mi is Debrecenben jártunk egyetemre? – vágott közbe Niki néni. – Csodálatos város egy bazi nagy, spirituális csakraponttal a Nagytemplom helyén! Feltétlenül el kell menned oda!

– Jó – mondta különösebb meggyőződés nélkül Tibi. – Nem tudom, hol van, de...

– Várj, lesz itt valahol egy régi útikönyv! Abban van térkép is – mondta Niki néni, és a könyvespolcokat kezdte tanulmányozni. – Gyere, Csaba, segíts!

– Szerintem már rég kidobtuk.
– Én biztos, hogy nem! Könyvet soha! Na, itt is van!
Niki néni egy salátává gyúrt, puha fedeles útikönyvet nyomott Tibi kezébe.

– Köszönöm! – morogta a fiú.
– Nincs mit! Illetve... ha már Debrecenben jársz, elvihetnél valamit egy barátnőmnak!
– Persze, szívesen!
– Épp tegnap cseteltem Anikóval, hogy ő is szívesen sütné kovászos kenyeret...
– Jézusom, Niki, nem hiszlek el! – csattant fel Csaba bácsi.

– Most miért?
Niki néni kiszaladt a konyhába, és nem sokkal később egy kétdecis befőttesüveggel tért vissza, aminek az alján valami hig, szürkés massa lötyögött.

– Huszonöt gramm a kezdő adag. Szagolgatni kell, és ha azt érzed, hogy acetonos a lehelete, akkor meg kell etetni! Tibi meglehetősen értelmetlenül nézett.

– Semmi baj, úgyis mindent megírok ma Ancsinak! – mondta Niki néni, és a befőttesüveget a rántott húsos szendvicsek közé gyömöszölte.

Tibi még elszaladt a mosdóba, aztán elköszönt Hanna szüleitől, és a pályaudvar felé vette az irányt. Kimondhatatlanul megkönnyebbült, hogy ilyen jól sült el ez a látogatás. És még útikönyvet is szerzett! Könnyű léptekkel menetelt a virágzó akácfák alatt. Hanna azt mondta a szüleinek, hogy pár nap múlva itthon lesz, szóval a londoni csapattal minden rendben. Ő pedig nemsokára megismerkedik az anyukájával! Újra kerek lett a világ.

A debreceni személyvonat megállt Hatvanban is, ahol Tibi született, de Tibi intercityjegyet vett. Mit keresne

a hatvani kórházban? Nyilván senki nem emlékezne a tizenhét évvel ezelőtti lányra, aki a szülés után mindjárt le is passzolta a csecsemőjét. Tibi sokkal jobban izgatta a közvetlen nyom, a debreceni cím.

A vonatfülkében egy idő után alaposan befűledt a levegő, és valami fura, savanykás szag kezdett terjengeni. Tibi gyanakodva sandított az ajtó mellett üldögélő középkorú nőre, aki selyemsonkás szendvicset eszegetett akkurátusan a combjaira terített szalvéta fölött, de az igazat megvallva egyáltalán nem tűnt zugivónak. Viszont a nő is gyanakodva sandított Tibire, tekintetében leplezetlen megvetéssel, ami nyilvánvalóan annak szólt, hogy azt feltételezte, a piaszag a fiúból árad. Tibi a szendvics látványától hirtelen megéhezett, kinyitott a táskáját, hogy kivegye belőle a csokis kekszet – ám akkor hirtelen megvilágosodott. A táskából ugyanis dőlt az „acetonos lehelet”. Nyilván a nőt is megcsapta a szag, mert megvetően felhorkantott a fülsarkában, és még távolabb húzódott. Tibi úgy érezte, hogy tisztáznia kell a helyzetet.

– Bocsánat, csak éhes az anyakovász! – közölte a nővel, aki úgy tett, mintha nem hozzá szóltak volna, gyorsan az arcába tömte a maradék szendvicset, összepakolt, és átült egy másik kupéba.

Tibi még jobban rácsavarta a befőttesüveg tetejét a kovászra, és visszacsúsztatta a dosszié mellé. Egy ideig unottan bámult ki az ablakon, majd elővette a Debrecen útikönyvet, amit Niki nénitől kapott, és memorizálta az útvonalat, hogy kell eljutnia a Hertelendi utcába. Elolvastott mindent a Nagytemplomról, ahol Kossuth Lajos mondott gyújtó hangú beszédet 1849-ben, a református kollégiumról, ahol többek között Móricz Zsigmond tanult, és ahol a *Légy jó mindhalálig* játszódik, de leginkább

az állatkert keltette fel az érdeklődését. Csak sajnos egyáltalán nem esett útba a Hertelendi felé, ráadásul nyilván túl drága lett volna számára a beugró. Mindegy, úgysem lenne ideje léha szórakozásra – gondolta elszántan –, neki küldetése van.

A debreceni pályaudvar előtt az utasok nagy része a villamosmegálló felé vette az irányt. Tibi azonban úgy döntött, hogy megspórolja a jegy árát, és gyalog vágott neki a néhány kilométeres útnak. A térképen úgy látta, hogy sokáig nyílegyenesen kell menni, és beér a központba. Egy ideig kínai vegyesboltok, second hand ruhaüzletek és incsiklandó illatokat árasztó kebabosok mellett haladt el, majd úgy fél óra gyaloglás után beért egy sétálóutcába, ahova a gyalogosokon kívül csak a villamos mehetett be. Jobb kéz felől elhagyta a Bóbita Bábszínházat, ahonnan épp egy óvodás csoport tódult ki vidáman zajongva.

Tibi egy időre megállt a debreceni kollégium előtt is a híres emberek névtábláit olvasgatva. Bezzeg Nyilas Misiről nincs kint márványtábla – csóválta a fejét. Persze hozzá jobban illene egy béna felirat, amit a padba karcoltak bicskával: *Itt szenvedtem négy évet – Nyilas Misi.*

A Nagytemplom oldalában gördeszkások villogtatták tudásukat a gránitpadokon és a lépcsőkön trükközgetve. De Tibi figyelmét jobban megragadta a tér oldalán egy fura növény, ami olyan volt, mint egy kicsinyített fűria-fűz. A törzse szinte láthatatlan volt, mivel eltakarták sűrű, vékony ágai, amikbe néha belekapott a szél, és akkor úgy mozogtak, mintha csenevész polipkarok lennének. Úgy látszik, Debrecenben nemcsak a híres embereknek, hanem a híres növényeknek is jár egy tábla. *Ördögcérna* (Lyceum stb.) – ez állt az öreg, kopott mázú fémlemezen.

Tibi a Nagytemplom mögött egy vaskerítéssel elzárt kerthez ért. Megállt egy perce, és benézett a rácsok között. A burjánzó növényzet takarásában mozgó alakok láttán olyan érzés lepte meg, mintha mégis az állatkertben lenne. Csak a kis tábla hiányzott a kerítés mellől: Homo sapiens sapiens. Az odabent sütkérező nyugdíjasok és a mobiljukat némán nyomkodó kamaszok békés szimbiózisban éltek kifutójukban. Tibinek megkordult a gyomra.

– Ideje kerítenem valami zoocsemegét! – gondolta, és elindult, hogy kerítsen valami gíroszost. Most bezzeg egy sem akadt az útjába.

Az Arany Bika Szálló előtt felgyorsította a lépteit.

– Itt tuti minden rohadt drága, ki kell jutnom minél hamarabb a belvárosból!

A Kossuth utcában aztán talált egy kínai büfét, ahol tele tudta tömni magát sült tésztával, és még vacsorára is maradt pénze. Újra elővette az útikönyvet, és megnézte a térképet. Meglepően közel volt már a céljához: a Hertelendi utca mindössze háromsaroknyira volt.

Tibi lassan szürcsölgette a langyos kóláját. Most, hogy kézzelfogható közelségbe került az, amiért idejött, mintha már nem lett volna annyira sietős. Az az igazság, hogy hirtelen elbizonytalanodott. Mi lesz, ha tényleg sikerrel jár? Mi lesz, ha pár percen belül tényleg ott állnak majd szemtől szembe az anyukájával, vagyis hát egy idegen nővel, akit eddig még sosem látott? Mi lesz, ha nem fog örülni neki? Mi lesz, ha egyszerűen elzavarja? Mindegy, ezt előbb kellett volna végiggondolnia, most már végig kell csinálni.

Tibi felállt az asztaltól, a műanyag tálcát az állványra csúsztatta, a vállára kanyarította a táskáját, és kilépett az ajtón. Olyan nehéznek érezte a lábát, mint a tavalyi

osztálykiránduláson a Börzsönyben, mikor elkapta őket egy kiadós zuhó, és a túra végére a bakancsára többkilós sárkölöncök tapadtak. De a szíve még ennél is nehezebb volt. Nagy levegőt vett, és befordult a sarkon.

A Hertelendi utca 34. egy jellegtelen, háromemeletes, szocreál építmény volt. Tibi végigment a kerítés mellett, és megkereste a bejáratot, hogy becsöngessen, de sehol sem találta a kaputelefont. Ráadásul a kapu le volt lakatolva. Most, hogy jobban megnézte az épületet, egyértelművé vált, hogy itt nem lakik senki. Minden második ablakból hiányzott az üveg, vagy szilánkosra törve bámult vakon a törmelékcupacokkal pettyezett udvarra.

– Na, mi van, öcsi? – szólalt meg egy szétdőhányzott, reszelős hang. Tibi összerezzent, és oldalra kapta a fejét.

Egy ötven év körüli férfi közeledett felé a kerítés túloldalán „Papó Security” feliratú, fekete egyenruhában.

– Nincs itt fémhulladék, már mindent szétloptatok!

Tibi ösztönösen hátralépett egyet, mintha egy csaholó pitbull közeledne a kerítéshez.

– Jó napot! – szólalt meg meglepően vékony hangon, majd gyorsan megköszöörülte a torkát. – Halmos Esztert keresem, ezt a címet kaptam meg.

A biztonsági őr meglepett képet vágott, mint aki nem számított arra, hogy Tibi össze tud rakni egy értelmes magyar mondatot, és ahelyett, hogy rémülten elszaladna, leáll vele diskurálni.

– Kit? – röföfögte.

– Halmos Esztert. Itt van a bejelentett lakcíme.

– Itt ugyan nem. Hacsak nem patkány vagy poloska.

– Nem, egyik sem – préselte ki magából összeszorított szájjal Tibi.

A biztonsági őr kinyitotta a lakatot, és körülményeskedve levette a láncot. A kapu végül nyikorogva kitért. Tibi nem érzett erős késztetést, hogy belépjen rajta, de erre nem is lett volna lehetősége, mert a férfi kilépett az utcára, és széles vállaival eltakarta a bejáratot.

– Szóval mit akarsz itt igazándiból?

– Az előbb mondtam... igazándiból.

A biztonsági őr fenyegetően belehajolt Tibi arcába. A leheletének olyan szaga volt, mint az éhes kovásznak.

– Nem lakik itt senki tíz éve! Érthető vagyok? Akkor zárták be a kollégiumot.

Tibi meglepett arcot vágott.

– Ez kollégium volt?

– Mondom! Értelmi fogyatékos vagy, vagy mi?

Tibiben kezdett felmenni a pumpa.

– Nem vagyok értelmi fogyatékos. Csak állítólag SNI-s. Most a biztonsági őrön volt a sor, hogy meglepődjön.

– Mi?

– Sajátos nevelési igényű. Ami csak annyit jelent, hogy elég rosszul reagálok arra, ha valaki paraszt velem.

A biztonsági őr nyakán megfeszült egy ín, a szemét kimeresztette, és még közelebb hajolt a fiúhoz. Tibi azonban nyugodtan állta a férfi tekintetét.

– Hol kaphatnék információt az egykori lakókról?

A biztonsági őr nem válaszolt egyből, valószínűleg egy esetleges közelharc esélyeit latolgatta magában. A nagydarab, erős kamasz fiút elnézve kétségesnek ítéltette a bunyó végkimenetét, mert hátrébb lépett, és egy fokkal normálisabb hangon válaszolt.

– Passz. Csak tél óta vagyok itt.

– És ez milyen sulinak volt a kollégiuma?

A férfi szó nélkül az egyik kapuoszlopra bökött, majd visszament a kerítés mögé, nagy csörömpöléssel újra felrakta és belakatoalta a láncot.

Az oszlopon egy rozsdás fémtábla fityegett. A rozsdafoltok miatt a felirat két széle kiolvashatatlan volt.

– ...ceni egyetem leányko... – betűzte ki Tibi. – A Debreceni Egyetem lánykollégiuma volt? – szólt a biztonsági őr után, de az már rá sem hederített. Az őrbódé felé billegett, ahonnan egy tévé képernyője villogott hívogatóan.

Tibi húsz méter után nekidőlt a kerítésnek, a térdére támaszkodott, és próbált nem elájulni. Kimondhatatlan keserűséget érzett. Tíz perce még azon szorongott, hogy mi lesz, ha találkozik az anyjával, most meg fel tudott volna robbanni a dühtől, amiért ez meghiúsult. Legszívesebben visszament volna, hogy megveresse magát a biztonsági őrrel. De aztán hamar belátta, hogy ennek aztán végképp semmi értelme nem lenne. Pár perc után összeszedte magát, és elindult vissza a pályaudvar felé.

Amikor kicsit lehiggadt, nyugodtabban át tudta gondolni a helyzetét. Ezek szerint Halmos Eszter egyetemre járt. Ez azért meglepte. Valamiért mindig úgy képzelte el az anyját, hogy ugyanúgy egy üzemi konyhán dolgozik, mint Vali néni. Persze már a könyvtári felszólítás is gyanús lehetett volna, főleg a Shakespeare-kötet miatt, de ez akkor még nem ütött szöget a fejébe. A táskájából kitaró zümmögést hallott, hívást jelzett a mobilja. Niki néni volt.

– Tibikém, minden rendben?

– Igen... nagyjából... – morogta a fiú a telefonba.

– Mit szólt Anikó a kovászhhoz?

– Hú, bakker... – szaladt ki Tibi száján.

– Mi a baj? Csak nem vesztetted el útközben?! – kérdezte riadtan Niki néni.

– Nem, itt van a tatyómban... csak még nem volt rá időm... de mindjárt odamegyek. Még van másfél órára a vonatindulásig.

Niki néni egykori csoporttársa a Csapó utcában lakott, ami mindössze öt perc sétára volt. Tibi átvágott a Kosuth utcán, és elhaladt a színház mellett. A homlokzatra egy hatalmas molinót feszítettek ki, amin egy sakktábla volt látható, és egy kissé robotszerű, kaftános-turbános alak. Valami időutazásos ifjúsági színdarab plakátja lehetett...

Tibi hosszan nyomta a társasház kapucsengőjét, míg végre egy kattanas hallatszott a túloldaltól, és megszólalt egy női hang.

– Tessék, ki az?

– Tibi vagyok, a Kalász Hanna osztálytársa... vagyis ööö... a Niki néni küldött... illetve küldött velem valamit.

A bejárati ajtó búgni kezdett. Tibi megragadta a fogantyút, és maga felé húzta. Bejutott.

Anikó néni nagyon örült az anyakovásznak, és mindjárt neki is állt, hogy az e-mailben kapott instrukciók alapján megetesse.

– „Huszonöt gramm anyakováshoz hozzáadunk egy deci huszonhat fokos vizet.” Honnan tudjam, hogy hány fokos? Hőmérőzzem meg?

Tibi a vállát vonogatta, és a bejárati ajtó felé sandított.

– Nem tudom sajnos... Akkor én elköszönök!

– Nem kérsz valamit?

– Nem, köszönöm, megy a vonatom...

– Legalább igyál valamit! Van házi málnaszörpöm.

Tibi arra gondolt, hogy még simán kiér az állomásra, és szomjas is volt, úgyhogy a málnaszörpöt köszönettel elfogadta. Leült a konyhaasztalhoz, és lassan kortyolgatta a szódával hígított édes szirupot.

– „Továbbá hozzáadunk száz gramm lisztet, aztán nyolc-tíz órát szépen hagyjuk gondolkodni... – Anikó néni felkapta a fejét. – Gondolkodni? A kovászt. Mondjuk, a Niki sosem volt százas.

– Régóta tetszik ismerni Niki nénit?

– Tegezzél nyugodtan! Pont ekkora lányaim vannak, az egyik baletton van, a másik meg karatézik.

– Jó, köszönöm... – morogta maga elé Tibi.

– Csoporttársak voltunk és a legjobb barátnők. Csak aztán férjhez ment, és elköltöztek. Jó pár évre elvesztettük egymást szem elől, de a diplomaosztós találkozó óta rendszeresen csetelünk. Várjál, küldök is neki valami!

Anikó néni bement a szobába, és kisvártatva egy nagyalakú, díszes kötésű albummal jött ki.

– Belefér a táskádba?

– Szerintem igen.

A rántott húsos szendvicsek hűlt helyén meglehetősen nagy űr tátongott.

– Egyetemi almanach, tavaly jelent meg az évfordulóra. Benne van az összes évfolyam harminc évre visszamenőleg, a rendszerváltástól mostanáig. Nézd csak, itt vagyunk mi!

Tibi szórakozottan vetett egy pillantást az albumra, de aztán meglátott valamit, ami érdekelní kezdte. A képek alatt beszámozva ott volt a végzős hallgatók névsora. Maga elé húzta az albumot, és lapozgatni kezdte.

– Betűrendben nincsenek benne a tanulók? – kérdezte izgatottan.

– Nem tudom, nézd meg a végén! – mondta Anikó néni kissé megütközve. – Jó látni, hogy van még olyan fiatal, akit érdekelnek a régi dolgok. A lányaim rá sem bagóztak, pedig mutogattam nekik...

Tibi kapkodva az album végére lapozott. Valóban ott voltak felsorolva a lediplomázott hallgatók betűrendben.

– Hadik... Halmi... Halmos. Itt van! – kiáltott fel. – Halmos Eszter!

Anikó néni riadtan pislogott az egyre furcsábban viselkedő fiúra.

– Mi van az Esztivel? – kérdezte óvatosan.

Tibi szeme elkerekedett.

– Tetszett ismerni?

– Tegeződünk...

– Ismerted?! – Tibi már szinte kiabált.

– Persze. Ő, mondjuk, magyar–angol szakos volt, de együtt jártunk finnugrisztika spec. koll.-ra.

– Finnugrisztika... – motyogta Tibi maga elé kimeredt szemekkel.

Anikó néni komolyan kezdett aggódni.

– Jól vagy, Tibor?

Tibor egyáltalán nem volt jól. Felpattant a székről, már egész testében remegett.

– Hol van?! Hol van most Halmos Eszter?!

– Miért? Honnan ismered?

– Nem ismerem!

– Akkor? Nem értem! Miért akarod tudni, hogy hol van?

– Mert az anyám!

Anikó néni felhúzta a szemöldökét, és úgy maradt. Bár ő maga mozdulatlan volt, a fejében vadul cikáztak a gondolatok. Őszintén remélte, hogy most már hamarosan

hazajön a férje, vagy legalább valamelyik lánya, és lehetőleg nem a balettos, hanem a karatés.

– Értem – mondta végül megfontoltan. – Nem fogod lekésni a vonatot?

– Kit érdekel az a hülye vonat! – hadonászott Tibi izgatottan. – Hol van az anyám?

Anikó néni dacosan hallgatott. Nem vette volna rá a lélek, hogy rászabadítsa ezt az örültet egykori iskolatársára.

– Nem hiszel nekem! – kiáltott Tibi, és kapkodva elővette a táskájából a dossziét. – Tessék, itt van az anyakönyvi kivonat!

A dokumentum azonban nem volt sehol. Tibi százszor is átnyalazta az iratokat, hiába. Elkéseredésében legszívesebben üvöltött volna. Vali néni nyilván kiszedte a dossziéból, míg ő zuhanyozott! A könyvtári felszólítást legalább megtalálta.

Anikó néni figyelmesen átolvasta a tizenhét éves iratot.

– Igen, igen – bólogatott. – Azzal fenyegettek minket, hogy ha könyvtári tartozásunk van, nem kapjuk meg a diplománkat.

Tibiből hirtelen minden erő kiszaladt. Úgy érezte, minden és mindenki összeesküdött ellene. Hát miért akkora baj az, ha meg akarja találni az anyukáját? A táskájáért nyúlt, és visszagyömöszölte a dossziét.

– Hogy került hozzád ez a könyvtári felszólítás? – kérdezte Anikó néni.

– Mindegy most már. Köszönöm a málnaszörpöt! – mondta Tibi, és elindult az ajtó felé.

– Hogyhogy nem ismered az édesanyádat?

Tibi megállt az ajtóban, és sóhajtván mondta, mint egy unásig ismételtetett leckét.

– Mert újszülöttként otthagytam a kórházban. Pár hetesen nevelőszülőkhöz kerültem.

A kilincsre tette a kezét.

– Nem tudom, hogy valóban ő-e az édesanyád, de... Várj egy picit! – Anikó néni ismét bement a szobába, és egy régi képeslappal tért vissza. – Azt tudom, hogy még a kétezres évek elején kiköltözött Londonba.

– Londonba?!

– Legalábbis onnan küldte ezt a képeslapot. Visszaírtam neki, de soha többé nem válaszolt. Legalább tizenöt éve nem hallottam róla.

Tibi olyan óvatosan fogta meg a képeslapot, mintha az üvegből volna. A kép a Westminster-apátságot ábrázolta, a másik oldalon pedig apró, gyöngybetűs írással Halmos Eszter arról számolt be, hogy szerencsésen megérkezett, és már munkába is állt, a britek mindenhez ízetlen főtt babot esznek, és az albérleti árak borzalmasan magasak. Egy cím is volt a levél alján, ahova a levélíró a választ várta. Egy londoni cím.

– Köszönöm! – mondta Tibi, azzal zsebre gyűrte a képeslapot, és határozott mozdulattal kinyitotta a bejárati ajtót.

– Most meg hova mész? – szólt utána Anikó néni.

– Londonba.

Tibi mögött hangos kattanással bezáródott az ajtó.

[6] Irány London!

Zsófi épp a mászófal tetejére ért, mikor megcsörrent a mobilja. Boulder mászásnál mindig bent szokta hagyni a telót az öltözőszekrényben, de mivel napok óta nem tudta elérni Hannát, és minden percben várta a visszahívását, ezúttal kivételt tett, és a derekára karabinerezett egy üres, krétaporos szütyőt, benne a mobiljával. Fél kézzel az utolsó fogantyúba kapaszkodva elővette a telefont, és megnézte a kijelzőt. A Messenger-hívás indítója nem Hanna volt, hanem Tibi, de neki is nagyon megörült. Ezek szerint sikerült a szabadítás.

– Tibi, végre! – lihegte bele lelkesen a mobilba. – Minden oké?

– Aha, kábé... – motyogta Tibi. – Rosszkor hívlak, futottál?

– Nem, tök jókor, már nagyon vártam, hogy jelentkeztek! Hanna is ott van? Miért nem hív vissza? – hadarta Zsófi.

– Ööö...

– Add már egy picit!

– Nem tudom, hol van Hanna. Illetve nyilván még ott van, ahol te. Londonban, ugye, csak nem abban az időszakban.

Zsófinak elszorult a torka, és halkán kérdezte.

– Miért, te hol vagy?

– A debreceni pályaudvaron. Van itt egy netkávézó, és beültem, hogy fel tudjalak hívni, mert nincs egység a mobilomon, és...

Tibi nem tudta végigmondani a mondatot, mert a vonal másik végéről egy tompa puffanást és nyögést hallott. Zsófi kicsit gyorsabban ért le a mászófal tetejéről, mint szeretne volna. Szerencsére a szivacs szőnyeg felfogta a zuhanás erejét, de azért még így is rendesen megütötte magát. Aggódó sporttársak vették körül, hogy minden rendben van-e. Nem meglepő módon Tibit is ez érdekelte.

– Zsófi, minden oké?

– Hogy a francba kerülsz oda?! – nyögte Zsófi, miután sikeresen lábra tudott állni, és az öltöző felé bicegett. – Vagy hát... ha te ott vagy, akkor Hanna még mindig mit keres Londonban?

Tibi ekkor összefoglalta, amit tudott, Bujdosóné kavarást, az Apostol utcai fogva tartását, ami arra kellett a dementornak, hogy Hannáék beindítsák neki az időgépet...

– De akkor kit szabadítottak ki a Towerből? – vágott közbe Zsófi.

– Kettőt és könnyebbet! – mondta Tibi, és az órájára pillantott. – Figyu, mindjárt indul a vonatom, úgyhogy... azért hívtalak, hogy... – nagy levegőt vett, és végre kibökte. – Szóval szeretnék megkérni valamire.

Zsófi gondolatai még mindig az elbaltázott szabadítás körül jártak, szórakozottan kérdezte.

– Mire?

– Van itt egy londoni cím. Meg kéne nézned, hogy lakik-e ott egy.... szóval hogy ki lakik ott. De csak ha van időd meg minden.

– Keresel valakit?
– Aha, egy régi ismerős. Illetve nem ismerem, csak...
Mindegy, fontos lenne.

Zsófi hideg vizet engedett egy papír zsebkendőre, és borogatni kezdte vele sajgó térdét.

– Rendben, majd hétvégén megnézem.
– Nem lehetne inkább ma? Bocs, csak tényleg nagyon fontos.

Zsófit meglepte a fiú szokatlan rámenőssége, de nem akarta firtatni a dolgot, volt most elég baja.

– Oké, akkor hol nézzem meg?

Zsófi az edzőteremből hazafelé elkanyarodott a megadott címre. Nem esett éppen útba, de azért nem is volt túl messze a kolesztól. A kapucsengő előtt állva felhívta Tibit.

– Ez egy nyolclakásos társasház. Kit keresel?

– Van ott valami magyar név?

Zsófi a névtáblákat böngészte.

– Kínai vagy koreai van néhány... meg lengyel...

Tibi izgalmasan úgy szorította a telefont, hogy az ujjai elfehéredtek.

– És Halmos Eszter?

– Olyat nem látok.

Tibi körül megpördült a világ. Mindennek vége! Ez volt az egyetlen nyom, ha ez is zsákutca, akkor...

– Várjál csak! – csendült fel Zsófi hangja. – Van itt egy olyan, hogy Jarmolovicz–Halmos.

A világ tovább pörgött, ha lehet, még gyorsabb tempóban, de Tibi már veszettül vigyorgott.

– Kösz, Zsófi!

– Welcome.

– Imádlak!

– Ööö...

A vonal bontott. Zsófi még egy darabig ott álldogált a kapualjban, és meglehetősen tanácstalan képpel bámult elnémult telefonjára.

Ki lehet az a Halmos Eszter? – töprengett. Tibi becsajozott? Lehetséges, hisz vele is a neten ismerkedett meg. Ilyenek ezek a félszeg fiúk... De akkor miért mondta, hogy imádlak?

Zsófinak kedve lett volna becsöngetni ehhez a Jarmolovicz–Halmoshoz, hogy utánajárjon a dolognak, de aztán vállat vont, és elindult a lánykollégium felé. Tibi azt csinál, ami akar, neki semmi köze hozzá, se kutyája, se macskája. Csak azt nem értette, hogy akkor miért lett ilyen rossz kedve ettől a gondolattól.

Vali néni éktelen ajtócsapkodásra és fiókhúzogatásra ébredt. Kitapogatta az éjjeliszekrényen a kislámpa kapcsolóját, és felkattintotta a villanyt. „Megjött a Tibike!” – futott át az agyán, és kimondhatatlanul megkönnyebbült. Épp azt álmodta, hogy a debreceni kórház inkubátoránál kérdezősködő Tibire lecsaptak a római inkvizítorok, és elvitték gályarabnak. Ott volt Calo is, az ókori rabszolga-kereskedő és Récziczané, a hatvani kórház egykori rettegett személyzetise.

– Ennyi hülyeséget összeálmodni! – zsémbelődött. – Biztos az aggodalom.

Szuszogva felült az ágyban, lábát belecsúsztatta a papucsba. Kintről a zörgés-matatás kitartóan folytatódott. Vali néni elindult a hang irányába.

Tibi épp a gardrób szekrényt forgatta fel rendkívüli buzgalommal.

– Hát te mit művelsz, kisfiam?!
– Kértem már, hogy ne szólítsál így! – förmedt rá Tibi, és tovább folytatta a fiókok átkutatását. – Hova tetted?!
– Mit?!
– Tudod te azt jól! Az anyakönyvi kivonatot! Tudom, hogy kiloptad a dossziéból!

Vali néni levegőért kapkodott.

– Kiloptam?! Ilyet mondasz nekem, hogy kiloptam?! Én még életemben nem loptam, kisfiam, még akkor sem, amikor minden menzás hazavitte a maradékot! Inkább nekiálltam este főzni, hogy legyen meleg vacsorád!

– Oké, ezt már hallottam ezerszer, nagyon hálás vagyok, mennyi áldozatot hoztál miattam, leborulok a nagyságod előtt, csak most add vissza, amit elloptál!

Vali néni egy darabig összeszorított szájjal állt, és hallgatta, ahogy a fülében dobol a szíve. Ekkor úgy döntött, hogy mivel nem akar helyben gutaütést kapni, lezártnak tekinti ezt a beszélgetést. Sarkon fordult, és kissé imbolgva kiment a konyhába. Engedett magának egy pohár vizet, és elővette az üres kekszes dobozt, amiben a gyógyszereket tartotta. Tibi azonban ide is követte.

– Nem fogod ennyivel megúszni! Nem hagylak békén, amíg oda nem adod!

– De hát fogalmam sincs, miről beszélsz! Nem vettem ki semmit abból a nyavalyás dossziéból!

– Akárhogy kavarsz, nem tudod megakadályozni, hogy találkozzak az igazi anyámmal!

Tibi elővette a londoni képeslapot, és a nagyi orra alá tolta.

– Itt van a címe! Hoppá! Most meresztgeted a szemed, mi?

Vali néni valóban erősen kidüllesztette a szemét, mert szemüveg nélkül csak elmosódott foltokat látott.

– Elmegyek Londonba, és megkeresem őt! Csak add ide a papírt! Ha nem adod ide, még ma elköltözöm innen!

– Hova?!

– Mindegy, akárhova, a híd alá, úgyis oda való vagyok!

Vali néniből hirtelen minden erő elszállt, le kellett ülnie.

– Odaadnám... Hidd el, hogy odaadnám! Mit kezdenék vele?!

– Miért nem akarod, hogy találkozzak az anyámmal?

– Találkozz! – mondta Vali néni elhaló hangon. – Találkozz nyugodtan... és akkor legalább vége lesz ennek a...

A hangja végleg elfűlt. Időbe telt, amíg valamennyire összeszedte magát. Akkor az asztalra támaszkodva nehézkesen felállt, és csoszogó léptekkel bement a szobájába. Hirtelen mintha tíz évet öregedett volna. Tibi egy ideig tanácstalanul állt, aztán elindult utána.

Vali néni épp az ágymatracot rángatta le a keretről.

– Nagyi... figyelj... – kezdett bele békülékenyebb hangon, de nem tudta végigmondani.

– És hogy akarsz kimenni Londonba? Miből?

– Nem tudom. Stoppolok vagy... nem tudom.

– Nem hagyom, hogy stoppoljál, az veszélyes!

Vali néni megfordította a matracot, és letépett az aljáról egy borítékot, ami gondosan oda volt celluxozva a szövethez. Enyhén remegő kézzel feltépte, és egy vékony könyvecskét vett elő a borítékból.

– Tessék, itt a betétkönyved. Tizennyolcadik szülinapodra akartam odaadni. Minden hónapban tettem rá valamennyit, amióta csak... Amióta én vagyok a pótmamád.

Tibinek hirtelen elfacsarodott a szíve. Odalépett a nagyihoz, és... semmi. Meg akarta ölelni, de valahogy mégsem jött össze. Csak állt ott beesett vállal, lógó karral, és zavarában valami köszönetfélét makogott.

– Ez jófejség... tényleg... köszü... Szóval akkor ez az enyém? Mennyi van rajta?

– Tudja a fene... – legyintett Vali néni. – Ne számíts valami sokra, de hát ennyire futotta.

Tibi belelapozott a könyvbe. Az első bejegyzés 2000 novembere volt.

Lapozott párat az utolsó jóváírásig, és elakadt a lélegzete. A megtakarítás aktuális egyenlege 437 ezer forint volt. Életében nem látott még ennyi pénzt együtt. És ez mind az övé!

– Ez... ez... – hebegte.

– Jó, mondtam, hogy nem lettél egy báró Csekonics, de azért több a semminél! Csak szólj, amikor mész be a bankba, mert gyámsági betét, nekem is alá kell írni, amikor kiveszed.

Tibi lelkes pusztit nyomott a nagyija arcára, aztán rohant be a szobájába, hogy a számítógépén kinézzen egy londoni gépet. Vali néni nem nagyon akarta elhinni, hogy mi történt itt az előbb: pusztit kapott az undok kamasztól. Még meg is érintette a puszi helyét, hogy tényleg ott van-e. Aztán fejcsóválva visszament a konyhába, és visszatette a dobozba a nyugtatót – most valahogy úgy érezte, hogy mégsem lesz szüksége rá.

[7] Hun haditervek

Mivel egy jó szabotázsakció előfeltétele a bizalom, Hanna a következő néhány napot Edward társaságában töltötte. Beszéltette a gyerekkoráról, a félelméről, és amikor úgy ítélte meg, hogy kedvező a hangulat, a királynőgyilkosság részleteiről is. A fiatalember kezdetben nem volt valami közlékeny, de Hanna ügyes kérdéseinek köszönhetően végül mégis megnyílt.

– Vannak embereink az udvarnál – magyarázta bizalmasan egy erdei sétájuk során. – Cselédek, mosónők, kocsisok, még egy udvarhölgy is. Ha eljön a pillanat, akadálytalanul bejuthatunk a palotába, egészen őfelsége hálósobájáig.

– Édesanyád hálósobájáig, mármint.

– Igen, igen, persze.

Hanna töprengő arcot vágott.

– És ki fogja ledöfni? Te, a saját kezeddal?

– Hát, igen. Gondolom – torpant meg Edward.

Hanna kihasználta a fiú pillanatnyi zavarát.

– És egyébként... bocs az indiszkrét kérdésért, de te öltél már embert?

– Hogy jön ez ide? – horkant fel a reménybeli anyagyilkos.

– Hát, tudod... nekünk, hunoknak tulajdonképpen ez a szakmánk.

– Te már... sokszor csináltad?

Hanna eleresztett egy kiskacajt.

– Ó, ha a rotterdami hóhér mesélni tudna... Vigyázz!

A lány villámgyorsan lerántotta Edwardot a földre, akit kis híján eltalált egy nyílvevő. Épp a tisztás végében kialakított ideiglenes gyakorlóter mellett haladtak el, ahol a vitéz hun harcosok – Bulcsú és Benedict – a hátrafelé nyilazást tanították Edward szedett-vedett seregének. Az első öt napban szigorúan csak elméleti oktatás folyt, mivel Bulcsú kijelentette, hogy a hun harcosok kiképzésének alapja a nyílvevő sebességének, a súrlódásnak és a közegellenállásnak a háromtizedes pontosságú kiszámítása. Sajnos az erdőlakóknak meglepően jól ment a fizika, így ezen a délelőttön Benedict már kénytelen volt íjat venni a kezébe.

– Mi van a rotterdami hóhérral? Azt meséled, amikor nekifutásból felugrottál, és elroppantottad a nyakát? – kiáltott oda vidáman Hannának, mivel éppen elkapta az utolsó mondatot. Körülbelül 200 évvel ezelőtt, szerelmük hajnalán még ő is bevette ezt a sztorit.

– Azt – mosolygott Hanna. – Jól haladtok?

– Remekül – bizonygatta a híres hun íjász. – Épp most mutattam meg, milyen balesetveszélyes, ha nem rendeltetésszerűen használjuk a fegyvert. Remélem, mindenki megjegyezte!

A fizikából immár túlképzett törvényen kívüliek hevesen bólogattak.

– Rendben, akkor most próbálja meg, mondjuk, Jacques – mutatott Benedict a méla franciára.

– Hol is tartottunk? – fordult Hanna Edwardhoz. – Ja, persze, anyád megölésénél. Elég rizikós, ha nem csináltad korábban.

Edward keze ökölbe szorult.

– Miért? Gyűlölöm őt!

– És mi lesz, ha beszélni fog hozzád? Ha azt mondja, ő nem tehet semmiről?

– Miért beszélne?

– Hát, gondolom, csak megmondod neki, hogy miért kell meghalnia. És ha te beszélsz, ő is fog.

Edward elgondolkodott. Már sokszor végigjátszotta magában a tervet, de az soha nem jutott eszébe, hogy Erzsébet esetleg mond majd neki valamit. Ez a lehetőség felvillanyozta, de meg is rémítette.

– Szerinted mit mondana?

Hanna éppen erre a végszóra várt.

– Volna kedved eljátszani?

– Pszichodráma? – értetlenkedett Bulcsú. – Ez meg milyen hülyeség?

Hanna annyira fel volt pörögve, hogy összevissza hadonászott a többiek orra előtt. A latrinák mögött találkoztak, a lehető legtávolabb a figyelő szemektől.

– Hát nem értitek? Ez a megoldás! Edward jó srác, sosem ölne meg senkit, csak ezt még nem tudja magáról. De majd én kihozom belőle.

– Jó, de hogyan?

– Emlékeztek még, amikor Tibinek pszichodráma kellett járnia, mert a tanárnő szerint SNI-s volt?

Bujdosóné felhúzta az orrát. – Tibor jelenleg is SNI-s. Az nem gyógyítható.

– Akárcsak a rosszindulat – vágott vissza Hanna, majd lelkesen folytatta. – Megkértem Edwardot, hogy holnapig gondolja át, mit mondana az anyjának, ha szemtől szemben állna vele. Délután találkozunk a dombon a régi

templomromnál, és lejátsszuk. Szerintem rá fog ébredni, hogy a gyilkosság nem olyan jó ötlet.

– Hanna, te zseni vagy! – kiáltotta Benedict. – Mindig a színház a megoldás!

– Kivéve, amikor a fizika – szólt közbe Bulcsú. – Ha Hanna terve bejön, elkezdhetnénk dolgozni azon is, hogy töltsük fel az aksit.

Bujdosóné szeme felcsillant.

– Nem azt mondtad, hogy lehetetlen?

– De, kábé az – ismerte el a dalek. – Kivéve, ha, mondjuk, felgyújtjuk a várost. Vagy találunk egy magas energia-koncentrációjú lokációt. Vagy... felhívjuk Teklát.

– Ja, hogy csak fel akarod hívni a nődet! Erre megy ki a játék! – vigyorgott Benedict.

Bulcsú megvetően nézett rá.

– Nem kell az én szellemi szintemen lenni ahhoz, hogy belásd, két zseniális agy összeolvadása megsokszorozza a produktivitást. És mivel nem érkezünk vissza időben, Tekla már biztos kikövetkeztette, hogy mi van, és elgondolkodott a megoldáson.

– Oké, akkor tehát a terv a következő – összegezte Hanna. – Én pszichodramát játszom Edwarddal. Bulcsú visszaszerzi a telefonját, és megpróbál Teklával összeolvasni. Benedict továbbra is hátrafelé nyilaz, a tanár nő pedig... most az egyszer jó volna, ha nem köpne bele a levesünkbe. Hm?

– Vettem – bólintott Bulcsú.

– Csinálom, amit mondasz – húzta ki magát Benedict.

– Szerencséd, hogy már nem tanítalak – sziszegte a demotor.

Bulcsú úgy sejtette, Edward cuccai közt lehetnek a telefonok, ezért az ebéd utáni csendes pihenő idején észrevétlenül belopakodott a sátrába, ahol – haramiavezérhez képest – meglepő rend uralkodott. Ám két öltözet ruhán, egy régi kardon és egy ládányi könyvön kívül nem talált semmit. Elég csóró az arc, ahhoz képest, hogy ő a törvényes trónörökös – konstataulta Bulcsú, és próba szerencse alapon bekukkantott Charles szállására is. Az egykori díjbirkózónál átláthatatlan káosz és férfias oroszlánszag uralkodott. Bulcsú gyorsan körülnézett, és már menekült is volna vissza a szabad levegőre, amikor egy halom ruha alatt megpillantott valamit, ami egy telefonra hasonlított. Gyorsan arrébb söpörte a halmot, és felemelte a telefont a földről. Úgy nézett ki, mintha valaki teljes erejéből földhöz vágta volna: a kijelzője ripityára tört, és amikor Bulcsú megpróbálta bekapcsolni, egy gyors, szomorú rezgés után örökre elnémult.

– Hát te meg mit keresel itt, kicsi dalek? – szólalt meg egy hang a sátor nyílásában.

– Helló, Charles! – Bulcsú megpróbálta felvenni a lehető legártatlanabb arckifejezését. – Én csak itt... tudod... körülnéztem.

Charles bemászott a sátorba, és a Bulcsú kezében tartott telefonra meredt. A dalek felkészült a legrosszabbra.

– Te is a tündért kerested a skatulyában? Én is próbáltam, de nincs benne – ingatta a fejét az óriás.

Bulcsú értetlenül bámult rá.

– Mit csináltál, te buckalakó?

– Sir Edward mondta, hogy tündér van benne, én meg, gondoltam, megkeresem. De az a tündér bizonyosan elköltözött, mert már egyikben sincs ott.

Charles félrehajigált néhány kínzóeszköznek látszó használati tárgyat, és Bulcsú elé tette a másik két összetört telefont is. Legalábbis ami maradt belőlük.

– Annyira szerettem volna látni egy tündért – dünnyögte bánatosan. – Hívtam őket szép szóval is, de az istennek sem akartak kijönni. Kérlek, ne szólj róla Sir Edwardnak! Attól tartok, tervei voltak ezekkel a skatulyákkal, és ha megtudja, kiabálni fog velem.

Bulcsú együttérzően megveregette Charles egész sátrat betöltő vállát, és sürgősen elkezdett egy B terven gondolkodni.

A Birsalma utcában összekoccant két autó, amikor a Technikatörténeti Múzeum riasztója vijjogni kezdett. Az egyedi tervezésű, nemzeti színű focilabdákat formázó szirénák egy kisebb vagyronba kerültek, de most még a süketek is hallhatták, hogy megérték az árukat.

Annak ellenére is, hogy Szilvike ijedtében ráöntötte macskagyökérteáját a vadonatúj laptopra, s ezzel újabb lyukat ütött a költségvetésen.

– Úgy nézem, a riasztónk faultolta a teáját – dörzsölgette a kezét elégedetten Békés Norbert igazgató, aki a közigazgatásból ívelt a múzeum élére pár éve. A focin kívül nem igazán érdekelte semmi, olyannyira, hogy az egész életet egy nagy meccsnek tekintette.

– Akkor fütyülje le a riasztót! – kiabálta Szilvike, aki elég régóta dolgozott Békés Norberttel ahhoz, hogy magyarról magyarra tudja fordítani, amit a főnöke beszél. Az igazgató hol csatár volt ebben az életfociban, hol bíró, és volt már rá eset, hogy kapufa.

Békés Norbert azonban nem figyelt Szilvikére, a biztonsági rendszert tanulmányozta.

A jelzés a tizennyolcadik század terméből érkezett. És neki esze ágában sem volt várni a rendőrökre.

– Csak így, fegyvertelenül odamegy? – próbálta Szilvike túloldítani a fülsiketítően vijjogó szirénát. – És ha baja esik?

Az igazgató felkacagott, színpadiasan megragadta az aransípöt, ami nemzeti színű zsinóron lógott a nyakában, diadalmasan felmutatta, aztán kiszáguldott az irodából. Teljesen beleélte magát, hogy ő vezeti a támadást, s fűgén végigcselezte a folyosót, már amennyire szép nagy pocakja engedte.

Kissé lihegve tépte fel a terem ajtaját, szájába kapta a sípöt, és megfújta. Egyszer. Aztán még egyszer.

– Nincs hangja? – mutogatott a sípra az a rémmesebeli vénasszony, akivel az üres teremben szembetalálta magát. Olyan volt, mint egy macska szájából kihúzott, tépett paradicsommadár.

Addigra már Békés Norbert is rájött, hogy a sípja nem rúg labdába a sziréna mellett, így gyorsan váltott.

Előkapta játékvezetői kis füzetét, felcsapta, majd megkérdezte.

– Hogy nézett ki?
– Kicsoda? – értetlenkedett a banya.
– A behatoló.
– Nem volt itt senki.
– Akkor miért szólalt meg a riasztó?
– Azt magának kell tudni! – vágott vissza a vénasszony, és kajánul elvigyorodott.

Békés Norbertnek csak ekkor tűnt fel, hogy a banya Kempelen sakkasztala mellett áll, méghozzá a kordonon belül.

– Mit keres maga ott?! Az látogatóknak tilos terület. Mutassa csak, mi van a kezében!

A vénasszony engedelmesen megmutatta a markában szorongatott fekete sakkfigurát.

– Leesett – magyarázta készségesen –, gondoltam, felsegítem. Mégsem heverhet a földön egy királynő, ugye...

Szilvike el sem akarta hinni, hogy egy ilyen ártalmatlan öregasszony okozta az egész felfordulást. Azonnal megsajnálta, ahogy Békés Norbert a karjánál fogva bependerítette az ajtón. Hogy meg lehet ijedve szegényke!

– Hívja a rendőrséget!

– Ugyan már, csak nem akarja szegény nénit... – tiltakozott Szilvike.

– A szabálytalankodást mindig meg kell büntetni, különben eldurvul a meccs.

– Akkor adjon neki egy sárgát, és hadd menjen!

– Nekem nem áll jól a sárga. Sápaszt – szólt közbe az öregasszony.

– Jó! – egyezett bele rövid gondolkodás után az igazgató. – Adok egy sárgát, és úgy jegyzőkönyvezzük, hogy próbariasztás volt. Enbéegyes.

– Tetszik kérni egy teát? – fordult kedvesen az öregasszonyhoz Szilvike.

– Hát, ha nincs valami erősebb, akkor a tea is jó lesz.

Amíg Szilvike a vizet forralta, az öregasszony kedvtelve nézegetett körül.

– Csak ketten vannak itt? Nagyon kellemes.

– Sajnos csak ketten. Minden teremőri állásunk betöltetlen. Tetszik tudni, a nagyon alacsony fizetés miatt.

– És mit kell csinálni egy teremőrnek? – csillant fel möhön az idős hölgy szeme.

– Semmi különöset. Csak ülni meg sétálgatni a termekben, és a látogatókat figyelni... már ha vannak.

– Én remekül figyelek. Kinél kell jelentkezni?

– A néninek még lenne kedve... még bírna dolgozni? – hökkent meg Szilvike.

– Néniii? Hanna, kis bogaram, szólítson Hannának! – vigyorodott el az öregasszony. – És de mennyire lenne! Tudja, nem a pénz miatt, csak mert olyan magányos vagyok.

– Senkije nincsen Hanna néninek? – kérdezte Szilvike részvétellel a hangjában.

– Csak a kis unokahúgom. De ő igen elfoglalt. A vőlegényem pedig messze van, így szívesen lennék itt, amíg utánautazhatok.

Békés Norbert nem volt elragadtatva az ötlettől, hogy egy ezeréves rozzant banyát vegyen fel teremőrnek, de Szilvike végül meggyőzte, hogy bővíteni kell a csapatot. Hanna néni arra mindenképpen jó lesz, hogy üljön a kispadon.

– Mikor tudna kezdeni? – kérdezte kelletlenül a teát videron szűrőcsölgető vénasszonyt.

– Maradjunk abban, Norbikám, hogy Hannának szólít, és holnap reggel itt vagyok!

Miután a vénasszony eltotyogott, Békés Norbert visszavonult a szobájába. A nagy szirénavijjogás után nyomasztónak érezte a csendet. Amikor az ablaka alatt felberregett egy motor, kipillantott az utcára, és egy tűzpiros Hondát látott elhajtani. Mintha a paradicsommadár ült volna rajta. „Szemüveget a bírónak!” – mormolta az orra alatt, és becsukta az ablakot.

[8] Királynőgyilkosság

Benedict addig gyakoroltatta a táborlakókkal a hátrafelé nyilazást, míg ő maga is egész jól belejött. Egyre bonyolultabb feladatokat eszelt ki, és teleaggatta az erdőt különböző méretű és formájú céltáblákkal. Épp egy tölgyfa felső ágára próbált felszerelni egy karikát, amikor Bujdosóné mögé lopózott. Hangtalanul mozgott, mint a macska.

– Á, Benedict! Épp téged kereslek!

A hun íjászok legjobbja kis híján leesett a fáról. Búné elnyomott egy kaján vigyort.

– A segítségedet szeretném kérni.

Benedict pontosan tudta, hogy ez csapda. Hanna megígértette vele, hogy soha, semmilyen körülmények között nem bízik meg a dementorban, és ő újabban nagyon komolyan vette a Hannának tett ígéreteket.

– Nem hiszem, hogy tudnék segíteni – felelte ellenségesen.

Bujdosóné éppen erre számított.

– Hát persze, értelek én. A kis barátnőd annyira ragaszkodik ehhez a szerencsétlen Tiborhoz, hogy most azt gondolja, én vagyok az ördög. És amit ő gondol, te is azt gondolsz. Sejthettem volna. A szerelem már csak ilyen, megfosztja az embert az egyéniségétől.

Benedict leugrott a fáról.

– Mit akar tőlem a tanárnő?

– Már semmit – legyintett Bujdosóné. – Azt reméltem, van még saját akaratod, de látom, hogy tévedtem. Bocssás meg, hogy zavartalak!

Bujdosóné hátat fordított, és elindult a tábor felé. Benedict egy szederbokor mellett érte utol.

– Miről van szó?

A dementor úgy tett, mint aki hosszan mérlegeli, beavassa-e a fiút.

– Nos... ha Hanna megállítja Edwardot, Bulcsú pedig valóban kitalálja, hogyan töltsse fel az akkumulátort, akkor szerinted mi lesz?

– Hát, hazamegyünk. Gondolom.

– Pontosan – Bujdosóné mélyen Benedict szemébe nézett. – Elhagyjuk az Erzsébet-kort, és visszatérünk a 21. századba. Hazamegyünk anélkül, hogy megismertük volna Shakespeare-t.

Benedict nagyot nyelt, de aztán eszébe jutott, mit mondott erről Hanna.

– A tanárnőt igazából nem is érdekli Shakespeare. Csak az az elveszett kézirat.

– Ezt igen jól látod, fiacskám – bólintott a dementor. – Sőt, tovább megyek: engem még az a tetves kézirat sem érdekel. Egyedül a pénz, amit a kéziratért kaphatok.

Benedict zavartan nézett Búnéra. Nem igazán értette ezt a hirtelen őszinteséget.

– Nekem pénz kell, Benedict. Te pedig egész életedben bánnád, hogy itt jártál, de nem találkoztál Shakespeare-rel. Tehát azt mondom, keressük meg, mielőtt hazaindulunk!

– Jó, de... hogyan? Senki nem hallott róla Londonban. Se Henslowe, se Alleyn, se a többi színész. Nincs egy nyomunk sem.

– Dehogynincs. 1593. május 29-e van.

– És?

– És? És? Ha nem tévedek, te még nem ilyen projekt-alapú, szabadelvű iskolába jártál, mint a többi kis digitális bennszülött. Vagy már szerinted sem kell évszámokat tanulni, mert minden fent van a Wikipédián?

– Az én időmben még nem volt Wikipédia – önértékeskedett Benedict. – És igenis meg kellett tanulnom az évszámokat. Nagyon szigorú, porosz iskola volt.

– Van, akin az sem segít. Na, mindegy. Ha lenne telefonod, most utánanézhethnél annak, amit ÉN magamtól is tudok. Történetesen, hogy Christopher Marlowe az egyetlen, aki megmondhatja, hol találjuk a mestert, 1593. május 30-án Deptfordba érkezik. De még délelőtt oda kell érünk, ha ki akarunk szedni belőle valamit.

– Miért? Délután már részeg lesz?

– Nem részeg – rázta meg a fejét Bujdosóné. – Halott.

A dombtetőn álló romos épület szép kis kápolna lehetett egykor, de a román kori építményből mára csak néhány fal és egy csonka harangtorony maradt. A templomhajót rég visszahódította a természet: a falakon lonc és borostyán kúszott, az oltár helyén vadvirágok nyíltak. A nyugati fal három keskeny, lőrésszerű ablakán narancssárgán ragyogott be a délutáni nap. A kora középkori építőmesterek nagyon érthettek a tájoláshoz, ugyanis a napsugarak épp vecsernye idején érték el a szemközti fal Krisztus-freskóját. A Megváltó glóriája pontban este hat órakor felragyogott.

– Ez olyan, mint egy napóra, csak jobb – ámult Hanna, miután Edward megmagyarázta a varázslatos jelenséget.

– Sok mindent tudtak a régiek a napról és a csillagokról – merengett a fiú. – Nekünk már csak az ostoba babonák

maradtak. A mai ember minden nyomorát az égitestek állására fogja, mintha kényszerűségből volnánk gazemberek, az ég akaratából semmirekellők. Mennyivel könnyebb jellemünk hibáit a csillagokra áthárítani! Apám a sárkányjegy alatt egyesült anyámmal, születésem a Nagymedve alá esik, azért olyan nyughatatlan a természetem a nevelőapám szerint. Micsoda címeres ostobaság, nem?

– Hát ja. Az emberek minden korban meglehetősen hülyék – helyeselt Hanna. – De ez a hely, ez valami elképesztő.

– Gondoltam, talán megfelel arra dologra, amit mondtál.

– Pszichodráma.

– Az. Hogy fogjunk hozzá?

Hanna leült egy köre, amely talán egy oszlop talapzata volt valamikor.

– Mondjuk azt, hogy ez édesanyád hálósobája. Őt én játszom. Már elküldte a cselédeit, és épp lefekvéshez készül, amikor belépsz.

– Úgy gondoltam, már korábban elrejtőznék egy függöny mögött.

– Szuper. Akkor rejtőzz el!

Edward kiválasztott egy középmagas cserjét, és elbújt mögé, Hanna pedig eljátszotta, hogy most lép be a szobába. Néhány nappal ezelőtt már alakított fej nélküli királynét, most sem esett nehezére átlényegülni I. Erzsébeté. Hanyag kézmozdulattal intett a bejáratnál burjánzó vadrózsabokrok felé.

– Hölgyeim, elmehetnek! Nyugovóra térek.

Ahogy végighaladt a templomhajón, a beszűrődő fény hatalmasra növelte az árnyékát. Hanna kihúzta magát, hogy a tartása valóban királynői legyen. Amikor látta, hogy Edward mindjárt előugrik, hirtelen letérdelt

a vadvirágok közé, és imára kulcsolta a kezét. Edward zavartan pislogott ki a cserje mögül.

- Most meg mit csinálsz?
- Nem látod? Imádkozom – felelte Hanna átszellemülten.
- Ez így nem jó, nem imádkozhatsz.
- Mert?
- Mert akkor nem tudlak megölni!

Edward úgy hisztizett, mint valami ötéves, de Hanna higgadt maradt.

- Ezt magyarázd meg, kérlek!
- Ha imádkozás közben szúrom le, akkor a lelke a mennyországba kerül, és az egész bosszúm nem ér egy lyukas garast sem! Érted?
- Aha – bólintott Hanna komolyan. – Oké. Akkor várd meg, amíg befejezem! Gondolom, anyád is szokott imádkozni. „Az Atya, a Fiú, a Szentlélek nevében.” Kész, jöhetsz!

Edward bátortalanul lépett elő a cserje mögül. Egyik kezét a háta mögött tartotta. Hanna – vagyis Erzsébet – a szívéhez kapott.

- Ah! Egy betolakodó! Uram, mit akar tőlem ön e késői órán? Ki maga?
- A lelkiismereted.
- Ó!

Edward közelebb lépett. A királynő még mindig térdelt, de a tekintete elszánt volt és kemény.

- Ha még egy lépést közelítesz, hívom az öröket – suttogta.
 - Miért nem hívtad őket azonnal?
 - Mert akkor már halott lennél.
- Edward meglepődött.
- Hát nem akartad mindig is a halálomat?

- Nem tudom, ki vagy. Miért akarnám, hogy meghalj?
- Mert az utadban állok. A trónodra pályázom, az életedre török.

Erzsébet térdét pokolian nyomta valami gyökér, ezért nagy nyögéssel helyzetet változtatott, és leült a földre.

– Bocsánat. Folytasd csak nyugodtan. Hatvanéves vagyok, nem bírok ennyit térdelni. A templomban is folyton káromkodom és pofákat vágok, csak a vastag sminkem alatt nem látszik.

– Ne csinálj a tragédiából komédiát! – mordult fel Edward.

– Miért ne? A legjobb darabokban pont azt csinálják. Úgy hívják, kontraszt.

Hanna nagyon büszke volt magára, hogy eszébe jutott, amit Benedict magyarázott neki a dramaturgiáról még télen, valamelyik vizsgája előtt. Edward először meglepődött, de aztán viszonylag hosszan eltöprengett a kérdésen. Eddig dühösen összeráncolt homloka kisimult, pupillája kitágult, és rágni kezdte a körmét. Csak jó valamire a színháztudomány!

– Euripidész! Plautus! – motyogta.

– Ja, ja, az – helyeselt Hanna, majd úgy öt perc elteltével úgy döntött, ideje visszazökkenni a rendes kerékvágásba. – Szóval, miért törtél rám éjnek évadján?

Edward arca megfeszült.

– Gyarlóság, asszony a neved! – üvöltötte, és előrántotta a háta mögül a törként szorongatott mogyorófaágat.

Hanna védekezően maga elé emelte a kezét.

– Hé, hé, hé! Még nem tudom, miért akarsz megölni! Nem úgy volt, hogy elmondod?

Edward megtorpant.

– Én... én csak... – dadogta. – Én...

– Gyere, ülj ide mellém! – javasolta a királynő. – Ne ácsorogj ott, mint egy rakás szerencsétlenség! Esküszöm, nem hívom az öröket. Csak ülj le, és mondd el, mi bajod velem!

A fiú kábultan engedelmeskedett. A Szűz Királynő közelebb húzódott hozzá, és megsimogatta az arcát.

Hanna nem gondolta volna, hogy egy ennyire apró érintés is elég lesz a katarzishoz. Edward szemét elfutotta a könny.

– Te vahahahagy az ahanyáhám – a fiú vállát rázta a fojtott, férfias zokogás.

– Tudom, kisfiam. Tudom. Semmi baj. Nem lesz semmi baj.

Erzsébet királynő még hosszú percekig simogatta gyilkosa fejét, miközben egy régi, hun népdalt dúdolt.

Gyere, mondd el, mi a baj, bébi, én figyelek rád...

[9] Pecózás a leánykollégiumban

Tibi repült. Életében először, mármint először *igaziból*, mert álmában ez gyakran előfordult. Az persze más volt, az a testetlen lebegés, ahogy kiterjesztett karral siklott a zöld dombok felett. Itt viszont egy brightoni állatorvos-konferenciára utazó nagydarab, harcsabajszos kazincbarcikai inszeminátor könyöke fúródott a bordái közé. Rohadt szűkek voltak az ülések, de legalább fenn volt a gépen. Ez úgy másfél órája, a check-in pult előtt kígyózó sorban állva meglehetősen kétségesnek tűnt.

A vámos már akkor kiszúrta magának, mikor Tibi még csak a cuccait pakolta fel a futószalagra. A helyzetén csak rontott, hogy amint átlépett a detektoros kapun, a szerkezet vadul vijjogni kezdett. Kiderült, hogy Tibi nem vette le a derékszíját. A fémcsatos övet betette egy szürke ládába, és újra átment a kapun. Újabb kínos vijjogás. Ezúttal a zsebében felejtett aprópénzek tehettek róla. Harmadszor már a cipője nélkül, zokniban kellett áthaladnia a detektoron az utastársak szemrehányó tekintetének kereszttüzében. Ezúttal azonban nem történt semmi, Tibi megnyugodhatott. De korai volt még az öröm, mert a vámos kisvártatva megint odalépett hozzá.

– Ez a maga táskája?

– Igen.

– Nyissa ki! Van benne élelmiszer?

Hát, persze hogy volt a táskában élelmiszer, Vali néni másként nem is engedte volna el a kicsinyét egy ilyen hosszú útra. A vámos gumikesztyűs keze eltűnt táska mélyén, majd két ujjal egy áthatóan illatozó zacskót emelt ki belőle.

– Ez mi?

– Fasírt. A nagy nagyon jól csinálja!

– Hát, a fokhagymát nem sajnálja belőle, az biztos! – jegyezte meg a férfi, és a zacskót egy jól irányzott mozdulattal a szemetesbe hajította.

– Hé, mit csinál?! – csattant fel Tibi, mire a fal mellett várakozó biztonsági őr öles léptekkel elindult felé.

– A gépre nem lehet felvinni ilyesmit! – közölte a vámos, és már a következő utas laptoptáskáját kezdte böködni a szkenneléssel.

Tibi sötét arccal visszafűzte derékszíját a nadrágjába, de az orra alatt dűnyögve tovább méltatlankodott.

– Az csak fasírt... rohadt veszélyes, tényleg... támadó-fegyver!

– Van valami probléma? – hajolt közelebb a biztonsági őr. Látszott rajta, hogy nagyon szerette volna, ha van valami probléma, de Tibi nem adta meg neki ezt az örömet.

– Nincs. Minden oké!

A vállára kanyarította a táskáját, és elindult a duty free shop felé. A biztonsági őr csalódottan nézett a fiú után, mehetett vissza a falat támasztani.

A kazincbarcikai állatorvos imádott viccet mesélni, viszont nem tudott. A tizedik „Jean! Igen, uram?” után Tibi úgy döntött, hogy inkább halottnak tettei magát, legalább is halálosan álmosnak. Hátrahajította a fejét, és becsukta a szemét. De nem aludt. Túlságosan fel volt pörögve, és

persze túlságosan rettegett is. Brutális volt belegondolni abba, hogy egy fémhenger gyomrában lebegnek tíz kilométerrel a föld felett. Úgyhogy inkább nem gondolt bele. Több száz évnyi időutazás a hadronban feleannyira sem volt ijesztő, mint ez a szellőkésekkel cifrázott repülés. Az állatorvos pár percig csöndben maradt, majd a jobb oldalán ülő utassal kezdett poénkodni. Tibi ezt hallva résnyire nyitotta a szemét, és a párafoltos, duplaüvegű ablakhoz hajolt. Odalent az összefüggő, szürke felhőrétegtől nem lehetett látni semmit.

Legalább nem látom, milyen magasan vagyunk! – gondolta kissé megnyugodva, és egy idő után tényleg elaludt.

Zsófi a Victoria pályaudvaron várakozott egy családi musical óriáspozstere alatt. A megbeszéltek értelmében Tibinek ide kellett érkeznie Lutonból. Mindent jól a szájába rágott, úgyhogy nem lehet semmi baj. Mondjuk, Tibi angoltudásával már a jegyautomatával való találkozás is komoly kaland lehet, de azért Zsófi bizakodó volt. És méltán.

– Szia, Zsófi! Kösz, hogy kijöttél! – hallotta meg a háta mögül az ismerős hangot.

Mikor megfordult, egy pillanatra zavarba jött, mert nem azt látta, amire a hang alapján számított. Tibi volt az kétségtelenül, de alaposan megváltozott. Legalább egy fejjel magasabb volt, mint amikor legutóbb látta, arcáról eltűnt a gyerekes puhaság, az egykori „kis pufi” erős felépítésű, masszív kamasz fiúvá változott. Tibi is meglehetősen elfogódottan állt. Egyrészt még mindig fura volt Zsófit kerekesszék nélkül látni, másrészt pedig újra és újra meglepte a lány természetes szépsége. Egyikük sem mozdult, mert nem tudták, hogy is üdvözléjk egymást. Kezet fogni mégiscsak béna lett volna, megölelni

egymást lehetetlen, szóval pár pillanatig csak álltak egymással szemben, mint két rakás szerencsétlenség.

– Helló, Tibi! – törte meg a csendet végül a lány. – Jól utaztál?

– Aha! – válaszolt Tibi hálásan, amiért végre beindult a társalgás. – Csak a genya vámos elszedte a fasírtomat! Soha nem bocsátom meg neki!

– Ilyenek ezek! – szólt Zsófi, és elindult a kijárat felé.

– Múltkor nekem kiszedték a sajtomat a szendvicsből, merthogy folyadék.

– A sajt? – csóválta a fejét Tibi a lány mellett lépkedve.

– Ja, mert lágy sajt volt. A lágy sajt az nekik folyadék!

– Hát, tényleg úgy nézel ki, mint egy terrorista!

Zsófi azt javasolta, hogy menjenek gyalog a szálláshoz, és közben csinál egy kis idegenvezetést. Tibinek egyáltalán nem volt ellenére a dolog. Valójában iszonyú büszke volt, hogy egy ilyen csaj oldalán sétál London utcáin, azt sem bánta volna, ha elgyalognak Rómáig, mint annak idején Canterbury érseke. Az utóbbi huszonnégy órában mindent összeolvasott a témában, amit csak tudott, és most ámuldozva látta, hogy minden megelevenedik, ami eddig csak holt betű volt.

– Menjünk a St. James parkon keresztül? – kérdezte Zsófi. – Ott meg tudod nézni a Buckingham-palotát, ha akarod. Vagy ott van a Downing Street 10., tudod, ahol a miniszterelnök pecózik. Mondjuk, le van zárva az utca a Whitehalltól.

– Akkor kihagyom – mondta nagyvonalúan Tibi.

– Westminster-apátság?

– Az is jó. De aztán keressünk egy Mekt!

A helyzet az volt, hogy Tibi igencsak megérezte a fasírtok hiányát, és már csillagokat látott az éhségtől. Zsófi meg-

könnyebbülve vette tudomásul, hogy azért ez mégiscsak a régi Tibi. Mekizés után lesétáltak a Temze-partra.

– De hát ez rablás! – méltatlankodott a fiú. – Otthon ennyiért legalább öt sajtos McRoyalt kapok, és még egy akciós vaníliashake-et is hozzám vágnak!

Tibi beleesett a kezdő turisták hibájába, hogy mindent átszámolt hazai pénznemre, és nem győzött szörnyülködni. Zsófi azonban már rég túl volt ezen a kultúrsokkon, szóval nem nagyon izgatta a dolog.

– Fel kéne hívni Hannáékat! Mikor beszéltél vele?

– Nekem nincs féreglyuktelóm – vont vállat Tibi. – Búné elvette.

– Napok óta hívogatom, de nem veszi fel. Vagyis hát, ki van kapcsolva – Zsófi hangjából alig leplezett aggodalom hallatszott.

– Lehet, hogy csak lemerült, és már feltöltötte – biza-kodott Tibi. – Próbáld meg most!

Zsófi elővette a mobilját, és hívta Hannát. De a vonal túloldalán megint csak sípolás hallatszott.

– Tessék, megint!

– Bulcsút már hívtad?

– Persze, ugyanez.

Tibi arca felderült.

– És az én számomat?

– Semmi kedvem Búnéval beszélni! – rázta a fejét Zsófi.

– Az oké, de lehet, hogy megtudhatunk tőle valamit Hannáékról.

Zsófi belátta, hogy ennyit bőven megér a dolog, úgy-hogy tárcsázta Tibi féreglyuktelóját. De az is ki volt kapcsolva.

Egy ideig gondterhelt arccal, néma csendben sétáltak egymás mellett.

– Biztos csak technikai zűr... majd Bulcsú megoldja! – szólalt meg végül Tibi, csak hogy mondjon valami biztatót.

– Ja, biztos... – hagyta rá Zsófi, de rossz előérzete egyáltalán nem enyhült.

Ezután elindultak Tibi szállása felé, ami meglepően jó helyen volt, mindössze öt metrómegállóra a központtól. Zsófi furcsállotta is, hogy ilyen olcsón lehetett ezen a környéken szobát találni.

Tibi ugyanis pár nappal az indulás előtt a neten foglalt szállást magának. Hatalmas sóhajjal ütötte be a keresőbe, hogy „olcsó szállás Londonban diáknak”, és felkészült a hosszú macerára, de kábé harminc másodperc alatt feljött egy magyar nyelvű oldal, ami éjszakánként három ezer forintért kínált hosteleket. Tibi találomra kiválasztott egyet, és elkezdte kitölteni az adatlapot. Közben átvilant az agyán, hogy előbb le kéne csekkoltatni Zsófival a helyet, aztán elhessegette magától a gondolatot, nem lehet olyan béna, hogy még egy szállást sem tud egyedül lefoglalni. Később aztán alaposan megbánta elbizakodottságát.

Mikor becsöngettek egy meglehetősen jellegtelen, Lancaster utcai házhoz, egy húsz év körüli, félmeztelen, vikinghajú srác nyitott ajtót, kezében „IPA” feliratú üvegpohárral, aminek alján valami sárgás lé lötyögött. Az arcát zöld-fehér-sárga csíkok díszítették, ami meglehetősen harcias külsőt kölcsönzött neki, annak ellenére, hogy széles mosollyal és hatalmas kurjantással köszöntötte az új lakókat, különösen Zsófit. Hátrébb lépett az ajtóból, és beinvitálta őket. Tibiék a hostel konyhájába jutottak, ahol újabb fél tucat festett arcú ifjú védte a sört, és szintén igen jókedvűek voltak. A félmeztelen srác összeakadó

nyelvvel magyarázott valamit, amiből Tibi egy kukkot sem értett, Zsófinak azonban sikerült kihámoznia a lényegét: a lakótársak a holnapi Anglia–Írország-focimeccsre érkeztek, már megtekintettek egy átmozgató edzést és mintegy húsz-huszonöt stadion környéki kocsmát, és most épp a jól sikerült *pub crawl*, illetve néhány hányás után vannak. Ez utóbbiról Tibi is meggyőződhetett, mikor óvatlanul felkereste a mellékhelyiséget, hogy könnyítsen magán.

A félmeztelen srác, aki Callumként mutatkozott be, és időközben illendően felöltözött – ami abban merült ki, hogy tekert magára egy zöld-fehér sálát –, bevezette őket a közös hálóhelyiségbe. A szobának csak erős túlzással nevezhető félhomályos lyukba hat darab emeletes fémágy volt besúfolva. Valószínűleg napok óta nem szellőztettek, mert szinte vágni lehetett a füstöt. Az átható fűszagba WC-illatosító és izzadságszag vegyült. Callum lelkesen magyarázva az egyik alsó ágyra bökött, amit kissé gyűrött, cipőtalpmintás ágynemű borított.

– Azt mondja, hogy ez a miénk – fordított Zsófi. – Szegevény, még mindig nem fogta fel, hogy csak te jöttél ide aludni.

– Nem, nem, én sem! – mondta határozottan Tibi. – Biztos, hogy nem jó helyen vagyunk!

De tévedett: valóban ide foglalt szállást a neten. Az úrlapon ugyanis ki kellett volna töltenie, hogy csak a „privát” vagy a „hálótermes” megoldás is érdekli, ennek hiányában a rendszer a lehető legolcsóbb ajánlatot dobta fel neki.

– Na, lépünk innen! – mondta Tibi, amikor egy „So I’m not Irish you’re not a virgin either” feliratú zöld pólóban feszítő srác épp azt magyarázta Zsófinak, hogy most már elhiszi, amit az egyik haverjának a kamionos nagybácsikája mondott, hogy a magyar lányok a legszebbek.

Zsófi mosolyogva hátrált a kijárat felé.

– Leugrunk a cuccokért a taxiba, srácok, mindjárt jövőnk! – integetett Callumék felé, majd kilökte Tibit az ajtón. – Tipli!

Hármasával szedték a lépcsőfokokat lefelé. Még hallották, amint odafönt az ír drukkerék rágyútnak egy U2-dal meglehetősen szabadszajú átíratára.

Amint leértek az utcára, Tibi kitátotta a száját, és mihán beszívta a jó szmogos londoni levegőt. Még az is frissen mosott ágyneműillatnak tűnt a hostelt belengő, csípős fiúöltözőszaghoz képest.

– Ezt az istenverte kanlakot! – nevetett Zsófi. – Ti, srácok, hogy lehettek ilyen igénytelenek?

– Légy szíves, ne vegyél ezekkel egy kalap alá! – dohogott Tibi, aztán eszébe jutott, milyen dicstelen állapotok szoktak uralkodni a szobájában hétvége felé, mikor hazamegy a sokadik edzéséről, így inkább nem feszegette tovább a dolgot.

Időközben beesteledett. Este kilenc felé járt az idő, ilyenkor már nem illett volna becsöngetni Halmosékhoz. Elsétáltak hát egy másik hostelbe, de ott sem volt szabad szoba. Az angol–ír meccs miatt az összes olcsó szállás foglalt volt.

Tibi kezdett kétségbe esni, már alig állt a lábán. Életében először volt külföldön, és a repülés, a rengeteg friss élmény teljesen kimerítette.

– Figyu, Zsófi, menjél csak nyugodtan, én elalszom itt valahol!

– Hol? Ne hülyéskedj már! Londonban nem aludhatsz az utcán, tök veszélyes!

– Visszamegyek a pályaudvarra, ott biztos békén hagy-nak!

– Nem! Becsempészek a koleszba, aztán holnap találunk valami szobát, ahol pecózhatsz. Kate úgyis a pasi-jánál alszik.

Tibi egyáltalán nem jutott szóhoz. Hogy egy lánykollégiumban aludjon? Egy idő után mégis úgy érezte, hogy valamit mondani kell az ajánlatra, így a lehető legnagyobb hülyeséget kérdezte.

– Ki az a Kate?

– Szerinted?

– A szobatársad?

– Aha! Na, gyere!

Tibi a St. Lukas College hátsó kertjében húzta meg magát a gondosan nyírt díszsövények mögött. A második emeleti ablakokat nézte, ahova fel kéne jutnia valahogy. Zsófi szobája tényleg elég magasan volt, szóval valószínűleg tényleg jobb a portán keresztül bejutnia, ahogy megbeszélték. Bár ahhoz meg hülyét kell csinálnia magából. Legalábbis lányt.

Fény gyúlt az egyik második emeleti ablakban. Tibi szíve a torkában dobogott.

– Ezt nem hiszem el, épp arra készülök, hogy beszökjek egy londoni leánykollégiumba! – mormolta magában.

Az ablak kinyílt, és Zsófi kihajított rajta egy halom ruhát. A szoknyák és blúzok úgy repkedtek a nyári éjszakában, mint valami nagyra nőtt, mutáns denevérek. Szerencsére Kate meglehetősen terebélyes leányzó volt, így Tibi sikerrel magára tudta rángatni az egyik szoknyáját. Egy sűrke pelerint is magára szuszakolt, fejére borította a kapucnit, a többi ruhadarabot pedig a táskájába tömte. A buszmegálló felől épp egy csapat röhögcsélő kamasz lány indult a bejárat felé. Tibi kihasználta a kedvező alkalmat, és hozzájuk csapódott.

Minden rendben is ment, a portás le sem tojta őket, az időjárás-jelentést bámulta a fülkéjében. Tibi már épp elhitte, hogy túl van a nehezen, mikor egy vörös hajú lány odakiáltott neki.

– Kate! Hey, Kate!

Tibi nagyon remélte, hogy nem hozzá szólnak. Lépteit meggyorsítva haladt a lépcsőház felé.

– Kate! Wait! – a vörös hajú lány utánaszaladt, és elkapta a karját.

Tibi nem tehetett mást, megállt és zaklatója arcába bámult. Szegény lány majdnem hanyatt vágta magát meglepetésében.

– Who are you?

– I'm Kate, the Irish!

– No... you are not!

– So I'm not Irish you're not a virgin either – hadarta Tibi a sikerrel memorizált pólófeliratot, majd a lány döbbenetét kihasználva sarkon fordult, és futólépésben haladt tovább az emeletek felé. Zsófi a lépcsőfordulóban állt, és rendkívül jól szórakozott. A vörös hajú lány még mindig tátott szájjal bámult a fiú után.

– Várj itt! – mondta Zsófi, mikor Tibi lihegve odaért hozzá, majd lesietett a lányhoz, és bizalmasan súgott a fülébe valamit. A lány arcára egyből cinkos mosoly terült, majd egy nemzetközi jelzéssel adta az aggódva pillogó Tibi tudtára, hogy hallgatni fog, mint a sír: becipározta a száját.

Mikor végre a koliszobában voltak, Tibi ledobta a táskáját, és nekiállt, hogy lehámozza magáról a pelerint. Zsófi nevetve könyörgött neki, hogy legalább egy képet hadd csináljon róla, ezt Hannának is látnia kell, de Tibi ez elől makacsul elzárkózott. Aztán látva a lány csalódottságát,

belátta, hogy ez a minimum, amit adhat neki a szállásért cserébe. Betett a hajába még néhány színes hajcsatot, amit az éjjeliszekrényen talált, ha lúd, hát legyen kövér, ahogy a nagyjia szokta mondani, és pózolt egy sort Zsófi kamerájába.

– Na jó, ennyi! – zuttyant le kifulladásra a végén egy székre. – De az Instára nem teheted ki!

– Dehogyan teszem, minek nézel te engem?!

– Le tudok valahol fürödni? – kérdezte Tibi.

Zsófi a fejét vakarta.

– Azt azért nem kockáztatnám meg. Közös zuhanyzó van a folyosó végén. Úgy értem, csak női.

Tibi kínban volt. Most fogta fel csak igazán, hogy mire vállalkozott. Egy egész éjszaka kettesben Zsófival, közös szobában. És még zuhanyozni sem tud. De hát ez lehetetlen, egész nap utazott, nyilván tökre beizzadt! Így még a cipőjét sem meri levenni! Mi van, ha büdös a zoknija? Ez iszonyú ciki lenne! Mégis inkább a pályaudvaron kellett volna aludnia!

– Én azért lefürdök, ha nem gond! – mondta Zsófi, és a hóna alá csapott egy törülközőt. – Addig át tudsz öltözni nyugodtan.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Tibi ruhástul végigdőlt az ír szobatársnő ágyán.

Azért mégiscsak le kéne venni a cipőmet... – villant át az agyán, majd azonnal elaludt.

[10] A lengyel kapcsolat

– Tessék megkérni inkább a Tibort! – javasolta Szabika. – Neki praxisa van az ilyesmiben. Már az egri Érseki Múzeumba is frankón betört.

– Ki sem néztem volna a kis pufiból – vigyorodott el Hanna néni. – Rád egyébként csak a szállítás marad, a belső munkát elvégzem én és Edike.

– Már úgy tetszik érteni, hogy Edina ráhívja Hanna nénire a rendőrséget? – kérdezte kajánul Szabi.

Ám Edina egy szót sem hallott ebből, mert amióta csak megérkeztek Hanna nénihez, a telefonját bámulta. Már a motoron ülve is a képernyőre volt tapadva, és azon kívül semmi más nem érdekelt. Rogyák Mari ugyanis körülbelül ezer fotót küldött a világ legcukkerebb kisbabájáról – nem is beszélve a rengeteg videóról. Az egyikén Géza bá gügyögött a karjában tartott kislányának.

– Én leggyönyörűbb Péterkém, drága kis Petim, te, te, te!

– Te meg vagy húzatva! – hallatszott a háttérből Rogyák hangja. – Össze fogod zavarni a gyerek nemi identitását.

– Erre előbb kellett volna gondolnod! – vágott vissza Géza bá. – Mielőtt a nagyapádról nevezted el.

– Roppant találékony ez a mi Máriánk – jegyezte meg somolyogva Hanna néni, mert bár ők Szabival nem élvezték a videó képét, a hangját azért hallották.

– A tanárnő nagypapája vasutas volt, és mindenhová magával vitte Mária nénit, amikor kicsi volt – védte sértődötten Edina Rogyák Marit, de Hanna nénit ez nem hatotta meg.

– Tudom, amit tudok, kis cserebogaram – legyintett. – De nekünk most ennél sokkal fontosabb dolgunk van. A lényeg az, hogy betettük a lábunkat a Technikatörténeti Múzeumba.

– Betettük? – forgatta a szemét Szabika.

– Jó, betettem – pontosított Hanna néni.

– És kijött a rendőrség?

– Nincs bekötve hozzájuk a riasztó – felelte elégedetten a vénasszony.

– És ezt honnan tetszik tudni? – érdeklődött rosszat sejtve Szabika.

– Mégis, honnan? Hát beriasztottam.

– Akkor megint elvitte Hanna nénit a rendőrség?

– Épp ellenkezőleg. Úgy megnőtt irányomban a közbizalom, hogy állást szereztem.

– Ez komoly? – Szabi padlót fogott.

– Még nem tudom pontosan, hogy milyen toalettből – felelte a vénasszony –, de holnap kezdek. Nem akarok túl jól kinézni, hogy minél kevesebbet nézzenek ki belőlem. Már úgy értve, hogy ne gyanakodjanak rám.

– Tessék megnyugodni, senki nem mondaná meg Hanna néniről, hogy gyakorlott betörő.

Hanna néni szerényen mosolygott, jólesett neki a dicséret.

– Sajnos egyedül nem tudom elvégezni a feladatot. És itt jön a képbe Edike.

– Edike nem jön a képbe, mert a Rogyák tanárnő képei már elnyelték – próbált szellemeskedni Szabika, de nem volt rá vevő senki.

– Mert kérdem én, ki mozoghat legszabadabban az egész múzeumban, na, ki?

– A patkányok – vágta rá Szabika. – Mostanában nagyon elszaporodtak a városban, tegnap én is láttam egy szép kövéret a sulis udvarán. Biztos a tudásszomj vezérelte.

Hanna néni erősen elgondolkodtatta a patkányinvázió lehetősége.

– Hm, akkor sürgősen be kell szereznem egy macskát, bár nem kedvelem őket. De én most a takarítónőre gondoltam. Akinek mindenhez van kulcsa, mindenhová van bejárása.

– Hanna néni fog takarítani a múzeumban? Jól fog állni a seprű – vihogott Szabika.

– Nem én, hanem az Edike.

– Nekem porallergiám van – közölte Edina, aki ezek szerint mégiscsak követte a feje fölött zajló társalgást. – És a körmöm miatt sem tudok – villantotta Hanna néni felé vadonatúj, csillámos műkörmeit.

– Diákmunkára jelentkezel, kiscsillagom. És egy diáktól senki sem várja el, hogy rendesen dolgozzon – magyarázta Hanna néni, Edinát azonban szemmel láthatóan nem győzte meg. Így aztán lélegzetvétel nélkül folytatta:

– Sétálgatni a felmosóvödörrel te is tudsz. Jó kis álca. Nem takarítónő leszel, hanem beépített nyomozó. Az lesz a feladatod, hogy megtudd a riasztó kódját.

Hanna néni kopogtatás nélkül nyitott be Békés Norberthez, kihasználva a kedvező alkalmat, mikor Szilvike kiszaladt a mosdóba.

Az igazgató békésen horkolt az íróasztala mögött, hiszen egy nagy adag magyarosan elkészített pacalpörkölt után volt, amit leöblített egy-két stampedli hungarikummal.

Hanna néni leült vele szemben, és eleresztett egy olyan kiskacajt, hogy még Sándor is elégedett lett volna vele.

Békés Norbert felriadt, és ködös tekintettel bámult a vénasszonyra.

– Mit matinézik itt, Hanna néni? – mordult fel. – Nem engem kell figyelni, hanem a látogatókat.

– Tudja, Norbikám, napok óta azon töprengek, miért nincs itt egy külön termecske szentelve a focikának. Abban is van technika, ugye?

Békés Norbert kihúzta magát a karosszékekben, és tágra nyílt szemmel bámult a fekete kiskosztümbe bújt, erősen kirúszoszott banyára. Ezt aztán nem nézte volna ki belőle!

– A focika is van akkora felfedezés, mint az a vacak dinamó, a gőzgép vagy a telefon. Nem is beszélve mindenféle sakkautomatákról meg lábatlan spinétekről!

Az igazgató tátott szájjal bólogatott.

– Gondolom, a focikát is mi fedeztük fel, mármint mi, magyarok, ugye? – dobta be az újabb csalit Hanna néni, amire a lassan ébredező igazgató végre ráharapott, és a különleges focigénnel kezdte, ami már a honfoglaló magyarokban is megvolt.

Hanna néninek szerencséire bőven volt ideje, ráért, telt a munkaidejéből. Remekül szórakozott ezen a pocakos hólyagon. Szilvike még az első nap elkotyogta, hogy a főnök nagy focirajongó, s Hanna néninek hamar kész volt a terve. Lehet, hogy nem mindig látszik már fiatalnak, de az esze olyan fürge, mint egy húszévesé!

Egy csodálatos egyetértésben eltöltött óra után Békés Norbert hajlandónak mutatkozott felvenni Hanna néni kis unokahúgát kisegítő takarítónőnek.

– És kit fog kisegíteni? – érdeklődött Hanna néni.

– Senkit. Pillanatnyilag minden takarítói állás betöltetlen.

Hanna néni roppant elégedett volt magával, és eszébe sem jutott, hogy remek terve Szilvike miatt esetleg meghiúsulhat. Az odaadó titkárnő ugyanis egészen addig nem emelt szót a kisegítő takarítónő alkalmazása ellen, amíg meg nem látta Edinát.

– Eddig is eltakarítottam, és ezután is el fogok. Nincs szükségünk senkire – mondta sírós hangon, és már hullottak is a könnyei egyenesen bele a klaviatúrába.

Békés Norbert végighúzta az ujját az egyik polcon, aztán színpadiasan felmutatta.

– Kosz van.

– Mégis, milyen legyen egy csapat öltözője? – próbálkozott a titkárnő, ezúttal hiába.

– Támogatni kell az ifjúságot, Szilvike, és én ezt is fogom tenni – mosolygott az igazgató Edinára, aki a piros miniruhájában olyan volt, mint egy női modell valamelyik divatlap címlapjáról.

– Fáradjon be hozzám, kislány, hogy megbeszéljük a részleteket! – tárta szélesre az ajtót Edina előtt. – Megkínálhatom valamivel?

– Ennék egy kis sütit, ha van – vágta rá Edina. – Mindig rémesen megéhezek, ha nyomozok.

– És most éppen mit nyomoz?

– Nem érdekes. Csak Hanna néni megbízott mindenfelével, és nem szeretném megint elszúrni.

Békés Norbert magában megállapította, hogy a kis unokahúgnak nem az ész az erőssége, de ahogy elnézte, arra már nem is volt szüksége. Anélkül is nagyon élvezetes volt a társasága.

A felvételi beszélgetést sütemény híján egy tábla mogyorós csokival édesítették meg. Az igazgató lelkesen

megtekintette a kis Petronella fényképeit, aztán mesélt az arancsapatról, mert úgy látszik, Hanna néniék családjában genetikus a foci iránti rajongás, majd megmutatta az érdeklődő Edinának a riasztóberendezést.

– Minek a takarítónőnek ismerni a riasztórendszert? – akadékoskodott Szilvike.

– Hogy ki tudjuk kapcsolni – felelte Edina magától értetődően.

Szilvike felhúzta a szemöldökét, de Békés Norbert leintette.

– Edina elsősorban is diák, és csak másodsorban kisegítő takarítónő. Ő az új generáció, akin a jövőnők múlik.

– Ajjaj! – sóhajtott fel Szilvike, de megint csak süket fülekre talált.

Békés Norbert meg addig-addig mutogatta Edinának a riasztóberendezést, amíg véletlenül be nem riasztott.

A Birsalma utcában megint összekoccant két autó, Edina pedig vadul ismételte magában a riasztó kódját.

Tibi az éjszaka közepén ébredt fel. Először azt hitte, a saját ágyában van odahaza, Pesten. Csak feküdt a sötétben, és szívta magába a szobában terjengő finom illatot.

– Jázminillat – gondolta magában félálomban. – Ilyen illata van Zsófi hajának is... biztos ilyen samponnal... Zsófi itt van!!! – Tibinek kipattant a szeme.

Hirtelen minden eszébe jutott, az egész tegnapi nap, a repülőút, találkozás Zsófival a Victoria pályaudvaron, a borzalmas hostel a kedélyes ír szurkolókkal, a transzvesztitashow, amit levágott, hogy beszökhessen a

lánykoleszba... Nem, ez teljesen hihetetlen volt, sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy az egész csak álmotda. Kikapogatta a mobilját, bepötyögte a kódot, és bekapcsolta a zseblámpa funkciót. Amikor meglátta a rózsaszín, uni-kornisos plédet, amivel álmában valaki betakarta, már biztos volt benne, hogy mégis igaz minden: egy Kate nevű ír lány ágyában fekszik a St. Lukas College egyik hálótermében.

A mobillal óvatosan átvilágított a szoba túloldalára, ahol a másik ágyat sejtette. Zsófi hason feküdt a paplan alatt, arccal a fal felé, szőke haja nedvesen csillogott a hófehér párnahuzaton szétterülve. A jázminillatú törülköző ott száradt nem messze tőle egy szék háttámlájára terítve. Tibi egy ideig megbűvölve nézte a lányt, aztán valahogy úgy érezte, hogy mégsem illik ennyire bámulni valakit alvás közben, úgyhogy lekapcsolta a mobilját. Utána még hosszan feküdt a sötétben nyitott szemmel, és idiótán mosolygott. Ez élete legboldogabb éjszakája, ami mindjárt élete legboldogabb napjára virrad! A napra, amikor találkozni fog az igazi anyukájával.

Másnap Zsófi nem ment be az első órájára, ehelyett elvitte Tibit reggelizni a kedvenc helyére, egy török pékségbe, ahol a frissen sült kenyerlángoshoz finom sajtokat és mézes gyümölcsöket ettek. Az egészet leöblítették tulipán alakú üvegcsészékben felszolgált jó erős teával. Tibi ragaszkodott hozzá, hogy ő fizesse az egészt, és némi huzavona után ezt el is érte. Zsófi mindössze azt a kikötést tette, hogy a végösszeget nem számolhatja át forintra.

Aztán elindultak Halmosékhoz.

– A második órára azért jó lenne bemennem – mondta Zsófi. – De azért elkísérlek. Megmutatom a házat, aztán lelépek.

Tibinek hirtelen összeszorult a gyomra. Amíg Zsófi mellette van, mindenre képesnek érzni magát. De ki tudja, mi lesz, ha egyedül marad?

– Biztos, hogy nem tudsz maradni? – kérdezte reménykedve.

– Nem akarok zavarni.

– Nem zavarasz!

– Ne már! Mit szólna a csajod, ha velem állítanál be? Tibi szeme elkerekedett.

– A csajom?

– Miért, ki az a Halmos Eszter?

Tibi elnevette magát, mire Zsófi arca még jobban elsötétült.

– Örülök, hogy jól szórakozol!

– Nem, bocs, csak... Ne haragudj! – mondta, és a legszívesebben hozzátette volna: olyan jó azt látni, hogy féltékeny vagy! FÉLTÉKENY! RÁM!

Tibi még mindig boldogan vigyorgott, ami csak rontott a helyzetén.

– Na jó, tényleg az lesz a legjobb, ha elmegyek! – mondta Zsófi, és már indult is.

– Halmos Eszter az anyám!

Zsófi mindenre számított, csak erre nem. Lassan visszafordult, és hitetlenkedve meredt Tibire. Őszintén remélte, hogy ezzel nem viccel.

– De hát... biztos? Vagyis... – Zsófi annyi mindent akart kérdezni egyszerre, hogy hirtelen azt sem tudta, mivel kezdje. – De hát ezt miért nem mondtad eddig? – fakadt ki végül.

Leültek egy padra a Temze-parton a Southwark híd közelében, és Tibi elmondott mindent onnantól kezdve, hogy Bujdosóné hozzávágott egy kövér dossziét az

Apostol utcában, amit ő alaposan áttanulmányozhatott a fogsága alatt. Beszélt az anyakönyvi kivonatról, amiben megtalálta az anyja nevét, az egyetemi könyvtári felszólításáról, amiben ugyanaz a név szerepelt, és a debreceni kirándulásról. Zsófinak csak úgy zúgott a feje a sok vadiúj információtól.

– És akkor az a nő, akinek vitted a kovászt...

– Igen, ismerte az anyámat.

Tibi elővette a londoni képeslapot, amit Anikó nénitől kapott, és amit azóta is ott hordott a farmerdzsekije felső zsebében. Zsófi háromszor is elolvasta a rövid szöveget, majd töprengve fordult a fiú felé.

– Felhívtad?

Tibi értetlenkedve nézett.

– De hát nem is tudom a számát.

– Szóval akkor nem tudja, hogy jössz.

– Nem.

Zsófi gondterhelten ült a padon, a képeslappal szórakozottan ütögette a térdét, és a csendesen hömpölygő vizet nézte. Tibinek egyáltalán nem tetszett, hogy a lány nem örül vele.

– Most mi van? Látom, hogy valami nem tetszik.

– Nem az, hogy nem tetszik, csak... – Zsófi elhallgatott.

– Csak?

– Mit vársz ettől a találkozástól?

Tibi nem akart hinni a fülének.

– Mi az, hogy mit várok? Végre találkozhatok az anyámmal!

– Pontosítsunk: egy nővel, aki megszült, és otthagytott a kórházban.

– Zsófi...

– Aki majdnem tizennyolc éve úgy döntött, hogy lemond rólad. Aki külföldre utazott, és azóta sem keresett.

– Miért csinálod ezt?! – fakadt ki Tibi.

– Hogy felkészítselek bizonyos eshetőségekre...

– Miért kell mindent elrontani?!

– Pont, hogy segíteni szeretnék!

– Akkor vigyél oda a házhoz! A többit bízd rám!

Néma csendben tették meg a maradék utat. Tibi nagyon haragudott Zsófira, és nem azért, mert nem volt igaza, hanem mert a legtitkosabb félelmeit mondta ki. Mi van, ha az anyja nem fog örülni neki? Mi van, ha nem akarja látni? Mi van, ha elzavarja? Tibi annyira behergelte magát, hogy mikor végre megálltak a megadott cím előtt, a legszívesebben elrohant volna. De most már végig kellett csinálni. Megnyomta a kapucsengőt.

Végtelenségnek tűnő másodpercek után motoszkálás hallatszott az ajtó mögül. Tibinek a torkában dobogott a szíve. Zsófira nézett, aki feszülten állt mellette, de amikor találkozott a tekintetük, biztatóan rámosolygott. A tömör tölgyfa ajtó végül nyikorogva kinyílt, és egy nyúzott arcú, magas, középkorú férfi nézett ki rajta kérdően.

– Megkérdezed tőle? – fordult Tibi a lányhoz. – Neked jobb az angolod.

A férfi meglepett arcot vágott.

– Magyar vagytok? – kérdezte enyhe szlávós akcentussal.

– Igen! Jó napot! – Tibi megkönnyebbülten fújtatott egyet. – Halmos Esztert keressük. Itthon van?

A férfi tekintete elkomorult, a száját összeszorította, és mereven nézett a kérdező szemébe. Tibi zavarba jött, segélykérően pislogott Zsófi felé.

– Lehet, hogy mégis angolul kéne!

– Értem, mit kérdez! – mordult a férfi ellenségesen. –
Mit te akarsz tőle?

– Csak beszélni szeretnék vele!

– Minek?!

Zsófi ezen a ponton úgy érezte, hogy közbe kell avatkoznia, mielőtt elfajulnak a dolgok.

– A barátom Magyarországról jött, hogy beszéljen Halmos Eszterrel. Nagyon régóta ismerősök.

– Régóta?

– Igen, születésemtől kezdve. – mondta Tibi. – Ugyanis ő az anyám.

A férfi tekintete elborult.

– Mit mondsz?

– A fia vagyok.

– Azt bárki mondhat! Ki küldött ide tégedet?!

– Senki.

A férfi csak állt, és mereven bámult a fiúra. Zsófi megelégtelte a dolgot.

– Nem lehetne, hogy ezt vele beszéljük meg?

– Sajnos nem – mondta a férfi halk, rekedt hangon. – Eszter meghalt, már öt éve.

Tibi lábából minden erő kiszaladt, elsötétült előtte a világ.

[11] Eleanor Bull kocsmája

A törvényen kívüliek kissé megszeppent csoportja félkörben állta körül a hun katonai kiképzőt.

– Harcosok! – harsogta Benedict. – Eljött a nagy nap, mikor is számot adhattok jártasságotokról, melyet a hátrafelé nyilazás magas művészetében szereztetek az elmúlt napokban értő irányításom alatt!

Egy teátrális gesztussal hívogatóan kinyújtotta a kezét, mire a marcona fickók mögül Búné lépett elő, és odaállt a kiképző mellé.

– Ősi hun szokás szerint az lesz a vizsgafeladat, hogy el kell találnotok a táltos paripa hátán ülő őszanya fején levő almát – folytatta.

Búné arca egy pillanatra megrándult, de aztán egy almát vett elő a köpenyéből, és a férfiak elé tartotta.

– Ezt az almát, harcosok! – aztán még sziszegve hozzátette a fiú felé. – Az őszanyáért még számolunk! – Charles, kérlek! – kiáltott Benedict, mire a nagydarab hóhérlegény elővezetett egy göthös lovat, és a kantárját átnyújtotta Bujdosónénak.

A hun szabadcsapat ékessége, „Edit, a Dementor” kissé idegenkedve fogta meg a zsíros, felrepedezett bőrszíjat, de aztán erőt vett magán, és a táltosnak titulált csontkollekcióval elindult a tisztás távolabbi vége felé.

– Most akkor ragadjátok meg fegyvereiteket, és fordítsatok hátat! – vezényelt Benedict. – Amikor meghalljátok a vezényszót, felsőtesttel hátrafordultok, és célzott lövéseket adtok le az almára.

A martalócok tanácstalanul néztek össze. Néhány napnyi gyakorlás után túl nagy kihívásnak tűnt ez a feladat. José Manuel megvakarta a fejét.

– Ekkora távolságból nemhogy az almát, de a lovat sem találom el!

– Azt ajánlom is, hogy ne találd el az én Suzymat! – mordult az egykori díjbirkózó. – Akkor inkább a nyanyát, azért nem akkora kár.

Charles nagy szerencséjére Búné ezt már nem hallotta, mert a tisztás túloldalán próbált felkapaszkodni az apatikusan tűrő táltosra.

– Készen álltok? – kérdezte Benedict, mire a törvényen kívüliek morgolódva hátat fordítottak. – Csak akkor fordulhattok meg, ha meghalljátok a vezényszót!

Azt a vezényszót ugyan várhatták. Tíz perc után azért a dolog kezdett gyanússá válni. José Manuel hátrasandított a válla fölött. A tisztás túloldalán nem volt senki – se ló, se őszanya, de még a kiképzőtiszt is eltűnt.

– Gyí-te! Vágta! – kiáltott Búné. – Ez a gebe nem tud gyorsabban menni?

– Az a csoda, hogy elbír kettőnket... – morogta Benedict a dementor mögött ülve, és a ló horpadt vékonyába mélyesztette a sarkát.

Suzyt teljes mértékben hidegen hagyta a nógatas, vagy ha lehet, még lassabban poroszkált a ritkás rekettyebokrok között. Egy domb aljára érve élesen jobbra fordultak, hogy üldözőik elveszítsék a nyomaikat, majd egy ideig egy

patakmederben haladtak, hogy aztán egyenesen Deptford felé vegyék az irányt. Mivel a süppedős, mocsaras talajon egyre nehezkesebbé vált ez a különös tandem lovaglás, egy idő után kimerészkedtek a földútra, és az utolsó fél mérföldet már azon tették meg a falucskáig. A határban lekaszálódtak kimerült hátasukról, hogy gyalog menjenek tovább – Nyomás vissza a gazdádhoz! – csapott jókorát Suzy tomporára a hőstenor. – És el ne áruld, hova hoztál minket!

A tikkadt gebe szemlátomást nem tervezett ilyesmit, egyelőre örült, hogy túlélte a kalandot. Nagy prüszköléssel lehajtotta a fejét, és az útszéli füveket kezdte legelni.

Deptford abban az időben nyomorult kis koszfészek volt, hasonlóan a többi London környéki falucskához. A kocsmát, amit Bujdosónéék kerestek, közvetlenül a Szent Miklósról elnevezett templom mellett találták. A rogyadozó kalyiba úgy dőlt megszentelt nagyobb testvéréhez, ahogy egy gyónni vágyó iszákos járul az ájtatos lelkiatya elé. Bár ebben az időben nem járta a gyónás, sőt, akit ilyesmin kaptak, könnyen egy nagyböfő tábortűz tetejére kötözve találhatta magát a főtéren. Az akkoriban Angliában divó sajátos protestáns erkölcs azt azonban nem zárta ki, hogy a derék polgár vagy földműves egy fárasztó nap után Eleanor Bull kocsmának titulált bordélyában pihenje ki fáradaimait.

Benedict benyomta az ajtót, és egyből képen legyintette a teremben terjengő fojtogató füst- és izzadságszag. Pedig odabent még alig lézengett valaki, legalábbis az esti csúcsidőhöz képest. A sarokban néhány kikötői munkás kockázott, az ablak mellett meg egy csapat félrészeg naplopó diskurált nagyokat röhögve. Bujdosóné egyetlen pillantással átlátta, hogy Marlowe nem tartózkodik a helyiségben. Benedictnek azonban egészen más kötötte le a figyelmét: az özvegy kocsmárosné vérlázítóan dús idomai.

– Kérnek is valamit, vagy csak bámészkodni jöttek?! – förmedt rá a fiúra Eleanor Bull, és még jobban kidüllesztette a melleit.

Az asszonynak tulajdonképpen nem volt ellenére, hogy ez a jóképű idegen, aki nyilvánvalóan nagy műértő a szebbik nem témakörében, ilyen behatóan tanulmányozza becses személyét. Az ilyesmi jót szokott tenni a fogasztásnak is.

– I-igen, kérünk... – nyökögte Benedict. – Egy fekete stoutot... útitársam pedig...

– Ugyanazt – bökte oda foghegyről Bujdosóné. – Akármilyen is legyen az.

A kocsmárosné egy lefitymáló mosolyt küldött megítélése szerint rendkívül csenevész és sápkóros nőtársa felé, majd nekiállt, hogy kimérje az italokat.

– Marlowe mikor ment el? – kérdezte Búné.

– Ki?

– Christopher Marlowe, a költő. Úgy hallottam, aktuálisan épp a kegyed lebujában issza le magát.

– Miért keresi, tartozik magának? Vagy házasságot ígért? – vigyorgott Eleanor Bull, és kitette az italokat a pultra. – Hitel nincs, lehet előre fizetni!

Ekkor egy fekete ruhás, copfos figura lépett be az árnyékszékek felől a gatyamadzagját igazgatva. Ahogy megpillantotta Bujdosónét, pengeszája egy pillanatra megfeszült, majd kissé erőltetett, ám annál szélesebb mosoly ömlött végig rajta.

– Nini, kit látnak szemeim?! – indult meg a pult felé. – A színházrajongó szépasszony! Jól hoppon hagyott a múltkor, várhattam ott napestig! Cserében most meghív valamire! Még egyet a szokásosból, drága Eleanor!

Bujdosóné még egy marék aprópénzt vetett a pultra.

– Abból kettő is kijön! – mondta a drámai költő. – Akkor egy duplát!

Benedict csodálattal meredt a fura figurára.

– Christopher Marlowe?! A *Doktor Faustus* és *A nagy Tamerlán* szerzője?

– Személyesen! – csuklott egyet a nagy költő, és kegyes könyökével oldalba bökte a fiút. – Te is meghívhatsz valamire!

– Beszélünk kell, Christopher, mégpedig sürgősen és bizalmasan! – mondta Búné. – Keressünk valami csendes helyet!

– Helyes, csak előbb bemutatom a cimboráimnak! – Marlowe felmarta a pultról a fakupáját, és elindult a naplopók asztala felé. – Fiúk, itt van a hölgy, akiről beszéltem...

– Jöjjön, erre nem érünk rá! – ragadta meg könyökénél fogva Búné.

– Ő ott Nick, az meg Bob, és az a tulokképű ifjú, aki tartozik nekem három font negyvennel, az pedig Ingram.

– Te tartozol nekem, Kit! És ma be is vasalom rajtad! – kiáltott oda egy elhízott fejű, nagydarab fickó.

Bujdosóné határozott mozdulatokkal egy félreeső asztal felé navigálta a költőt.

– Látja, asszonyom?! Ezért tart itt ez ország! – hadovált tovább Marlowe. – Mert a polgárságban nem buzog a Búné lenyomta egy székre a költőt, és izgatottan suttogetta:

– Nincs sok időnk, Marlowe! Magának konkrétan már csak órái vannak hátra, úgyhogy hagyjuk a bohóckodást, és térjünk a lényegre!

Marlowe egy pillanat alatt kijózanodott.

– Csak óráim vannak hátra? Ezt hogy érti?

Búné idegesen az ajkába harapott. Belátta, hogy rosszul állt neki a faggatózásnak. De most már nem volt mit tenni.

– Azt majd elmondom, ha maga is elmondja, amire kíváncsi vagyok.

– Csak blöfföl, nem tud semmit! Ha találkozni akar Shakespeare-rel, asszonyom, meggyőzőbbnek kell lennie!

Búné elfordult, és töprengve bámulta a szomszéd asztalon kergetőző legyeket. Érezte, hogy többet nem hibáztat. Ha meg akarja nyerni ezt a játszmát kora egyik legnagyobb koponyájával szemben, mostantól minden szavát meg kell fontolnia.

– Magát meg akarják ölni.

– Kik?

– Talán azok, akiknek nem tetszik, hogy a spanyol királynak kémkedik.

Marlowe elhúzta a száját.

– Ostoba rágalom!

– És persze a franciáknak. Anglia összes ellensége fizeti a kocsmaszámláját.

– Én inkább úgy látom, kegyed fizeti.

– Ki firkálta össze a londoni Holland Templom falát lázító feliratokkal?

– Honnan a nyavalyából tudjam?!

– A szobatársa, Thomas Kyd szerint...

– Tomot megkínózták! – vágott közbe Marlowe. Szemlátomást egyre inkább feszélyezte a téma. – Mindent bevallott, amit a kínvallatáson a szájába adtak!

– Tehát a szobájukban talált felséggyalázó röplapok...

– Akkor miért nem vagyok még a Towerben, mi?! – csapott az asztalra Marlowe. – Ha ilyen nyilvánvaló, hogy hazaáruló vagyok?

– Na most vagyunk a lényegnél! – mosolyodott el győztesen Búné. – Vajon miért nem csücsül még a Towerben?

Marlowe lopva körbenézett, hogy nem sikerült-e túlságosan hangosra a kirohanása, de nem figyelt rájuk senki. Ingramék időközben átültek kockázni a kikötői munkásokhoz, a hőstenor pedig még mindig a pultot támasztva csapta a szelet a kocsmárosnénak. Benedict magában szentül megfogadta, hogy hű marad Hannához, de azért egy kis flört nem árthat, főleg egy-két potya sör reményében.

– Nyilván erre is tudja a választ – mondta lényegesen higgadtabban a költő, és kisímított a homlokából egy zsiros tincset.

– Azért úszott meg eddig mindent, Christopher... – fuvalázta Búné – ...mert a kémfőnök, Lord Francis Walsingham védelme alatt áll.

Marlowe tekintete kiélesedett, figyelmesen bámult Búné arcába.

– Miért védene engem Lord Francis?

– Na, vajon miért? Mert maga, kedvesem, az egyik legjobb ügynöke. A cambridge-i egyetemi évei óta őfelségének kémkedik.

– Újabb rágalom! Bizonyítékot!

– Még második teológushallgató korában kezdett el szponkogni. Reimsbe küldték, hogy elvegyüljön a Franciaországba menekült angol katolikusok között. Minden információt, amit az eretnek királynő ellen szervezett esetleges merénylettel kapcsolatban kipuhatolt, továbbított a feletteseinek. Egész jól végezhetette a piszkos munkát, mert amikor a sok hiányzás miatt ki akarták csapni az egyetemről, a királynő körül tevékenykedő Titkos Tanács levelet intézett a rektorhoz, hogy kérdés nélkül igazolja az elmulasztott félévet.

Jelentős csend telepedett az asztaltársaságra. Marlowe megfontoltan kortyolt egyet az italából. Az ingujjával lassan megtörülte a száját, és csak utána kérdezte:

– Honnan tud kegyed erről? Ki küldte magát?

– Most már én kérdezek, Christopher!

– Nem!

– Lehetséges, hogy a franciáknál áttért a katolikus hitre? Lehetséges, hogy kettős ügynök? Lehetséges, hogy ezért akarják megölni?

Marlowe a székét feldöntve felugrott az asztalról.

– Mit akar tőlem?!

– Mondtam már. Shakespeare-t.

– Ostobaság! Azt mondta, meg akarnak ölni! Magát küldték, hogy végezzen velem!

Bujdosóné elnézően mosolygott, és a lehető legnyájasabb hangján szólalt meg.

– Nyugodjon meg, Christopher! Én csak egyetlen dolgot kérek magától kezdettől fogva, hogy mutasson be a kollégájának, William Shakespeare-nek! És utána, esküszöm, békén hagyom!

Marlowe a fejét rázta, mint aki nem hiszi a nő egyetlen szavát sem, majd sarkon fordult, és elindult a kijárat felé. Az ajtóban azonban Ingram perdült elé.

– Hova-hova, pajtás? És mi lesz a három font negyvennimmel?

– Hagyjál békén, Ingram, most nincs kedvem ehhez! Takarodj az utamból!

Bujdosóné rémülten konstataulta, hogy rossz irányba kanyarodtak a dolgok. A pulthoz sietett, és a karjánál fogva rángatni kezdte Benedictet.

– Gyerünk! Szerezz valahonnan fegyvert!

– Mi van? – értetlenkedett a hőstenor.

– Meg kell mentenünk Marlowe-t!

Az ajtónál közben kezdett elfajulni a veszekedés. Már többen körbevették a költőt.

– Nem tartozom neked semmivel, tulok! Csaló vagy! Láttam, hogy cinkelt volt a kocka!

Ingram mellkason taszította Marlowe-t, aki háttal az ajtónak csapódott.

– Csalónak nevezte?! – hörögte a nagydarab férfi.

– Gyerünk már! – sürgette Búné kétségbeesve Benedictet, aki jobb híján felkapott egy széket, és behajította a kakaskodók közé.

Erre elszabadult a pokol. Marlowe kést rántott elő a köpenyéből, mire Eleanor Bull sikoltozni kezdett. A kikötői munkások felugráltak az asztaluktól, és a verekedők felé rohantak. Bujdosóné még annyit látott, hogy valaki oldalról kirúgja a kést a költő kezéből, Ingram egy villámgyors mozdulattal felkapja a földről a fegyvert... aztán eltakarták a szeme elől a verekedést. Egy velőtrázó sikoly reszkettette meg a levegőt. Onnantól már minden pillanatok alatt történt. A tömeg szétugrott, mintha egy robbanás detonációja söpörné szét őket. Marlowe ott feküdt a földön vérbe fagyva, kés állt ki ferdén a mellkasából. Az ajtó kivágódott, és angol katonák rontottak be rajta.

– Ő volt! Az a nő! – mutatott a kocsmárosné Bujdosónéra. – Vele beszélt sokáig, ott ni, annál az asztalnál! Veszekedtek! Marlowe azt kiabálta, hogy a nő azért jött, hogy megölje, aztán el akart menni, de... de aztán... Édes istenem, hogy ilyesmi történjen az én tisztas fogadómban, micsoda szégyen!

Két katona jobbról-balról megragadta a kővé dermedt Bujdosónét, és kivonszolták a kocsmából.

Benedict még mindig a pult előtt állt egész testében remegve. Fogalma sem volt, mi csináljon, képtelen volt gondolkodni. Közben Marlowe holttestét kivitték, és egy szekérre rakták. A kikötői munkások visszaültek az asztalukhoz, és még órákig mesélték az újonnan érkezőknek a gyilkosságot.

– De min vesztek össze?

– Szemet szúrt neki, hogy csal.

– A nő?

– Nem a nő, a nagydarab pasas kockán!

Egy távolabb álló szénégető megpróbálta összerakni a történetet az elkapott hangfoszlányokból:

– Most akkor mi van, szemem szúrták?

Így esett, hogy másnap már egész London tudni vélte, hogy Marlowe-t egy szerelmi vitában szemem szúrták.

Benedict kiszédült a kocsmá ajtaján, és találomra elindult, amerre Londont sejtette. Szerencséje volt, jól választotta meg az irányt, egy fertályóra múlva a lebukó nap fényében megpillantotta a város tornyait. Mielőtt azonban túlságosan elkezdhetett volna örülni ennek, az utolsó kanyarban egy csapat martalóc vette körül. A szemébe sütő ellenfényben hunyorogva egy ideig csak fenyegető sziluetteket látott, de köztük egyből felismerte Charles roppant alakját. Az egykori díjbirkózó mögül Edward lépett elő.

– Hova olyan sebesen, barátom?! Micsoda egy fürge Apáca! – a fiú egész közel lépett Benedicthez, és szimatolni kezdett. – És sörszaga van! Hát kocsmába is jársz, te nyestpotyadék, te rimától szakadt ipszilon, te...

– Mindent megmagyarázok!

– Mit magyarázol, mi?! Te langaléta csimasz, te ágy-nyomaték, te bagolyköpetbe fulladt lótetű! MI?! Az emberek még mindig ott várhatnának arra a vezényszóra!

– Épp hozzátok indultam!

– Na persze! London felé?

– Igen, csak eltévedtem! – bizonygatta összeakadó nyelvvel Benedict. – Figyelmeztetni akartalak benneteket!

– Mire? Hogy elárultál?! – kiabált magából kikelve a csapat ifjú vezére. – Hogy visszaéltél a vendégbarátsággal, és az engedélyem nélkül elhagytad a táborunkat?!

– Mi csak Shakespeare-rel akartunk találkozni, ezért mentünk Deptfordba! De ott csak Marlowe-t találtuk...

– Mit hadoválsz?!

– Esküszöm, hogy az igazat mondom! Marlowe-t a szemem láttára megölték!

A törvényen kívüliek hitetlenkedve összenéztek.

– És hol van a társad?! – lépett közelebb José Manuel. – Hol a hun ösanya, akinek a fejéről le kellene lőnünk az almát?

– Az angolok elfogták, őt vádolják a gyilkossággal!

– Mi?!

– Ha megkínózzák, el fogja árulni a rejtekhelyeteket!

– Azt anélkül is elárulja – morogta Charles, és kiköpött. – A lényeg, hogy menekülnötök kell! A tábor többé nem biztonságos!

[12] „Ennél krokodilt?”

Tibi a díványon feküdt, és a mennyezetet bámulta kifejezéstelen tekintettel. Mellette az éjjeliszekrényen egy pohár nyugtató citromfűtea gőzölgött érintetlenül. Zsófi és a lakás tulajdonosa halkán beszélgettek az étkezőasztalnál. Tibi minden szót hallott.

Halmos Eszter és Marek Jarmolovicz a kétezres évek elején ismerkedett meg Londonban még egyetemistaként, mindketten régi angol irodalmat hallgattak a King's College-ban. A kelet-európai ösztöndíjasok egy csapatba verődtek, így Marek és Eszter hamar azon kapták magukat, hogy mindig ugyanazokban a bulikban lógnak, ugyanazokkal az emberekkel ugyanakkor mennek színházba vagy koncertre. Egy idő után az összes szabadidejüket együtt töltötték. Eszter kezdetben nagyon szomorú volt, mintha kínzó honvágya lett volna, többnyire magába fordulva üldögélt a társaság peremén. Azt sem vette észre, mennyire megtetszett a lengyel srácnak, aki azzal próbált imponálni, hogy elkezdett magyarul tanulni. Marek valóságos nyelvzseni volt, húszéves korára már beszélt a lengyelen kívül angolul, oroszul, németül, latinul és valamit pötyögött finnül is. Az első közös pont a finn nyelv volt, amiből Eszterre is ragadt valamennyi még debreceni

tanulmányai alatt. Így aztán elsuttogott *Kalevala*-idézetekkel szórakoztatták egymást az unalmasabb órákon.

Egy napon aztán Marek beállított egy csokor virággal, letérdelt a lány elé, és kimondhatatlanul édes akcentussal elszavalt eredetiben egy Radnóti-verset. Eszter ezután zokogott egy röpke óráskat, ezzel a teljes reménytelenségbe taszítva kérőjét, majd igent mondott. 2002 őszén házassodtak össze egy kis vidéki kápolnában csoporttársaik és Marek szülei jelenlétében. Eszter családjából nem jelent meg senki, ami nem volt meglepő, tekintve, hogy nem is tartotta senkivel otthonról a kapcsolatot.

– És soha nem is utazott haza? – kérdezte Zsófi.

– Soha a tíz év alatt – rázta a fejét Marek.

Zsófi lehalkította a hangját.

– És nem is beszélt a fiáról?

A férfi a nyitott szemmel fekvő Tibi felé sandított.

– Tíz évig nem – válaszolt halkán. – De sokat sírt, hogy van neki bűn. Meg hogy ne szeressem, nem jó ember. Nem értettem, mit beszél, Eszterke csupaszív, jó ember volt! Kérdeztem, milyen bűn? De csak zokogott.

Tibi felült a díványon.

– Menjünk, Zsófi! Eleget hallottunk – arca fájdalmas grimaszba rándult – a csupaszív emberről, Eszterkéről.

– Biztos lenni benne, hogy megbánta! – emelkedett fel Marek az asztaltól. – Soha nem bocsátotta meg magának, hogy... Csak emésztette magát... Aztán jött a betegség.

A férfi szemét elfutotta a könny. Elfordult, a konyhapultnak támaszkodott, és lehajtotta a fejét.

– Az utolsó napokban... elmondta nekem... hogy van egy fia. Hogy mennyire fáj neki, hogy nem fogja látni felnőtté... És hogy ha lehetne, mindent másképp csinálna.

Engedett magának egy pohár vizet, és lassú kortyokban megitta. Zsófi szeretett volna mondani valami vigasztalót, de semmi nem jutott az eszébe. Úgyhogy csak odalépett, és megérintette a férfi vállát.

– Köszönjük, hogy elmondta ezt nekünk!

Marek a szemét dörzsölte.

– Hiányzik... még mindig... – mondta elfúló hangon.

– Nekem is hiányzik. Születésem óta.

A férfi megfordult, és figyelmesen Tibire nézett.

– Hasonlítasz rá. A szemed, az orrod.

– Azt sem tudom, milyen volt.

Marek a könyvespolchoz lépett, a drámakötetek elöl levett egy bekeretezett képet, és a fiú felé nyújtotta. Tibi nézte a fotót. Egy bájos, szőkésbarna, kerek arcú, fiatal nő mosolygott vissza rá. Tényleg hasonlítottak egymásra. Hirtelen nagyon melege lett, és a torka elszorult. Visszaadta a képet.

– Nem akarod tenni el? – kérdezte Marek. – Tied.

– Nem kell, kösz! – mondta Tibi, és elindult kifelé.

A férfi csalódottan nézett utána.

– Szerintem most kell egy kis idő neki – szabadkozott a fiú helyett Zsófi. – Most vesztette el az anyukáját másodszor, és nagyon úgy tűnik, hogy örökre.

– Ha mégis kéne fotó... vagy valami... itt a számom.

Zsófi telefonszámot cserélt Marekkel, és a barátja után sietett. Tibi a ház előtt állt a zuhogó esőben, és egyedvűen tűrte, hogy az elhaladó autók ráfröcsköljék a saras vizet. Zsófi megragadta a könyökénél fogva, és elkezdte maga után vonszolni.

– Hova megyünk? – rezzent össze Tibi.

– Jó helyre! – válaszolt kissé erőltetett mosollyal Zsófi.

– Valahova, ahol kiüvöltheted magadból azt, amit most érzel.

– Black metal koncert?

– Jobb.

Három órával később Tibi ott állt az új Wembley Stadion vendégszurkolóknak fenntartott szektorában, és teli torokból énekelte az ír sporthimnusz két-három ezer zöld pólós fiatallal. A The Fields of Athenry szövegét ugyan nem tudta, de ez egyáltalán nem zavarta az önfeledt tombolásban. Zsófi színes papírfecniket szórt nevetve Callumékra, akikkel még a stadion bejáratánál találkoztak, míg a vénaszkenneres beléptetésre vártak. Millió csillogó papírdarab kavargott a reflektorfényben, egy drótpályán vezetett kamera suhant el az arcuk előtt, és Tibi egy pillanatra meglátta magát a hatalmas kivetítőn.

– Láttad? Ott voltunk! – hajolt oda Zsófi a füléhez, megpróbálva túlüvölteni a hangzavart.

– Aha! Remélem, Szabiék nézik a meccset! – kiabált vissza vigyorogva Tibi.

Zsófi elégedetten vette tudomásul, hogy bejött a terve, és Tibi sikerült legalább másfél órára kirángatnia a búskomorságából. Az történt ugyanis, hogy Kate pasija szerzett két jegyet az Anglia–Írország-meccsre, de Kate utálta a focit, és inkább moziba ment volna. Zsófi ekkor gyorsan lecsapott a jegyekre, és még felárat is ajánlott, hogy mozi után el tudjanak menni vacsorázni. A srác végül kidumálta, hogy ne moziba menjenek, hanem egy menő sportpubba, ahol nagy kivetítőn meccset is tudnak nézni, és közben meg is tudnak vacsorázni. Zsófinak ráment az akcióra félhavi zsebpénze, de úgy érezte, bőven megéri, hogy ilyen örömet szerezzen Tibinek.

Alan Judge egy váratlan lefordulás után fürgén kilépett az angol védők között, és a tizenhatosról megeresztett egy erős lövést, a labda a jobb kapufán csattant.

– Ezt nem hiszem el, mekkora pechünk van! – kiáltott fel Tibi, aki addigra már ízig-vérig írnek érezte magát.

Az angolok mintha felébredtek volna ettől a csattanós kapufától, elkezdtek nagyon nyomulni, és a félidő vége előtt egy szöglet után megszerezték a vezetést. Az ír szurkolók ettől egyáltalán nem zuhantak össze, egész szünetben a helyükön maradtak, és összekapaszkodva népdalokat énekeltek, majd hatalmas üdvrivalgással köszöntötték a pályára visszatérő csapatukat.

– Látod, ez a különbség – magyarázta Tibi Zsófinak. – Nálunk ha vesztesre áll a csapat, mindenki elkezd anyázni, és az edző leváltását követeli.

Zsófi buzgón bólogatott, bár az igazat megvallva teljes mértékben hidegen hagyta a dolog. Annak viszont örült, hogy látta Tibit valamiért lelkesedni. Az ír csapat meg is hálálta a közönség kitartását, mert a második félidőben valahogy begyötörtek egy egyenlítő gólt, és a barátságos meccs döntetlennel végződött.

Meccs után még együtt lógtak egy darabig Callumékkal, akik annyira fel voltak dobva az eredménytől, mintha épp megnyerték volna a boyne-i csatát, éjfélkor azonban Zsófi szólta, hogy ő elindul vissza a koleszba, holnap már be kéne mennie az órákra. Tibi eddig nem gondolt bele, hol is fog aznap este aludni, valahogy evidensnek vette, hogy az éjszakát megint Zsófinál tölti.

– Oké, menjél csak... – morogta végül zavartan. – Vagy elkísérjelek?

– Maradj csak nyugodtan, bulizzatok! – mondta Zsófi, aztán mégis valahogy úgy érezte, hogy magyarázkodnia kell. – Mondanám, hogy gyere megint hozzánk, csak hát Kate az előbb hívott, hogy összeveszett a pasijával

a vacsoránál, mert az mindig csak a meccset bámulta, úgyhogy mégis a koleszban alszik...

– Nem gond, tényleg, megoldom! – legyintett Tibi. – Egyébként meg kösz a meccsjegyet! Szuper volt.

– És akkor hol fogsz aludni?

– Elmegyek Callumékkal. Egy éjszakát kibírok azon a vaságyon.

– Biztos?

– Tuti!

Ebben maradtak. Meg abban, hogy másnap együtt ebédelnek. Tibinek elég volt este hatra kiérnie a repülőtérre.

Aztán a program valahogy mégis máshogy alakult. Mondjuk, megvolt a közös ebéd, csak nem ott és nem úgy, ahogy eredetileg képzelték. Reggel ugyanis Zsófi kapott egy SMS-t Marek Jarmolovicztól, hogy szívesen vendégül látná őket egy lunchra. Nagyon hálás lenne, ha elmennének, megfőzné nekik Eszter kedvenc ételét.

Tibi először csak a fejét rázta, hogy neki ehhez semmi kedve, menjenek inkább megint a Mekibe, akármennyire horror drága. Zsófi azonban igyekezett jobb belátásra bírni.

– Végül is ezért jöttél ki Londonba, nem? Hogy minél többet megtudj az anyukádról.

– Épp eleget tudok.

– Jó, akkor menjél a Mekibe! – csattant fel a lány. – Én mindenesetre odamegyek. Ez a pasi szemmel láthatóan nagyon szerette az anyukádat! Vagyis még mindig szereti, öt éve gyászol! Nyilván nem tud senkivel sem beszélni róla. Az a minimum, hogy ha meghív, odamegyünk!

– Jól van már, le ne harapd a fejem!

Egész odaúton nem szóltak egymáshoz, néma csendben ültek egymás mellett a metrón. Tibinek, ha lehet, még

rosszabb lett a kedve attól a gondolattól, hogy haragban fognak elválni Zsófi-val. Pedig milyen jól indult minden, tegnapelőtt még tele volt várakozással, most meg már csak végtelen szomorúságot és csömört érzett. Eddig sem volt sok mindene, de most már a reményt is elvesztette, ami eddig erőt adott neki. Minek is kellett idejönnie?

Marek Jarmolovicz egy több számmal kisebb, tulipán-mintás konyhai kötényben nyitott nekik ajtót.

– Épp jókor érkezés! – jelentette ki szélesen mosolyogva. – Most vettem ki a sütőt!

– Honnan? – kérdezte Tibi.

– Ööö... a sütőből. A finomat – helyesbített Marek.

– És mi finomat főzött?

– Tessék leülni! Remélem, éhes mind! Hozom is! – és ezzel kisietett a szobából.

Odakint néhány perces irgalmatlan csörömpölés következett, mintha a konyhában páncélos lovagok vívtak volna kemény kopjaharcot a megtiszteltetésért, hogy ki találhassa fel az ételeket.

– Ne segítsünk neki? – kérdezte Tibi, de inkább csak azért, hogy végre szóra bírja a barátnőjét.

– Szerintem megoldja.

Így is lett. Marek kisvártatva egy ételekkel dúsan megpakott tálcát tett le eléjük az asztalra.

– Egybesült fasírt, Eszterke kedvence! – közölte a büszke szakács. – Én meatballt szeretem, de ez így még finomabb, belül a főtt tojással. Tessék vágni! Tibor szereti fasírt?

– Persze, a fasírt a végzetem – bólított Tibi. – A pótmamám is nagyon jól csinálja.

– Pótmama! – csillant fel a férfi szeme. – Mesélsz róla? Mi a neve te pótmamádnak?

– Vali. Valéria.

– Ó, de szép név! Vegyél mellé... green stuff...

– Zöldség – segítette ki Zsófi a vendéglátójukat, miközben gusztusosan felszeletelte a fasírtot.

Tibi az ebéd végére egészen megenyhült, már nem látta olyan sötéten a jövőt, már csak azért sem, mert az egy adag hamisítatlan angol pudíngot is tartalmazott.

– Hozhatom az édesség? – kérdezte Marek.

– Talán egy kicsit később, kösz! – fújtatott nagyot Tibi. – Belém már nem fér semmi.

– Mikor indul neked a gép?

– Csak este 8-kor.

– Remek, remek! Akkor egy szivar?

– Nem dohányzom.

A férfi kérdő tekintettel Zsófi felé fordult.

– Én sem.

– Nagyon helyes!

Marek ezután kitessekelte őket a hátsó kertbe, ahol egy káprázatos rózsalugast nevelgetett. Zsófi nem győzte dicsérni a gondosan metszett, illatozó bokrokat, mire a házigazda vágott neki egy szál napsárga tearózsát. A murvával felszórt, kanyargó ösvény egy fedett filagóriához vezetett, ott fogyasztották el a délutáni teájukat. A beszélgetés kezdetben akadozva haladt, Marek gyakorlatilag minden mondatában megemlítette Esztert, de Tibi nem kapott az alkalmon, és nem kérdezett róla, inkább a tegnapi meccsről sztorizgatott, ami viszont vendéglátójukat hagyta hidegen. Zsófi egyre feszültebben szorgolatta a rózsáját. Kezdte belátni, hogy tényleg hiba volt idejönni. Az órájára pillantott.

– És apud tudja, hogy idejöttél? – kérdezte váratlanul Marek.

– Apum? – húzta fel a szemöldökét Tibi.
 – Apud, apud. Ő mit mesélt neked Eszterkeről?
 – Nem ismerem az apámat, soha nem találkoztam vele.
 – Nem, az lehetetlen! Hiszen Eszter rábízott tégedet a halála előtt.

Tibi döbbenetesen nézett össze Zsófival.
 – Mi az, hogy rábízta? – kérdezte a lány.
 Marek értetlenkedve csóválta a fejét.
 – Nem értem! Nem is kerestem?
 – Nem tudom... Nekem nem mondták... Maga ismeri az apámat?
 – Nem ismerem, csak egyszer írtam neki.
 – Mit?

Marek annyira izgatott lett, hogy angol és lengyel szavakat kezdett keverni a tört magyarba, alig lehetett megérteni, amit magyarázott. Végül Tibiék nagy nehezen összerakták a történetet. Halmos Eszter, amikor megtudta, hogy halálos beteg, felvette a kapcsolatot a magyar gyámüggyel, és megpróbált a gyereke nyomára bukkanni. Eljutott egy Turai nevű pasashoz, aki hajlandónak mutatkozott, hogy elárulja, kik lettek Tibi nevelőszülei. Eszter állapota azonban rohamosan romlani kezdett, így felhívta Tibi apját, elmondta, hogy mi történt, és rábízta a gyerekeiket. Meghagyta neki, hogy keresse meg Turait, aki elmondja, nyilván némi kenőpénz fejében, hogy hol találja meg a fiút.

Tibi szájtátva hallgatta a történetet, a feje zsongott, a szavak csak szűrve és töredezetten jutottak el a tudatáig. Zsófi azonban egészen felélénkült, az agya lázasan kattogott.

– Azt mondta, hogy egyszer írt neki – mondta egy kihallgatást végző nyomozó modorában.

– Igen. Eszter adott nekem egy e-mail-címet, hogyha ő már... – Marek hangja elcsuklott, majd egy nagy sóhaj után folytatta. – ...szóval, ha ő már nem lesz velünk, akkor küldjek el erre egy levelet. Egyetlen sort.

– Milyen sort?
 – Azt hiszem, valami versből.
 – Meg tudja keresni?

Visszamentek a lakásba, Marek kinyitotta a laptopját, és elindította a keresést.

– Öt évvel ezelőtti levél... nem tudom, megvan-e még.
 – A levelezőprogram mindent megőriz, ha csak nem töröl belőle a felhasználó – jelentette ki reménykedve Zsófi.
 – Nem tudom, hogy keressem...
 – Nem emlékszik a névre? Az e-mail-címre?
 – Nem név volt a címben, hanem valami... nem tudom.
 – És a verssorra?
 – Nem... sajnos nem. Várjunk csak! – emelte fel mutatóujját a férfi. – A tárgyba biztos beírtam, hogy ez Esztertől van... vagyis hogy Eszter küldi.

Az újabb keresés kidobott egy halom olyan levelet, ami-ben előfordult Halmos Eszter neve, az utolsó többszámjegyű találat részvétnyilvánítás volt. Tibi kifejezéstelen tekintettel bámult maga elé, azt sem tudta, akar-e valójában az apja nyomára bukkanni, de annyi ereje sem volt, hogy ellenvetést tegyen. Hagyta, csak hadd történjenek meg a dolgok.

– Itt van! – nyitott meg Marek egy levelet, és elégedetten hátradőlt.

Zsófi és Tibi egyszerre hajolt közelebb a monitorhoz.
Fejét a nap se dugja ki nekünk... Ennél krokodilt?

Zsófinak valahonnan ismerős volt ez a krokodilos duma, mintha olvasta volna, vagy színpadon hallotta volna valahol.

- Ez nem Shakespeare?
- Lehet az is. Most már jöhet a puding?

Míg Marek a konyhában csörömpölt a tényérokkel, Zsófi századszor is végigolvasta a levelet. Aztán a címzett e-mail-címét vette szemügyre: lopottkonyvek71@freemail.hu

– Lopott könyvek? A francba, legalább egy nevünk lenne! Bár lehet, hogy ennek alapján meg tudom találni az IP-címet...

– Nem kell! – rázta a fejét Tibi. – Igazad volt abban, amit anyámról mondtál. Lehet, hogy nem is akart volna látni. Ez pláne igaz az apámra. Látod, nem keresett meg, Eszter hiába kérte a halála előtt. Nem akarom zavarni, nyilván szuperül elvan nélkülem.

Tibi aztán a repülőtéren wifivel mégis elküldött egy rövid üzenetet a lopottkonyvek71-re:

„Helló! Tibor vagyok. Állítólag maga az apám. Nem akarok semmit, de ha gondolja, beszélhetnénk. Ez az e-mail-címem. Ha okés a dolog, erre írhat.”

Hazaérve gyorsan bekapcsolta a számítógépét, és megnyitotta a levelezőprogramot. A levelére nem érkezett válasz. Sem aznap, sem később.

[13] Nukleáris fúzió háziasan elkészítve

Lőrinc kicsit jobban örült volna, ha Tekla fiú. Soha nem gondolta volna, hogy egyszer valakinek az apja lesz, de ha már így esett, szívesebben lett volna egy fiú apja. Mert a nők kiismerhetetlenek, érthetetlenek, kiszámíthatatlanok, mindegy, hogy hány évesek.

– Mivel tölti az idejét általában Tekla? – kérdezte óvatosan, amikor Pusztai professzor egy pillanatra abbahagyta a klopfolást.

– Fogalmam sincs. Mindig rengeteg dolga van. Miért kérded?

– Csak úgy... Szokott unatkozni?

– Micsoda? – nézett fel kissé hökkenten a prof.

– Csak mert két órája a szobája ablakában áll, és bámul kifelé a kertbe – mentegetőzött Lőrinc. Ő maga egy hokedlin kuporogva bámult ki a konyhaablakon, amióta Pusztai prof nekilátott a vacsorafőzésnek. Segíteni viszont nem engedte, nehogy a végén valami ehetőt hozzanak össze. Így aztán jobb híján a konyhaablakon át bámulta a szobája ablakán kibámuló Teklát.

A professzort, aki fülig el volt merülve dédanyja szakácskönyvébe, nem rendítette meg a hír, hogy Tekla szemmel láthatóan nem csinál semmit.

- Biztos töpreng – vetette oda kissé szórakozottan.
- És percenként a telefonját nézi.
- Hívást vár – veselkedett neki a hagyma felvágásának a prof.
- Vagy egy látogatót. Mintha az óráját nézné.

Pusztai professzor, kezében a nagykéssel, maga is az ablakhoz lépett, és megdörzsölte könnyes szemét. Amit látott, erős hatást tehetett rá, mert nagy csattanással ledobta a kést, és közölte, hogy most azonnal elmennek vacsorázni. Pedig már két órája süttöt-főzött, és elképesztő felfordulást csinált a konyhában.

Át sem öltözött, olyan gyorsan kellett elindulniuk. Ki gondolta volna, hogy ennyire éhes? Tekla viszont cseppet sem volt éhes, és otthon maradt. Lőrinc nem anyyira bánta a dolgot – sőt, örült, hogy végre egy jót ehet –, csak azt sérelmezte, hogy a prof nem engedte, hogy hazakísérje. Egész éjjel azon töprengett, hogy vajon mit rontott el. Szerencsére másnap reggel hat húszkor Pusztai professzor sms-t küldött, hogy a piacon van, és csodaszép sóskát vett vacsorára.

Este Tekla még a szokásosnál is szótlanabb volt, és csak lapátolta magába a sóskafőzeléket. Kétszer annyit evett, mint szokott, és harmadszor is vett volna, ha Pusztai professzor el nem húzza előle a lábost.

– Bámulatos, mennyire szereti a sóskát ez a gyerek – jegyezte meg Lőrinc. Rajta egy kisebb adag is majdnem kifogott. Ilyen pocskék ételt még életében nem evett.

– Utálja a sóskát – felelte a prof.

Így Lőrinc még kevésbé értette, de már nem számított magyarázatra.

Aztán amikor vacsora után egy pillanatra kettesben maradtak, Tekla váratlanul odafordult Lőrinchez.

– Tudod, indulok egy nemzetközi diákpályázaton a projektemmel. És kellene egy kis segítség.

– Ezer örömmel!

Lőrinc tényleg nagyon örült. Végre megtört a jég! Talán a sóska tette.

– Anyának nem szólhatsz! – folytatta szigorúan Tekla. Lőrinc ettől kissé zavarba jött.

– Nem értem...

– Egy szót se!

– Oké, nem szólok – egyezett bele kissé vonakodva Lőrinc.

– Esküdj!

Teklán látszott, hogy nem viccel.

Lőrinc hát megesküdt.

– És mi lenne a projekt?

– Energiával kapcsolatos – felelte sejtelmesen Tekla, de többet egyelőre nem volt hajlandó elárulni róla. Igaz, nem is tudott volna, mert derűs mosollyal belépett Pusztai professzor, és hozta az odaégett sütit.

Mit meg nem tesz az ember a barátaért, gondolta Tekla. A lába már teljesen elzsibbadt, a nyaka görcsöt kapott, és ömlött róla az izzadság, de mindez semmi volt ahhoz a szenvedéshez képest, amit az éles hallása okozott. Pedig befogta a fülét, amennyire csak bírta. Persze pont most nem volt nála fülhallgató.

Nem, nem és nem akarta hallani, hogy az anyja drága kis bozonomnak szólítja Lőrincet, elsuttogja neki, hogy reggel óta képtelen a munkájára koncentrálni, és

szenvédélyesen kapacitálja, hogy küldje el ebédelni a titkárnőjét, mert akkor lenne egy egész órájuk. Lőrinc halálós kínban tiltakozott, hogy nem lehet, és bárki bejöhet, továbbá, hogy ez mégiscsak egy munkahely, ráadásul az egyik legtudományosabb...

– Érdekes, tegnap nem zavart! – csattant fel Pusztai prof élesen.

Tekla forrón remélte, hogy nem fog további részleteket megtudni a tegnapról.

– Inkább gyere át este! – makogta Lőrinc.

– Akkor legalább csókolj meg!

Jaj, ne! Jaj, de! Tekla nem hitte, hogy létezik ilyen hosszú csók. Az övé Bulcsúval ehhez képest csak egy nanoszekundumig tartott. Az is igaz, hogy most is azért gubbaszt már vagy fél órája Lőrinc íróasztala alatt, hogy ezt a csókot Bulcsúval egyszer megismételhessék.

– Mondanám, hogy aludj nálunk. De nem tudom, Tekla mit szólna hozzá. Szerinted tudja, mi van köztünk? „Hát ha eddig nem tudtam volna, akkor most már többet is tudok, mint szeretnék” – gondolta Tekla, és még kényelmetlenebbül érezte magát. Pedig azt hitte, ezt már nem lehet fokozni.

– Szerintem nem annyira foglalkozik velünk – kockáztatta meg Lőrinc.

– Szerintem meg nagyon is. Biztos cikinek tartja. De arra gondoltam, vajon azt tudja-e, hogy te meg én már...

– Ezt talán ne most beszéljük meg! – vágott közbe Lőrinc, és Tekla e pillanatban végtelen hálát érzett a lézerlovag iránt.

– Hanem mégis mikor? – kérdezett vissza Pusztai prof, és egy újabb csók következett, legalábbis Tekla a gyanúsán hosszúra nyúlt csendből erre következtetett.

Valószínűleg elterelő csók lehetett Lőrinc részéről, mert mire véget ért, az anyja leakadt a témáról, és ötpercnyi szerelmi dűnnyögés után sikerült kituszkolni az ajtón.

Amikor Tekla négykézláb kimászott az íróasztal alól, Lőrinc az ajtónak támaszkodva állt, és levegő után kapkodott. A füle pedig valósággal lángolt.

– Ugye nem fogsz infarktust kapni vagy ilyesmi? – érdeklődött Tekla, miután közelebből is szemügyre vette.

Lőrinc nem tudott megszólalni, csak a fejét rázta.

– De valami van a füleddel – jelentette ki Tekla.

– Mindig ég, ha hazudok – nyögte ki Lőrinc. – Már gyerekkorom óta.

Tekla ezt viccesnek találta, de azt azért nem szerette volna, ha Lőrinc lángoló füle árulja el őket. Annál sokkal nagyobb dolgok forogtak kockán.

– Végig attól rettegettem, hogy le fogunk bukni, és nem tudjuk majd kimagyarázni, hogy mit keresel az íróasztalom alatt – mondta Lőrinc, azzal átszelte a szobát, és a hideg ablaküveghez szorította tűzpirosan égő bal fülét.

– Sajnálom, bepánikoltam, amikor meghallottam kintről anyám hangját. Elismerem, nem volt jó ötlet.

– Nem lenne egyszerűbb, ha anyádat is beavatnánk? – kérdezte Lőrinc, miután lerogyott egy székre. – Nem hiszem, hogy ellenezné, hogy segítek neked.

– Mérget vehetsz rá, hogy elleneznél! – vágta rá Tekla.

– De hát végül is miről van szó?

– Egy reaktorról – bökte ki Tekla, aki minél előbb szeretett volna most már túlesni az egészen.

– Miről?!

A lézerlovag nem akart hinni a fülének. Ezért Tekla kicsit hangosabban megismételte.

– Egy házi fúziós reaktorról.

– Ez valami vicc? – kérdezte rekedten Lőrinc. – Ma valahogy nem vagyok humoromnál.

– Nem vicc. Egy tizenkét éves amerikai srác nukleáris fűziót hozott létre a szülei házában kialakított laborjában – hadarta Tekla, mintha ez a világon a legtermészetesebb dolog lenne.

– Éééés?

– Hát ha ő tizenkét évesen meg tudta csinálni, akkor te meg én ugye... könnyedén.

– Szó sem lehet róla – jelentette ki Lőrinc.

– Muszáj. De megcsinálom egyedül, ha nem segítesz – jelentette ki eltökélten Tekla.

– Nem tudod.

– Dehogynem. Egy kémiaszertárt már sikerült felrobbantanom. Mondjuk, lakóházat még nem.

– Tulajdonképpen miféle projekt ez? Valami EU-s? – ütött meg békülékenyebb hangot Lőrinc, és töltött magának egy pohár vizet.

Tekla buzgón bólogatott.

– Igen. Ösztöndíjat lehet vele szerezni.

– Talán segítene, ha láthatnám a kiírást...

– Tutira nem segítene.

Egy pillanatig farkasszemet néztek egymással. Teklának ugyan nem színeződött el a füle, Lőrinc mégis rájött, hogy hazudik.

– Nincs is ilyen kiírás, ugye?

– Nincs – ismerte el Tekla. – A dolog magánjellegű.

– Úgy érted, magáncélra kell neked egy hidegfűziós reaktor, és nem mondhatod el, hogy mire.

– Igen.

– Nem – felelte határozottan Lőrinc, és legurította a pohár vizet.

– Nem bánom, lehetsz az apám, ha segítesz.

Tekla maga is megdöbbsent a saját szavain. Ennél nagyobb áldozatot már igazán nem hozhatott volna.

De Lőrinc nem szólt. Lehet, hogy tévedett?

– Becsszóra – erősködött tovább. – Semmi szükségem egy apára, de legyen.

– Csak ha megmondod az igazat.

Tekla semmit sem utált jobban, mint ezt a csakhamegmondodazigazat dumát, de most belement.

– Akkor igen?

– Igen.

– Esküszöl?

– Neked ez a mániád – sóhajtott Lőrinc.

– Igen.

– Igen.

„Hát, ha annyira akarod, megkaphatod az igazat” – gondolta kissé kajánul Tekla.

– Figyelmeztetlek, hogy elsőre hihetetlen lesz.

– Halljam!

– Egy időgéphez kell.

– Ne már! – horkant fel Lőrinc.

– Megmondtam! – nézett rá szemrehányóan Tekla.

– Jó, folytasd!

– Nincs mit. Ennyi.

– Fel akarsz találni egy időgépet? – mosolyogta meg Teklát Lőrinc.

– Hülyének nézel? A barátaim elutaztak vele, de lemerültek, és most nem tudnak visszajönni.

– Tudom, akik a kertetekből indultak – felelte gúnyosan Lőrinc.

Milyen jól megjegyezte!

– Pontosan.

– Anyádnak is jó a humora.

Tekla úgy érezte, zsákutcába jutottak. A lézerlovag nem hisz neki, és ezen őszintén szólva nem is lehet csodálkoznia. Máshogyan kell próbálkoznia.

– Emlékszel rá, hogy május 18-án elment az áram az egész megyében? – kérdezte hirtelen.

– Még jó. Rémesen aggódtam a központ miatt.

– Az energia az indulásukhoz kellett.

– Na, persze. Emlékszem, anyád azt mondta, Szeged még mindig jobban járt, mintha porig égett volna – idézte fel Pusztai professzor talányos szavait Lőrinc.

– Mert Rómából csak a tűzvész segítségével tudtunk visszajönni – vágta rá Tekla, és magában még elismerően hozzátette: anyám egy zseni. Nem mintha ez egy pillanatra is kétséges lett volna.

– Tűzvész Rómában? Mikor?

– 64-ben.

– 1964-ben még én sem éltem, nemhogy te – csóválta a fejét Lőrinc.

– Nem 1964-ben. Csak egyszerűen 64-ben. Néró uralkodása alatt.

Ekkor fogyott el Lőrinc türelme.

– Fejezzük ezt be! – pattant fel. – Nyilván tudod, és ha nem tudtad, akkor most hallhattad, hogy mi van köztünk anyáddal, és ez...

– Semmi sem lenne, ha nem töröm fel az e-mail-fiókotat – fakadt ki Tekla. – Nekem köszönhetitek az egészet.

– Feltörted az e-mail-fiókomat? – kérdezte Lőrinc, és annyira megdöbben, hogy még haragudni is elfelejtett. – De hát miért?

– Hogy anyám tutira ne legyen otthon, amikor Bulcsúék elindulnak a gardróbszekrénnel – válaszolta elfúló hangon Tekla.

Hirtelen rátört az elmúlt napok minden szorongása. Az a rettenetes délután, amikor az ablakban állva a kertet bámulta, és a percek számolta, mennyi van még hátra addig, amíg a hadron aksija lemerül. Három. Kettő. Egy. Nulla. És Bulcsúék nem jöttek meg. És máshol sem landoltak, mert akkor telefonált volna. Akkora gombóc volt a torkában, hogy alig kapott levegőt. Egész éjjel a plafont bámulta. Reggel rossz osztályba ment be, és észre sem vette, amíg ki nem röhögték. Azt a borzalmas sóskafőzeléket is csak úgy lehetett megenni, ha teljesen kiürítette az elméjét.

És akkor erre az üres helyre egyszer csak beugrott a megoldás! Energiát kell vinnie Bulcsúéknak, hogy vissza tudjanak jönni a hadronnal. És már azt is tudta, hogy mivel. De az egész remek terv dugába dől, ha a lézerlovag nem segít. Akkor Bulcsúék örökre a tizenhatodik században ragadnak, és nem látják egymást soha többé. Erre aztán kitört belőle a zokogás.

Lőrinc nagy zavarában egyik lábáról a másikra állt, aztán félénken megsimogatta a bömbölő Teklát, aki cserébe telesírta a szép sötétzöld zakóját.

– Meggondolom – fogadkozott remegő hangon Lőrinc. – Ígérem, gondolkodom rajta, csak ne bögj!

Ez hatott. Tekla megkönnyebbülten kifújta az orrát. Akkor kipipálhatja a reaktort.

Pedig ha tudta volna, hogy Lőrinc nem meggondolni akarta magát, hanem csak kigondolni valamit, amivel őt jobb belátásra téríti.

Lőrinc egyre csak ezen töpregett, amikor Pusztai prof-fal kiléptek a Szuperlézer kapuján, és elindultak gyalog hazafelé.

– Figyelj csak, hülyeség, tudom, de nem hagy nyugodni egy dolog – köszörülte meg a torkát Lőrinc. – Kérdezhetek valamit?

– Hát persze! – mosolygott rá Pusztai professzor kedvesen.

– Miért volt szanaszét nálatok az a rengeteg holmi, amikor először hazakísértelek?

– Mert óvatlan voltam – vont a vállát a prof. – Alábecsültem Teklát meg a kocka lovagját.

– Hogyhogy?

– Nem érdekes.

– De mégis, mitől volt az a hatalmas kupi? – makcskodott tovább Lőrinc.

– Elmentek a gardróbszekrénnel... akarom mondani, elvitték...

– Hová?

– Fogalmam sincs. De nem is érdekel.

Lőrincet viszont most már nagyon is érdekelte, és elhatározta, hogy meg fogja tudni.

[14] Teniszmeccs Greenwichben

A határtalan szakmai elkötelezettség fényes példája annak a budapesti történelem-tanárnőnek az esete, aki a korszak iránti rajongásától vezetve bezáratta magát a korabeli Towerbe, hogy testközelből tanulmányozza az Erzsébet-kori börtönviszonyokat. A dolognak csupán annyi a szépséghibája, hogy Bujdosóné nem önszántából vonult be a Temzére néző, mindazonáltal lakályosnak aligha nevezhető cellájába.

„Edit, a Dementor” látszólag egykedvűen ült a rohadt szalmával tömött priccsen, és gondolkozott. Tudta, hogy felesleges lenne hisztériázni, az ártatlanságát bizonygatni – itt ez nem segítene. Ahogy újra és újra végiggondolta a történeteket, mindig arra jutott, hogy valami nem stimmel. „Valami búzlik Dániában”. Túl hamar érkeztek meg a katonák, mintha már odakint várakoztak volna, valami jelre várva. De nem, ennek nem lett volna semmi értelme. Hacsak azt az Ingram nevű fickót nem épp az angol titkosszolgálat bérelte fel a gyilkosságra. Ő pedig belesétált a merénylet kellős közepébe, és elvitte a balhét. De nem, valami akkor sem stimmelt ezzel az egészszel. Már épp nekiállt volna újra végigpörgetni az eseményeket egészen onnantól, hogy Benedicttel beléptek a fogadóba, mikor súlyos léptek hallatszódta a félhomályos előtér

felől, majd fáklyafény által felnagyított árnyékok vetődtek a nyirkos folyosófalra. Bujdosóné felállt a priccsról, és megigazgatta a ruháját.

A cella ajtaja megnyikordult, és egy dragonyos lépett be kivont karddal, nyomában pedig egy apró, hajlott hátú öregember hegyes kecskeszakállal, rosszindulatúan fürkésző gombszemekkel.

– Lord Burghley, vagyis William Cecil! – villant át Búné agyán, és a szíve hevesebben kezdett dobogni. I. Erzsébet első számú tanácsosa a kor legnagyobb kavarógépe, és mint ilyen Bujdosóné nagy kedvence volt. Amikor egy osztálynak az Erzsébet-kort tanította, indokolatlanul sokat, egy teljes órát szentelt Cecil pályaképének ismertetésére, és utána a dolgozatban kegyetlenül visszakérdezte. Számára legalább akkora dolog volt a lorddal találkozni, mintha végre összejött volna a randevú Shakespeare-rel.

– Nem látszik gyilkosnak – hümmögte William Cecil, miután alaposan végigmérte az asszonyt.

– Mert nem vagyok az – mondta az elfogódottságtól rekedtes hangon Búné, majd megköszörülte a torkát.

– A látszat néha csal.

– Néha meg nem.

– Több szemtanú állította, hogy maga dőfte le azt a kurafit.

– És hány volt közülük józan? – kérdezett vissza a nő.

Lord Burghley szája sarkában halvány mosoly jelent meg, de aztán sürgősen rendezte a vonásait, és kemény hangon folytatta:

– Marlowe-ért nem kár! Akár még hálás is lehet a kora, hogy eltakarította azt az éles nyelvű, szemtelen borisszát, aki úton-útfélen hangoztatta, hogy az indiánok

létezése megingatta az Ótestamentum kronológiáját, az Újtestamentum pedig vacak tákolmány, és ő sokkal jobban meg tudta volna írni.

Búné önkéntelenül kurtán felnevetett. Lord Burghley szigorú tekintettel meredt rá.

– Hát igen, a blaszfémia mindig tetszik a csöcseléknek.

A dementor jókedve egyből elpárolgott. Szó nélkül zsebre tette a sértést, de elhatározta, hogy ezentúl óvatosabb lesz az öreg rókával.

– Minek köszönhetem a megtiszteltetést, hogy személyesen egy lord jött kihallgatni? – tette fel a nyilvánvaló kérdést, ami már Cecil megjelenése óta foglalkoztatta.

A férfi nem válaszolt egyből, fesztelenül leült a priccs szélére, és a körmeit tanulmányozta elmélyülten. Az ujjvégeken éktelenkedő szarudarabokat mintha bárdal metsették volna karomszerűvé. Bujdosóné megborzongott.

– Asszony létére meglehetősen értelmesnek látszik – szólalt meg végül Cecil. – Úgyhogy hagyjuk a szócséplést! Kinek dolgozik?

– Ezt hogy érti?

– Mégsem olyan éles elméjű.

– Senkinek.

– Tizennégy napja felbukkant Londonban, és mindenhol egy bizonyos William Shakespeare nevű firkász után érdeklődik. Aztán többször találkozik Marlowe-val különböző csapszékekben...

– Maguk követtek?!

– Az igazat megvallva pár napra elvesztettük a szemünk elől, de aztán Deptfordban visszaröppent a kalickába. Szóval, mit akart ezektől a veszedelmes lázítóktól? Ki küldte, II. Fülöp?

– Sajnos nincs módomban személyesen ismerni a spanyol királyt.

– Akkor a csigazabáló?

– Nézze, lordom, akár hiszi, akár nem, nem küldött senki, egyedül dolgozom.

William Cecil megigazította keményített inggallérját, és lemondóan sóhajtott.

– Hát jó! Reméltem, hogy ez elkerülhető lesz, utálom, ha nőket tortúráznak...

– Meg akar kínoztatni? – kiáltott fel rémülten Bujdosóné.

– Mivel nem őszinte hozzám, kénytelen vagyok.

A főtanácsos nyögve felállt a priccsről, nyújtózkodott egyet, majd kényelmes tempóban elindult a kijárat felé. Nyilvánvalóan időt akart adni a vádlottnak, hogy meggondolja magát.

– Összeesküvés készül őfelsége ellen! – hadarta izgatottan Bujdosóné.

William Cecil megtorpant. Majd megfontoltan csak annyit mondott.

– Az mindig készül.

Intett a dragonyosnak, hogy nyissa ki a cella ajtaját.

– Tudom, hol van Edward! – kiáltott utána egy fuldokló kétségbeesésével Bujdosóné. – És tudom, kik szöktettek meg a Towerből!

A lord arca megrándult. Kissé lehajtotta a fejét, hogy ne árulja el a nő előtt, mennyire felkeltette az érdeklődését ez az információ, majd megfordult, és a lehető legnyugodtabb hangon, társalgási tónusban így szólt:

– Hallgatom, asszonyom!

– Csak a királynőnek vagyok hajlandó elmondani! Vezessenek I. Erzsébet elé!

Bujdosónét egy lefüggönyözött hintóban a Londonhoz közeli Greenwichbe vitték, a királynő egyik nyári rezidenciájára. Az igazat megvallva ezt nem elsősorban a sikeres zsarolásnak köszönhetette, maga I. Erzsébet is kíváncsi volt arra a pofátlan, idegen nőszemélyre, aki először Marlowe-t tekerte az ujjai köré, majd pedig a minden hájjal megkent főtanácsost, Lord Burghley-t szorította sarokba szemtelen ajánlatával. William Cecil a fogát csikorgatta, ám kénytelen volt engedelmeskedni a királyi parancsnak. Végül ahelyett, amit leginkább szeretett volna, miszerint megkorbácsoltatta volna a csökönyös némbert, felkészítette a kivételes kegyre: az uralkodóval való találkozásra.

Bűnét először is alsóneműre vetköztették, és elővigyázatosságból tetőtől talpig megmotozták. A komornák ezután brüsszeli csipkével szegélyezett, smaragdzöld bársonyruhába bújtatták, majd fésülködőnők vették kezelésbe, akik csatokkal szorosan a fejéhez szorították a haját, és egy tornyos parókát rögzítettek a tetejére. Búné úgy érezte magát, mint legutóbb azon a sigrays szalagavatón, mikor a jelmezkölcsönzőből hozatott, kissé naftalinszagú ruhában neki kellett megnyitnia a menüet.

– Ez röhejes! – fakadt ki végül. – Beöltöztettek spanyol kémnőnek?

– Vagy franciának. Esetleg skótnak – bólintott a főtanácsos. – Mindenképp kerülni igyekeztünk a toalettjével a nemzeti jelleget, hogy a nemzetközi szélhámosnő karaktert domborítsuk ki.

– Remekül sikerült!

– Köszönjük az elismerést! Remélem, hogy őfelségének is tetszeni fog. Csakúgy, mint az alakítása.

– Nem fogok alakoskodni! – húzta ki magát Búné. – Csak azt adhatom, mi lényegem!

– Igen, én is ettől tartottam... – sóhajtott a lord. – Figyelmeztetnem kell, hogy egy Istentől felkent uralkodóval fog beszélni!

– Mit akar ezzel mondani?

– Hogy tegyen féket a nyelvére, különben kénytelen lesz tűzes fogóval kivonatni! – sziszegte Lord Burghley. – Én is csak a lényegemet adhatom. Értjük egymást?!

Búné nem válaszolt, csak felhúzta az orrát, és sértetten ingatta a fejét. Nem kis erőfeszítésébe került, hogy ne az övé legyen az utolsó szó, de nem akarta túlfeszíteni a húrt.

A hintó befordult a gyöngykavicsokkal felszórt kocsiúton, és a kastélyba vezető széles lépcsősor előtt megállt. Búnét nem vezették egyből a rezidenciába, előbb egy melléképületben újra megmotozták. A dementor először azt fontolgatta, hogy ellenáll, vagy legalábbis panasszal él, de mivel belátta, hogy egyiknek sem lenne túl sok értelme, ráadásul a királyi testőrség egy rendkívül udvarias és jóképű fiatal tisztet delegált erre a kényes feladatra, végül mogorván eltúrte, hogy tetőtől talpig áttapogassák.

Lebiggyesztett ajkai azért jelezték, hogy megvan a véleménye az eljárásról.

– Ilyet még a Los Angeles-i repülőtéren sem csináltak velem, pedig ott tényleg benn felejtettem egy sokkolót a ridikülömben!

Az ifjú tiszt meglehetősen bamba képpel fogadta a közlést, mivel a névelőkön és az ígéken kívül semmit nem értett a mondatból.

– Repülőtér? – kérdezte végül zavarodott tekintettel.

– Mindegy! – legyintett Bujdosóné. – Vezessen a főnöke elé!

A főnök, azaz I. Erzsébet a kastély mögötti lugasban ernyedten belekortyolt illatos virágszirmokkal díszített frissítő italába, úgy utasította testőrét, hogy vezessék elé a foglyot. Lord Burghley nem sokkal korábban röviden vázolta számára a tényállást, és figyelmeztette őfelségét, hogy egy rendkívül veszélyes perszónáról van szó, akivel szemben a legmagasabb fokú óvatosság, körültekintés és bizalmatlanság indokolt.

– Értem, lordom, már az előbb is értettem. Bár maga szerint minden nővel szemben a legmagasabb fokú bizalmatlanság indokolt.

– Fenség... – kezdte volna a szabadkozást Lord Burghley, de a királynő leintette.

– Rendben, William, megígérem, hogy óvatos leszek!

Mikor Bujdosónét I. Erzsébet elé vezették, a két nő percekig némán tanulmányozta egymást. A királynő valószínűleg arra várt, hogy a fogoly térdet hajtson előtte vagy legalább pukedlizzen egyet. Búnénak egy idő után leesett, hogy produkálnia kell valami hódoló gesztust, ha nem akarja, hogy rövid úton eltávolítsák, ezért aztán finoman berogyasztotta a térdét, és előrebillentette a fejét, mint aki illedelmesen meghajol. Gesztusából mindazonáltal nem hiányzott egy csipetnyi ironia. Az igazat megvallva nem volt lenyűgözve a látványtól: a királynőről fennmaradt korabeli portrék alapján valami fenségesebb jelenségre számított. I. Erzsébet minden volt, csak fenséges nem. Búné sok ilyen hatvanas nővel találkozott a kozmetikusnál, akik nem tudják elfogadni a korukat, műhajaznak, zsírleszívatnak, plasztikáztatnak és kamasz lányokhoz illő színes göncökben parádéznek, ami csak még jobban

kiemeli fonnyadó bájaikat. Szemlátomást a „Szűz Királynő” is fiatalabbnak akart látszani legalább egy húszassal, ennek érdekében pedig minden fortélyt bevetett, amivel a korabeli szépségipar csak szolgálhatott. Ritkuló haját parókával leplezték, megereszkedett derekát halcsontfűzőbe préselték, himlőhelyes arcát vastag púderréteggel és pirosítóval varázsolták hamvasabbra.

– Tud bánni azzal? – szólalt meg végül a királynő, és a pompásan faragott tölgyfa asztalka felé bökött.

A teáscsészék mellett egy furcsa tárgy hevert, ami leginkább egy lyukas palacsintasütőre hasonlított.

– Állandó teniszpartnerem, Lady Picford gyengélkedik – folytatta a fenség –, mivel megharapta az az undok kismajom, amit a szeretője, Albany grófja hozatott neki az Indiákról.

– Á, szóval ez egy teniszütő.

– Ezek szerint ismeri! – csillant fel I. Erzsébet fakószürke szeme a púderhalom mélyén.

– Hát, ilyen oldschool darabbal még nem volt dolgom – forgatta a húros palacsintasütőt Búné. – Meg aztán squasholni jobban is szeretek. Mondjuk, utoljára Búravárosban squasholtam, valamikor ezer évvel ezelőtt... Nem is! Hatszázhatvan év múlva.

I. Erzsébet felhúzta a szemöldökét, amitől a homlokáról némi vakolat pergett a szempilláira, és kérdő tekintettel fordult a főtanácsosa felé.

– Én mondtam! – szólt halkán Lord Burghley.

– Nem örült ez a nő?

– Csak tetteti magát, fenség! Mondom, nagyon veszélyes!

– Ne fokozza, William, csak annál jobban fog érdekelni!

A királynő felállt a karosszékből, mire élénk mozgolódás támadt a teraszon, a testőrség tagjai felsorakoztak a tenispályára vezető lépcsősor két oldalán.

– Figyelmeztetem! – fordult Erzsébet Búné felé. – Két dolgot utálok rettenetesen! Egy: ha veszítek. Kettő: ha észreveszem, hogy hagynak nyerni.

Bujdosónét nem rendítette meg különösképpen a közlés, és nem komplikálta túl a dolgot. Inkább két játszmában rettenetesen elkalapálta Anglia királynőjét. A második játszmában még szettet sem hagyott neki nyerni.

Erzsébet nagyokat fújtatva rogyott vissza a karosszékébe a mérkőzés végén.

– Kivégeztessen? – hajolt oda készségeskedően Lord Burghley.

– Igen, a teniszedzőmet! – dohogott a királynő. – Micsoda dilettáns barom tanított engem eddig?! Most végre találkoztam valakivel, aki igazi művésze ennek a labdajátéknak! Mondtam, Cecil, hogy a legjobbbarakarom!

– Egyébként egyáltalán nem csinálja rosszul a korához képest – vigasztalta a maga sajátos módján Búné. – Csak siralmasak a fonákjai. Ha ennyire nem képes erőt beleadni az ütésbe, fogja meg a palacsintasütőt két kézzel!

– Ez jó ötlet! – élénkült fel a pilledt királynő. – Kétkézkes backhand!

Bujdosóné a főtanácsos vészjósló tekintetéből időközben rájött, hogy valószínűleg túllőtt a célon, így reménykedve bedobta:

– Holnap egy visszavágó?

– Őszintén szólva nem tudom, hogy lesz-e még kegyednek holnap – sóhajtott a királynő, és egy nagyot kortyolt a teájából, amit frissen lefőzve és gondosan lehűtve tettek elé.

– Én azért nagyon remélem – mondta színtelen hangon a dementor.

– Ez csak magától függ, kedvesem, és az információ hitelességétől, amit kizárólag az én fülemnek szánt. Szóval, hol bujkál az a trónbitorló?

Edward idegesen járkált fel-alá az új, egyelőre meglehetősen hevenyészett táborban.

– Elárultál! Mind elárultatok! Az egész hun bagázst ki kellene végeztetnem!

Benedict a cipőjét tanulmányozta, Bulcsú a nap járását. Egyedül Hanna mert Edward szemébe nézni.

– Volt velünk valaki, akinek a vérében van az árulás – mondta. – De ő sosem tartozott közénk. Egyetlen beteg fa miatt nem irthatod ki az erdőt.

Edward dühösen fújtatott. Tudta, hogy a lány igazat beszél.

– Hát jó – mondta végül. – De tartoztok nekem.

– Bármit megteszünk, amivel a segítségre lehetünk – sietett a válasszal Hanna.

A lázadók vezetője egy köpcös, kerek fejű fiatalember felé intett a fejével. Hanna eddig nem látta őt a táborban.

– Hotspur, jelentést kérek!

A köpcös arca agresszív grimaszba rándult.

– Minden készen áll, nagyuram. A királynő Greenwich-be érkezett.

– Kik a szövetségeseink?

– Holnap éjjel egy Percy nevű őr lesz szolgálatban a hátsó kapunál. Az öccsét összeesküvés vádjával száműzték.

– Kitűnő – bólintott Edward. – És még?

– Susie a mosodából. A nagybátyja jezsuita. Ő szokta felvinni a királynőnek a tiszta ágyneműt.

– Már csak az a kérdés, milyen álca alatt jutunk be. Hotspur kajánul elmosolyodott.

– A palotában nemrég történt egy apró baleset. Azt beszélik, a királynő úgy megharagudott az egyik udvarhölgyére, hogy hozzávágott egy zsámolyt, amely szerencsétlenül leverte néhány értékes faragványt a falburkolatról. Gyalu asztalosmester két segédjével már napok óta dolgozik a helyreállításán. Gyalu igen tehetséges fafaragó, csak hogy Írországból származik, és több jó barátja áldozatul esett a királynő üldözési mániájának.

– Tehát mesteremberek leszünk – összegzett Edward, majd Hannához fordult. – Te pedig mosónő. Holnap végre meglátogatjuk az anyámat.

– A te embereiddel együtt majdnem száz fegyveresünk van – lelkesedett Hotspur. – Ha rosszul sülné el a dolog, átvesszük az irányítást Greenwich felett.

– De nem akarsz megölni a királynőt, ugye? – Hanna mélyen Edward szemébe nézett. – Emlékszel, mire jutottunk a kápolnában...

A fattyú herceg elkomorodott.

– Pontosan emlékszem, és köszönöm a leckét. Bebizonnyítottad, hogy nem tudom leszúrni a némbert, aki a világra hozott. Még jó, hogy van közöttünk valaki, aki sokkal gyakorlottabb az efféle gyilkosságok terén.

Hannának hirtelen nagyon rossz érzése támadt.

– Úgy érted...

– Úgy – bólintott Edward. – Azt mondtad, mindent megteszel, amit kérek. Te fogod megölni nekem a királynőt.

[15] Zsófi, az avatár

Hanna néni annyira megörült, hogy Edinának sikerült megtudnia a riasztó kódját, ráadásul el sem felejtette, hogy tojáslikőrrel akart ünnepelni. Az üveg azonban üres volt. Nem öltözött fel, hisz mindössze pár házra volt a közért, s különben is úgy vélte, más kosztümben sem mutat olyan jól, mint ő ebben a virágmintás selyempongyolában és magas sarkú papucsban.

Amikor szatyrában a tejszínnel, tojással meg az üveg fehér rummal kilépett a közért ajtaján, kiáltozásra és kutyaugatásra lett figyelmes a kis háromszegletű park felől. Azt a hajléktalant, akit többször is látott mostanában a környéken, közrefogta két rendőr, egy harmadik pedig a kutyáját rángatta pórázon. Hanna néni közelebb lépett.

– Mi folyik itt? – kérdezte a rendőrt, aki a kétségbeesett kutyával viaskodott.

A rendőr nem felelt.

– Nem engedem, hogy elvigyék a kutyámat! – kiabálta a hajléktalan férfi, és megpróbált áttörni a rendőrök között, ám azok szorosan tartották.

– Ha ellenáll, megbilincselem! – szólt rá szigorúan a fiatalabb rendőr.

– Mackó, Mackó! – kiabálta szinte sírós hangon a hajléktalan, a kutya meg hisztérikusan ugatott.

– Adják vissza neki a kutyáját! – mondta határozottan Hanna néni.

– Intézkedés folyik, tessék továbbhaladni! – intett az idősebb, de Hanna néni ahelyett, hogy továbbhaladt volna, még közelebb lépett.

– Azt mondtam, adják vissza a kutyáját, nem hallotta?! – ismételte meg most már hangosabban.

– Akarja, hogy magát is letartóztassuk? – mordult rá a fiatalabb rendőr.

A nagy, fekete kutya hirtelen kitépte a pórázt a rendőr kezéből, és a gazdájához rohant.

Hanna néni villámgyorsan kikapta a szatyrából a tojásokat, és megcélozta a rendőröket.

– Fusson! – ordította a hajléktalannak.

A rendőrökkel folytatott adáz küzdelemben a rumos-üveg is eltört, így a járőrautóban elég bűdös lett, és a tojáslikőr alkotórészei az egyenruhákat is elcsúfították.

De Hanna néni nem bánta. Hatóság elleni erőszak. Na és?! Az a fontos, hogy a férfi meg a kutyája együtt maradhattak. Nagyon régen nem érezte ilyen jól magát. Egy rendőrautó hátsó ülésén, bilincsből.

A kapitányságra érve először felvették az adatait, aztán telefonálhatott egyet. Edikét nem hívhatta, mert még nem volt nagykorú. Géza bá viszont nem akarta elhinni, hogy megint letartóztatták, de azért megígérte, hogy azonnal kocsiba pattan, és szerez ügyvédet.

Hanna néni addig is vígan elvolt a cellájában. Még tojáslikőrt is hozatott volna magának, de válaszra sem méltatták. Inkább arról faggatták, hogy miért csinálta. Mi volt az indítéka? Vért is vettek tőle, mert arra gyanakodtak, hogy ivott. Pedig nem.

Az ügyvéd, akit Géza bá vitt, elég súlyosnak látta az ügyet.

– Hogy jutott eszébe közbeavatkozni? – idegeskedett Géza bá. – És aztán még összeverekedni a rendőrökkel? Ez még magától is sok, Hanna néni!

Hanna néni csak a vállát vonogatta. Pontosan azt tette, amit tennie kellett, és kész. Nem tartozik magyarázattal senkinek, azt sem bánja, ha lecsukják. Persze nem túl hosszú időre, mert nemsoká elutazik. Géza bá bölcsen nem kérdezte meg, hogy hová.

Félórás várakozás után végül behívták őket egy irodába. Géza bá kellemesen csalódott a rendőrségben: egy őrnagy fogadta őket nagyon barátságosan. Közölte, hogy eltekintenek az eljárástól, mert megértik, hogy a történetek fájdalmas emlékeket ébresztettek az idős hölgyben, és felzaklatták. Ők is sajnálják a dolgot. Ennyi. El lehet menni.

– Remélem, azt a szegény embert nem vegzálják tovább, és békében alhatnak a parkban Mackóval – pattogott tovább Hanna néni ahelyett, hogy köszönetet mondott volna.

Géza bá megpróbálta kivonszolni, mert attól tartott, hogy ez a szemtelenség ki fogja verni a biztosítékot, és Hanna néni végül mégiscsak a sitten végzi. Ám legnagyobb elképedésére az őrnagyot nem lepte meg Hanna néni viselkedése. Higgadtan, mint aki kifejezetten számított ilyesmire, azt felelte, hogy a közterületen való életvitelszerű tartózkodás bűncselekmény, ezen ő nem változtathat, de a parkot mostantól nem érintik a járőrök a szokásos körútjukon.

Az ügyvédnek tátva maradt a szája, Hanna néninek kellett figyelmeztetnie, hogy csukja be. Hosszú pályafutása

során még sosem látott ilyet, és gyanította, hogy többet nem is fog.

– Hanna néni piszok nagy mázlista, hogy ezt is megúsza – jelentette ki Géza bá, ahogy kiléptek a kapitányság kapuján.

– Az őrangyalomnak köszönhetem – vigyorgott Hanna néni.

– Hacsak úgy nem...

Hanna néni kivételesen nem válaszolt, hanem boldogan bemászott Géza bá kocsijának hátsó ülésére. Még szép, hogy van egy őrangyala. Ki más is tudhatná, hogy annak idején tőle is elvették Opálkát, amikor elvitték őket... És most, hetvenöt év után mintha visszakapta volna.

Zsófit nem hagyta nyugodni a krokodilos verssor. Ezúttal még az sem segített, hogy beírta a keresőbe, mert az *Ennél krokodilt?* – kifejezésre olyasmik jöttek fel, mint *Esküvő Kenyában*, vagy hogy *Krokodilfarmok húzzák a thaiföldi ipart*, illetve egy bulvároldalon az *Azt hitte, hogy gyorsabban fut, mint a krokodilok? Rossz híriünk van* – címsor. Az e-mail-cím megfejtése viszont váratlanul gyorsan ment. Azonnal hívta Tibit.

– Figyu, a *Lopott könyvek* egy Tankcsapda-szám. Halmos Eszter a Debreceni Egyetemre járt, tehát nagyon valószínű, hogy az apád is odavaló.

– Az eddig is majdnem biztos volt, hogy debreceni a csávó – mondta kissé álmos hangon Tibi. – Ezzel nem nagyon szűkítettük a kört.

– Felébresztettek?

– Á, nem... Illetve igen. Megjöttem edzésről, és ki-nyúltam.

– Bocs, akkor majd beszéljünk később!

– Nem, nem! Figyu, Zsófi... – itt egy jelentősebb szü-
net következett, mintha Tibi nem tudta volna, hogy is áll-
jon neki. – Tök jólesik, hogy foglalkozol ezzel, meg hogy
próbálsz segíteni...

– De? – vágott közbe Zsófi.

– Felesleges. A pasas nem akar tudni rólam.

– Ezt meg honnan veszed?

– Napokkal ezelőtt írtam neki, de nem válaszol.

Zsófiból majdnem kibukott egy cifra káromkodás, de
aztán sikerült moderálnia magát, és csak ennyit mondott:

– Lehet, hogy már nem is ez az e-mail-címe.

– Ja, lehet – hallatszott a meglehetősen apatikus válasz.

– Ha mégis válaszolna, beszélne vele?

– Nem fog válaszolni... Mindegy, már nem is érdekel,
engedjük el! Hannáékról tudsz valamit?

Nehéz szavakat találni arra, Zsófit mennyire kiborította
Tibi apjának közönye. Hogy lehet valaki ekkora sutyerák
paraszt? Tizennyolc év után felkeresi a fia, és akkor még
annyit sem vet oda neki, hogy „Figyu, sajnálom, hogy
így alakult, de nekem van már egy saját életem, nem
akarom komplikálni.” Két sort csak megérdemelt volna
a gyerek, aki végre rábukkant az apjára! Zsófi úgy érezte,
azonnal felrobban, ha nem csinálhat valamit. Úgyhogy
gyorsan felöltözött, és kiment futni a Temze-partra, de
hiába sprintelt le mindenkit, hazaérve még mindig azt
érezte, hogy szétfeszíti a tenni akarás. A legszívesebben
egy péklapáttal csapta volna képen ezt az alföldi bunkót!
De hol van akkora péklapát, ami elér Londontól Debre-
cenig? És akkor rájött, hogy van ilyen. Úgy hívják, hogy

internet. Úgyhogy este leült a koleszszobában a laptopja
elé, csinált Halmos Eszter nevében egy Gmail-fiókot, és
küldött róla egy e-mailt a „lopottkönyvek”-re.

*„Ide figyelj, te utolsó szemét! Ideküldöd a kölyküinket
Londonba, hogy bejelentés nélkül rám törje az ajtót? El
tudod képzelni, milyen kínos volt az új családom előtt?
Ráadásul vele volt a csaja, valami kis szöszi kutyape-
cér, nagyon okosnak képzei magát! Határozottan kérlek:
ÁLLÍTSD LE ŐKET!!!!!! Beszélj Tibor fejével, hogy
SZÁLLJON LE RÓLAM!!!!!! Üdv: E.*

Még aznap este megérkezett a válasz.

*Eszter! Még te teszel nekem szemrehányást? Hányszor
akarsz még átverni? Azt hazudtad, hogy MEGHAL-
TÁL!!!!!! Miért kellett ez?! Először akkor vágta át sze-
mém módon, amikor nem mondtad el, hogy terhes vagy
tőlem. Másodszor akkor, amikor megszülted tudtom nél-
kül a gyereküinket, harmadszor akkor, amikor beraktad
állami gondozásba, szintén a tudtom nélkül. Tizenkét év
után tudtam meg egyáltalán, hogy van egy fiam!!!!!! Az-
tán meg beadod nekem, hogy halálos beteg vagy? Most
meg öt év után előkerülsz mindenféle szemrehányásokkal?
TE NEMVAGY NORMÁLIS!!!!!!*

Zsófi hihetetlenül megkönnyebbült, mikor azt látta,
hogy bejött a terve. Ugyanakkor egy kis büntudatot is ér-
zett, hisz tisztában volt vele, hogy tisztességtelen játszmá-
ba kezdett, aminek még súlyos következményei lehetnek.
De legalább mindezt a jó ügy érdekében teszi. Meg hát
megérdemli ez a szemét alak, aki magára hagyta a fiát!
Öt éve tudja, hogy létezik, mégsem kereste meg. És most

sem válaszol Tibi levelére. Rákattintott a *Válasz* gombra, és gépelni kezdett.

Én nem vagyok normális? Te krokodil! Ha annyira fontos neked a fiacskád, akkor miért nem kerested meg öt éve?! Öt éve tudod, hogy VAN EGY FIAD! Mire vársz?! Tibor azt mondja, hogy nem kerested, hogy soha nem találkoztatok, hogy nem is ismer téged. Most vagy ő hazudik, vagy te! Belőled simán kinézem, de mivel ő is a te véred, belőle is. Akárhogy is van, SZÁLLJATOK LE RÓLAM!!!! Eddig tartottam a számat, de ha nem állítod le a kölyköt, ELMONDOK NEKI RÓLAD MINDENT!!! Üdv: E

A válaszra másnap reggelig kellett várni:

Mit akarsz tőlem, Eszter?! Teljesen tönkre akarsz tenni?! Még mindig ennyire gyűlölsz, tizenhét év után is?! Mi a bűnöm? Szerettük egymást, aztán vége lett, ennyi. Eltűntél, esélyt sem adtál rá, hogy részt vegyek a döntésben a közös gyerekünkről! Akkor eltagadtad tőlem, aztán tizenkét év múlva hirtelen a nyakamba zúditod ezt az egészet. És hogy gondoskodjak róla egyedül! De hát nekem családom van, gyerekem! Neki mi a bűne, őt miért bünteted? Sajnálom, ha nem úgy alakult az életed, ahogy szeretted volna. Sajnálom, ha úgy érzed, hogy ebben nekem is részem van. És most jött el a bosszú ideje?! Miért?! Kérlek, hagyd békén a családom! Tudom, hogy te nem ilyen vagy, te nem akarhatsz rosszat.

Zsófi úgy feldühödött, mintha őt érte volna valami sérülés. Nemcsak Halmos Eszter, hanem az összes megbántott, elhagyott nő nevében válaszolt:

Szóval csak úgy érzem, hogy részed van benne? Csak úgy érzem? Mert neked semmi közöd ahhoz, hogy leányanya lettem, hogy titokban kellett megszülnöm a gyerekemet, hogy el kellett menekülnöm a családom elől, akik soha nem tudták volna megbocsátani nekem ezt a szégyent. Hogy idegen országban kell élnem, idegenek közt, akik a szívük mélyén lenéznek, mert a szemükben csak egy kis k.-európai migráns vagyok. Persze neked ehhez nincs közöd, te egy mintaapa vagy a mintaféleséged mellett, és nevelitek a kis mintagyerekeket a világ elismerő tekintete előtt. És most rettegsz, hogy belerondítok a kis alföldi mennyországodba, te köztisztviselőként álló polgár? Hát retteghetsz is! Ha nem beszélsz Tibor fejével, mindent elmondok az asszonykádnak. „Te nem ilyen vagy, te nem akarhatsz rosszat.” Reménykedsz, mi? Haha! Te nem tudod, milyen vagyok, krokodil! Soha nem is tudtad. Üdv: E.

Erre a levélre napokig nem jött válasz. Valószínűleg ez már akkora gyomros volt a pasasnak, hogy egy időre kiterítette. Zsófi szerette volna kiszedni belőle legalább a keresztnévét, de ez nem volt egyszerű feladat. Az „alföldi mennyország” megjegyzés is csali volt, hátha érkezik rá valami reakció, amiből leszűrhető, hogy Tibi apja még Debrecenben lakik-e, vagy már elköltöztek onnan a családjával. További puhatolózásra azonban nem volt szükség, mivel a következő levél váratlanul rövidre zárta a dolgot:

Hajlandó vagyok találkozni a fiammal, ha a családomat kihagyjuk ebből! ÉS HA TE IS OTT LESZEL, amikor találkozunk. Ez a minimum, ami jár neki. Ülünk le együtt a gyerekünkkel, nézzünk együtt a szemébe, és

próbáljuk meg elmondani neki, hogy mit tettünk, és miért tettük. Talán már elég nagy ahhoz, hogy megértse. Azt hiszem, a bocsánatkérés kevés lesz, de attól még meg kell tennünk, hisz az is jár neki. Évek óta rettegek ettől a szembenézéstől, de most már belátom, hogy elkerülhetetlen. Ez az egyetlen és egyben utolsó dolog, amit még meg kell tennünk EGYÜTT, Eszter! Javasolj időpontot, én alkalmazkodom!

[16] Besúgó a jövőből

Az angol hadsereg különleges alakulata, melyet Edward és lázadó társai felkutatására küldtek Bujdosóné leírása alapján, már csak egy elhagyott táborhelyet talált. A sátrak szikkadt nyomai a letaposott fűben, a még langyos párázs a tábortüzek helyén arról árulkodott, hogy itt nemrég egy csapat táborozott. A fákról fityegő, nyílvevesszőkkel átyuggatott Tudor-címerek afelől sem hagytak szemernyi kétséget a szemlélőben, hogy akik itt voltak, milyen érzelmekkel viseltettek a hatalom jelenlegi birtokosai iránt. Benedict ugyanis az angol királynő címerét használta céltáblának a hátrafelé nyilazáshoz, a menekülő törvényen kívüliek pedig a nagy kapkodásban ott felejtették a céltáblákat a fákra szegezve.

Bujdosóné tulajdonképpen számított valami ilyesmire, hiszen a szökése után valószínűsíthető volt, hogy Edward áttetszi máshova a búvóhelyét, ezért amikor Lord Burghley diadalmas arccal belépett a cellájába, nem is kérdezett semmit, hanem ismét magához ragadta a kezdeményezést.

– Ne is mondjon semmit, lordom, látom a képén, hogy elkéstek! Nyilván valaki figyelmeztette a lázadókat.

– Ó, igen, és nyilván azt is tudja, hogy ki!

– Tudom. Egy áruló van a fenség közvetlen közelében. William Cecil tekintete elborult. Ez a nő egy istenverése.

– És mégis kire gondol? Talán rám?
– Ó, nem! Tudom, hogy mostanában sokan vádolják
ilyesmivel, de rá se rántson, majd az utókor tisztázni fogja!

A lord összezavarodva pislogott.

– Az utókor?! Ezt mégis honnan veszi?

– Olvasmányélmény. Maga ártatlan, Cecil, már amennyiben egy államférfi ebben a korban az lehet... – Búné eltöprengett. – ...egyáltalán bármilyen korban lehet. Nagy köpönyegforgató, főleg vallási értelemben, különösebb elvei nincsenek, ez viszont nem akadály, sőt inkább feltétele annak, hogy őfelsége sikeres főtanácsadója legyen. És most egy újabb elévülhetetlen szolgálattal kedveskedhet a királynőnek! Feltéve, ha rám hallgat.

Lord Burghley arcán meglehetősen ellentmondásos érzelmek vonultak át sűrű egymásutánban. A legszívesebben ott helyben megfojtotta volna ezt a pökhendi aszszonyállatot, ugyanakkor mohó kíváncsisággal itta minden egyes szavát. Elévülhetetlen szolgálattal kedveskedni a királynőnek? Búné egy halvány mosollyal nyugtázta, hogy a nagy államférfi bekapta a horgot.

– Hallgatom, asszonyom!

– Vigyen a királynő elé!

– Nem! – mondta határozottan a főtanácsos. – Azt az esélyt már eljátszotta! Elmondja nekem, én leellenőriztetem az információt, és amennyiben hasznosnak tűnik, összehozok egy újabb kihallgatást őfelségével.

Bujdosóné az ajkát harapdálva töprengett. Végigfuttatta magában az összes variációt, és hamar belátta, hogy jelen helyzetben nem tehet mást, kockáztatnia kell.

– Rendben! Bízom magában, Cecil! De adja a szavát, hogy amennyiben bebizonyosodik az állításom, beszélhetek a királynővel!

– Szavamat adom! – legyintett türelmetlenül a főtanácsos. – Halljuk, ki az áruló?!

– I. Erzsébet háziorvosa, Rodrigo Lopez.

William Cecil másodpercekig szólni sem tudott a döbbenettől. Aztán összeszedte magát, és Búnéra támadt.

– Hogy állíthat ilyen sületlenséget?! Még hogy Ruy Lopez! Tavalyelőtt Essex grófja megpróbálta beszervezni, de ő visszautasította az ajánlatot, és azonnal tájékoztatta erről őfelségét.

– Nagyobb ügyről van szó, Cecil, nem a hoppon hagyott egykori szerető kicsinyes bosszújáról. Rodrigo a spanyolok kémje.

A lord gúnyosan felnevetett.

– Rágalom! Ráadásul ügyetlen.

Bujdosóné azonban tovább hajtogatta:

– Spanyol kém!

– De hát portugál!

– Tudom, hogy Ruy a barátja, de csináljon nála házkutatást, ha ennyire biztos a lojalitásában! Leveleket fog találni, melyek azt bizonyítják, hogy 50 000 koronát fogadott el annak fejében, hogy valami roppant fontos szolgálatot tegyen Spanyolországnak.

Súlyos csend telepedett a cellára. Lord Burghley egy ideig hátratett kézzel le-föl járkált a szűk helyiségben, aztán megállt Bujdosóné előtt, és a lábát keményen megvetette. Tekintetében leplezetlen gyűlölettel bámult a nő arcába.

– Ha bebizonyosodik, hogy megrágalmazta őfelsége egyik legderekabb, legmegbecsültebb jótevőjét, a saját kezemmel fogom kitekerni a nyakát!

Búné elsápadt. Tisztán látta, hogy ez a férfi nem viccel, és szívesen beváltaná az ígértét. Bujdosónénak azonban

semmi kedve nem volt meghalni csaknem négyszáz évvel a születése előtt.

„Edit, a Dementor” a fél éjszakát álmatlanul töltötte, és erről nem csak a rohadt szalmában megbúvó poloskák tehettek, amelyek a sötétben összehangolt támadást indítottak az asszony minden fedetlenül maradt testrésze ellen, hanem a mardosó kétségek is. Búné emlékezett, hogy valamikor 1594 elején az Essex-klikknek sikerül lelepleznie Rodrigo Lopezt, de vajon neki sikerül-e pár hónappal siettetni az eseményeket? Vajon meg van-e már írva az a levél, ami a házi orvos vesztét okozza, vagy a világidőnek ezen pontján még teljesen ártatlan, és semmit nem fognak találni a lakásán a főtanácsos emberei? Ha ez így van, neki vége. William Cecil nagy élvezettel fogja kitekerni a nyakát.

Odakint már magasan járt a nap, mikor nyílt Bujdosóné cellájának ajtaja, és egy sebhelyes arcú dragonyos lépett be rajta. A férfi ráparancsolt, hogy kapja össze a holmijait, ide már nem jön vissza. Búné ennél többet nem tudott kiszedni a mogorva katonából, aki minden egyes kérdésére azzal válaszolt, hogy sürgetőleg oldalba bökte a lándzsája nyelével.

– Hajnalban szokták tartani a kivégzéseket, igaz? – kérdezte reménykedve a fogoly. – Úgy látom, mindjárt dél, szóval akkor nem a vesztőhelyre kísérek?

– Fogja már be a lepcsés száját! – förmedt rá a sebhelyes arcú. – Hát meg lehet bolondulni!

– A nyilvános kivégzések délután vannak – szólta közbe egy másik dragonyos, aki percek óta azzal volt elfoglalva, hogy az ormótlan vasbilincset próbálta felszerelni Búné

csuklójára. – Hétvégén ebéd után mindenki egy kicsit lepihen, aztán siet vissza a főtérre, és kezdődhet a muri.

– Hát, köszönöm szépen!

– Ilyen rohadt vékony csuklót! – morgott a dragonyos.

– Gyerekbilincset kellett volna hozni!

– Egyébként hétvége van?

Bujdosónét végül ismét a lefüggönyözött hintóhoz kísérték, ami okot adott némi reménykedésre.

– Kivégzésre nyitott szekéren szokták vinni az embert, nem?

– Még egy kérdés, és itt helyben elvágom a nyakát! – förmedt rá a nagyobbik dragonyos.

– Mondjuk már el neki, hogy a királynő elé visszük!

A sebhelyes arcú olyan dühösen meredt a társára, mint aki keresztben le akarja nyelni. A másik katona elbizonytalanodott.

– Vagy ne mondjuk el?

– Már elmondtad, te mocsári tulok!

Bujdosóné mellkasából megkönnyebbült sóhaj szakadt ki – ezek szerint minden rendben! Ha tudta volna, mekkorát tévedett.

Már az is gyanút kelthetett volna, hogy az audienciára nem valamelyik királyi fogadóteremben került sor. A szoba, ahova Bujdosónét bevezették, egy puritán berendezésű, nem túlságosan tágas helyiség volt, melynek csúcsíves ablakai a rózsakertet szegélyező, gondosan nyírt sövényekre néztek. A fehérre meszelt falakat különböző méretű, teleírt és telefirkált papírlapok borították. Búné közelebb lépett, hogy beleolvasson az egyikbe, ám akkor hangos kattanással kinyílt az ajtó, és egy magas, jóképű,

negyvenes férfi lépett be dús, göndörödő hajjal és gondosan nyírt szakállal.

– Üdvözlöm, asszonyom! – a férfi egy elbűvölő mosolyt villantott rá. – Szép napunk van!

Búné végigmérte a férfit.

– Remélem, magát küldték motozni! – mondta, de közben érezte, hogy mindez hiú remény.

A pasas túlságosan nemes tartású és elegáns volt ehhez, hogy ilyen alantas célokra tartotta volna a királynő.

– Ismerősnek tűnik... – töprengett magában Bujdosóné. – Találkoztunk már valahol?

Az idegen szó nélkül egy széket húzott magának, és leült. Okos, gesztenyebarna szeme tapintatos kíváncsisággal fürkészte az asszonyt, akibe hirtelen beléhasított a felismerés. Egy olajfestményportrén látta ezt az arcot a Sotheby's aukcióján.

– Edward de Vere? – kérdezte tágra nyílt szemmel.

– Szolgálatára, asszonyom! – hajolt meg székén ironikus szertartásossággal a gróf.

Búné most először bánta igazán, hogy elvették tőle a mobilját. Oxford grófjával, a királynő szeretőjével iszonyú szívesen csinált volna egy szelfit.

– Őfelségére még várnunk kell egy kicsit – folytatta kellemes baritonján a gróf. – Engem küldött előre, hogy mentsem ki, és addig is szórakoztassam kegyedet.

– Micsoda figyelmesség! – mondta Búné, és ezt most kivételesen így is gondolta. A királynő azonban valószínűleg nem óhajtotta túl sokáig kettesben hagyni őket, mert Oxford grófja épp csak belekezdett az aznapi időjárás mélyreható elemzésébe, máris nyílt az ajtó, és a királyi testőrség parancsnoka lépett be rajta szigorú képpel. Miután ellenőrizte, hogy kik tartózkodnak a teremben, félreállt az

ajtóból, hogy utat engedjen I. Erzsébetnek és főtanácsosának, a komor arcú William Cecilnek.

Oxford grófja abban a pillanatban, mikor megpillantotta a királynőt, készségesen felpattant a székéből, és utánozhatatlanul finom mozdulattal meghajolt. A királynő helyet foglalt az asztalfőn, és egy kézlegyintéssel jelezte a teremben tartózkodó uraknak, hogy ők is leülhetnek. Bujdosóné magára vette a gesztust, és ő is letelepedett a főtanácsos jobbán. Lord Burghley arca enyhén megremegett, és segélykérőn pillantott Erzsébet felé. A királynő szórakozott félmosollyal nyugtázta a fogoly szemtelenségét. Majd lehunyta a szemét, és percekig magába mélyedve ült. Senki nem mert megmoccanni, a jelenet állóképpé merevedett. Bujdosóné unaloműzésképpen eltöprengett, látott-e ilyen 16. századi olajfestményt a Sotheby's aukcióján: „I. Erzsébet fogadja a jövőből érkezett asszonyt.” Sajnos semmi ilyesmire nem emlékezett.

Mikor a királynő végre megszólalt, egyenesen Edward de Vere-hez intézte szavait:

– A helyzet röviden az, grófom, hogy meglehetősen szélsőséges érzelmekkel viseltetünk az asszonyság iránt.

Oxford grófja igyekezett érdeklődő s egyben részt vevő arcot vágni.

– Úgy is, mint?

– A némbor egyfelől megalázó vereséget mér rám téniszben, másfelől megtanít a kétkezes backhandre.

– Ó!

– Egyfelől megfoszt az egyik leghűségesebb alattvalómtól, halandó porhüvelyem istápolójától, testi fájdalmaim csillapítójától, bebizonyítván, hogy személyes orvosom aljas áruló, másfelől megóv egy fatális mérénylettől.

– Nem is tudom, mit mondjak! – csóválta a fejét a gróf.

– Nem is számítottunk többre – dünnyögte a szakállába Lord Burghley.

– Fenség, ha megengedi... – kezdte volna Búné, de a királynő belé fojtotta a szót.

– Egyáltalán nem engedem meg, most én szerválok!

A királyi fenség ezt a teniszs-zakkifejezést még az előző napi mérkőzősen tanulta Bujdosónétól, és máris saját szótárának részévé tette. Erzsébet intett Lord Burghley-nek, mire a főtanácsos egy halom színes szalaggal összekötött levelet tett az asztalra. Nem kellett különösebb fantázia ahhoz, hogy Búné kitalálja, ezek Rodrigo Lopez házkutatásnál elfogott felségsértő levelei.

– 1990 angol font – sóhajtott a királynő. – Ennyiért árult el a spanyoloknak ez a féreg! Miért pont ennyiért?

– Gondolom, koronában egyeztek meg, és a jelenlegi árfolyamon átszámítva... – kezdett bele a lord, de Erzsébet türelmetlenül leintette.

– Mondtam, hogy én szerválok!

William Cecil sértetten elhallgatott, és széles gallérjába húzta a fejét. Ritkás hajával, méltatlankodó tekintetével úgy pislogott ki a fényes, fehér, keményített abroncsból, mint egy felborzolt tollú kakadu, amit épp az imént kergetett meg a macska.

– Ellentmondásos érzelmeimtől hálám kifejezése során sem tudok szabadulni – folytatta a királynő. – Bebizonyítván, hogy Ruy Lopez spanyol kém, az asszony kétségtelessé tette, hogy ő maga is Fülöpnek dolgozik...

– Ez hülyeség! – csattant fel Búné. – Nem vagyok spanyol kém!

– Akkor honnan tudott a levelekről, melyek létezéséről még a világ leghatékonyabb titkosszolgálatának fejének sem volt tudomása? Jól beszélek, Lord Burghley?

– Csodálatosan, fenség! – helyeselt némiképp megenyesztelődve Cecil.

– Ha elmondanám, honnan tudtam róla, nem hinnének nekem – vette vissza a szót Bujdosóné.

– Azért csak tegyen egy próbát! – szólt Erzsébet, és felhúzott szemöldökkel várta a magyarázkodást.

– Nos... – kezdte Bujdosóné, és megköszörülte a torkát. – Olvastam valahol. Valahol... valamikor... ami nem tegnap volt... sőt nem is a jelenben... hanem... nos, igen... a jövőben.

A királynő és Oxford grófja jelentőségteljesen összenézett.

– Ne beszéljen rébuszokban! – csattant fel William Cecil.

– Mit nem lehet ezen érteni? A jövőből jöttem! – kiabált Bujdosóné. – És az én idősikomban történelemtanár vagyok... illetve voltam, amíg... mindegy, ez most nem lényeges! Szóval ez az egyik kedvenc korszakom, rengeteg szakirodalmat olvastam a Rodrigo Lopez-féle perről, innen tudok ennyi mindent, és még többet is, amit szívesen elmondok, amennyiben jóban leszünk.

Edward de Vere odahajolt a királynő füléhez, és ajkát alig mozgatva ezt suttogta:

– Örültnek tettei magát. Szokványos stratégia.

– Na jó! – sóhajtott I. Erzsébet. – Zárjuk rövidre ezt a beszélgetést! Egy királynő nem lehet hálátlan, ugyanakkor nem is kegyelmezhet egy ellenséges hatalom ügynökének. Ennek megfelelően van egy jó meg egy rossz hírem, melyikkel kezdjem?

– Tudtam, hogy nem fognak hinni nekem! – méltatlankodott Búné.

– Válaszoljon a királynőnek! – dörrent rá William Cecil.

– Micsoda gyerekes hülyeség, egy jó meg egy rossz hír...

– Tehát?

– Kezdje a jóval! – dőlt hátra mérgesen fújtatva Búné.

– Helyes!

A királynő jelezte William Cecilnek, hogy átveheti a szót. A főtanácsos arcán elégedett mosoly terült szét, és bársonyos hangon fuvalázta:

– A jó hír az, hogy kegyedet holnap hajnalban kivégzik.

– MICSODA?! – pattant fel a székéről Bujdosóné.

– Ez a rossz hír, Cecil, nem a jó hír! – toppantott a királynő.

– Jaj, bocsánat, akkor ez a rossz hír! – helyesbített Lord Burghley.

– És mi a jó? – kérdezte elfúló hangon Búné.

– Hogy teljesítjük legfőbb és egyben utolsó kívánságát – mondta mosolyogva Oxford grófja. – Találkozhat Shakespeare-rel.

[17] A szellemírók

Bujdosóné hallotta, hogy a háta mögött nyílik az ajtó, és valaki belép a szobába.

– Remélem, hisz a kísértetekben! – szólalt meg egy ismerős férfihang.

Búné lassan megfordult.

– Figyelmeztetem, hogy drámai lesz a hatás! – folytatta a férfi.

– Christopher Marlowe?! – szakadt ki Bujdosónéból a döbrent kiáltás.

Valóban a költő állt az ajtóban, bár első pillanatban ez nem lehetett egyértelmű, mivel a külseje túlságosan rendezett volt. Tiszta ruhát viselt, az arca frissen volt borotválva, és mindig copfban hordott haját kiengedte a vállára.

– Istenem, micsoda antré! – locsogott tovább a költő. – Mindig is imádtam ilyen belépőket írni.

– Csak ritkán sikerül – jegyezte meg epésen Erzsébet.

– Ó, köszönöm a kegyet! – hajolt meg gúnyosan Marlowe a királynő felé. – Anglia úrnője rám pazarolja fennen szárnyaló szellemének vitriolos kis nyilait.

– Elég lesz, Kit! – szólt oda Oxford. – Most rontod el a hatást.

A purparlé arra legalább jó volt, hogy Bujdosóné kissé összeszedje magát, és meg tudjon szólalni.

– Hogyhogy nem halt meg?

– Egy színházi törtől ritkán nyiffan ki az ember.

Búnéval nem gyakran fordult elő, hogy elveszítse a fonalat, és kapkodva próbáljon értelmet találni az események egymásutánjában, de most ez történt. Fejében összevissza cikáztak a gondolatok, melyek egyáltalán nem voltak hajlandóak tisztességes kauzális renddé összeállni.

– Azt mondták, találkozhatok Shakespeare-rel! – fakadt ki végül.

– Megtörtént – mondta Marlowe, és úgy vigyorgott, mint egy idióta viccen kapott hülye gyerek, aki kicsit szégyelli magát a tette miatt, de azért büszke is rá.

– Maga Shakespeare?! – kérdezte megütközve Búné.

– Nem! – mondta határozottan Oxford grófja.

– Dehogynem! – vágta rá sértetten Marlowe.

– Részben – döntötte el a vitát a királynő.

Bujdosóné érezte, hogy le kell ülnie. Visszabotorkált az asztalhoz, és maga alá húzta a székét.

– Maga akarta! – kuncogott a balján Lord Burghley. – Hát, tessék, itt van Shakespeare, mind az összes.

Búnében halványan megjelent egy sejtelem, ami másodpercről másodpercre kezdett egyre konkrétabb alakot ölteni. Mikor a királynő ezt látta, halvány mosollyal az ajkán bólintott.

– Látom, pedzi már!

– Olvastam azokat a hülye konteókat, hogy Shakespeare nem létezik – szólalt meg rekedt hangon Búné. – De az nem lehet!

– Persze hogy nem! – nyugtatta meg Oxford grófja. – Létezik, de még mennyire!

Bujdosóné Edward de Vere-re nézett.

– Az oxfordiánusok azt állítják, hogy maga írta Shakespeare darabjainak nagy részét!

– Ez így nem igaz! – tiltakozott Marlowe. – Még hogy a nagy részét!

A királynő mintha megelégtelt volna Búné értetlenkedését, felállt az asztalfőről, a terem falához lépkedett, és letépett róla egy odaszegecselt lapot.

– Ellenfeleim sokszor kegyetlennek mondanak. Brutalitásnak állítják be azt, ami egy uralkodónál szükségszerű önvédelem – a letépett papírlapot Bujdosóné felé nyújtotta. – A *Titus Andronicus* megmutatja, hogy lehetne nálam rosszabb. Sőt, volt is.

Búné átvette a papírt, és belenézett. Már a dialógusok elé írt szereplőnevekből is egyértelmű volt, hogy a *Titus Andronicus* kéziratát tartja a kezében. Néhány pillanatra elfelejtett levegőt venni, majd rövid fuldoklás után zihálva vett újra lélegzetet. Mennyit érne 2019-ben ez a papír?!

A királynő az ablak elé lépett, és mélázó arckifejezéssel nézett ki a gondosan ápolt kertre.

– Még mindig nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet volt-e. De hát nem tudott nem feltűnni, hogy az utóbbi időben milyen hatással van népemre a színház. Megfigyeltem, hogy amit karhatalmi erővel akarunk megoldani, az sokszor csak részeredményekkel jár, vagy újabb problémákat okoz.

Lord Burghley ezen a ponton elkezdett fészkelődni a székén. Oxford grófja a szeme sarkából elégedetten figyelte, ahogy a lord elvörösödő fejjel a nyakához nyúl, és meglazítja a gallérját.

– Ugyanakkor... – folytatta a királynő – a szavak erejével könnyedén elérhetjük azt, amit erőszakkal aligha. És mélyebbre is szívárog, stabilabb lesz, beépül a hiedelembe.

Értelmezzük nekik a múltat, helyes megvilágításba helyezünk bizonyos történelmi eseményeket, a Tudor-ház jelentőségét...

– Fake news? – szólalt meg elfúló hangon Bujdosóné. – Propaganda?

A királynő Búné felé fordult, és egyetlen szemrehányó pillantással utasította rendre: még nem fejezte be.

– Nem szűrhatják ki, hogy mindez propaganda! És általában nem is szűrják ki, hiszen ezek csak ártatlan, régi történetek.

– Persze áthallásokkal – kotyogott bele Marlowe.

– Na igen! – bólintott Erzsébet, és szárazon felnevetett.

– Sokszor saját magamra utalgatok *sub rosa*, és lázítok magam ellen. Bevallom, ezt élvezem a legjobban!

Bujdosónéban kezdett összeállni a kép.

– I. Erzsébet írja a Shakespeare-darabokat?

– Is – bólintott a királynő. – Persze egy Istentől felkent uralkodóhoz nem illene az ilyesmi. Oxford is írogat, nem is rosszul. És hát kellett mellénk egy hivatásos, igazi szakember.

– Mondjunk inkább zsenit! – vigyorgott Marlowe.

– Ezek szerint maguk négyen...

– Ó, én nem! – tiltakozott Lord Burghley, mire Marlowe-ék gúnyosan nevetni kezdtek.

– Cecil csak diszkréten eljuttatja a színháznak, ami az írószobában elkészült.

Bujdosóné hitetlenkedve rázta a fejét.

– De hát Shakespeare létezett! Fennmaradt a kézírása... valamennyi... meg az aláírása... egyszer-kétszer... mondjuk, kétszer soha nem írt alá egyformán... – Búné vadul próbálta felidézni magában a Shakespeare létét igazoló

bizonyítékokat, de csak egyre több kétkedésre okot adó részlet jutott az eszébe. – És 1585 és 1592 között eltűnt Londonból, semmilyen adat nem maradt fenn róla.

– Mert otthon ül Stratford-upon-Avonban.

– Tehát mégis létezik?! – csapott le Búné.

– Persze! A Shakespeare nevű analfabéta színész remekül elvan tisztos kis családja körében.

Lord Burghley előredőlt, és fontoskodva közölte.

– Hazaküldtem, mert már kezdett kellemetlen lenni az udvarnál az állandó pénzhétségével. Ilyenek ezek a firkászok!

– Tiltakozom! – csapott az asztalra Marlowe. – Több tiszteletet követelek a szakmánknak, legalább ezen Árkádiának szentelt falak között!

Bujdosóné a költőre mutatott.

– És ő? Miért kellett megrendezni a halálát?

– Túl sokan tűztek már ki vérdíjat a fejére – válaszolt Oxford. – Franciák, spanyolok, katolikus írek és skótok... Ráadásul kegyed is megjelent a színen, és szimatolni kezdett. Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Ki kellett vonnunk Kitet a forgalomból. Legalább látszólag.

– *Színház az egész világ...* – szavalta vidoran Marlowe. – és színész benne minden férfi és nő:

Fellép és lelép: s mindenkit sok szerep vár

Életében.

A királynő meglegelte a szócséplést.

– Na jó, eleget hallott! – szólt erélyesen. – Ezt is csak azért, mert kényes tudását a sírba viszi. Cecil!

Lord Burghley készségesen felállt az asztaltól, és mogorván biccentett Bujdosóné felé.

– Kövessen, asszonyom!

A folyosó felől kiáltozás hallatszott, majd rohanó lábak súlyos döngése és fegyvercsörgés. I. Erzsébet szemrehányóan nézett a főtanácsosra.

– Mi ez, Cecil?

– Azonnal utánanézek, fenség! – a lord elindult az ajtó felé, de néhány lépés után megtorpant. – Oxford, a foglyot magára bízom!

– Miért nem rám bízta? – emelte fel a karját ajánlkozva Marlowe, majd mintegy magának hozzátette. – Oly fájoan kevés korunkban az érdekes nő!

– Mindent hallok, Marlowe! – szólt rá Erzsébet.

– Úgy értettem, felségeden kívül!

Lord Burghley kardját kivonva kilépett a teremből. Marlowe közben tovább folytatta az elmélkedést.

– Miért van e fájoan sivár korban, hogy ha egy nő így vagy úgy, de kimagasodik a tömegből, egyből lenyisszantják a fejét?

I. Erzsébet, aki nemrég küldte vérpadra Stuart Máriát, villámló tekintettel meredt a költőre.

– Mit merészelsz?!

Oxford grófja odahajolt Marlowe-hoz, és baráti hangon így szólt.

– Ez egyre rosszabb, Kit. Szerintem most hagyd abba!

Ekkor kivágódott az ajtó, és egy csapat fegyveres rontott be, magukkal vonszolva a halálra rémült, megkötözött William Cecilt.

– Zárjátok el valahová a vén kakadut! – rendelkezett valaki odakintről. – Hotspur! Mindenkit fegyverezetek le, aki nem áll át hozzánk!

A királynő arca megmerevedett. Oxford kivonta a kardját.

– Ne! – Erzsébet alig észrevehetően megrázta a fejét. – Nem kell hősködni!

A gróf nem értette, mit akar a felséges asszony, de megszokta, hogy vakon engedelmeskedjen neki. Visszacúsztatta hát a fegyvert a hüvelyébe, de azért a markolaton tartotta a kezét. Mindannyian az ajtó felé fordultak, és várták, mi következik.

Ami következett, arra egyikük sem volt felkészülve.

Az ajtó előtt jól hallhatóan egy kisebb hadsereg sorakozott fel, ám az iménti hang utasította őket, hogy ne merjék átlépni a küszöböt. Ezután négy ember rontott be a terembe: Gyalu asztalos és két segédje, továbbá egy főkötős mosónő. Az asztal körül ülő arisztokraták egy percre némán néztek farkasszemet a pór nép képviselőivel. Búné döbbenten ismerte fel a mosónőben Hannát.

– Mit óhajtanak? – szólalt meg végül a királynő.

Az asztalosmester ekkor lekapta az arcát homályban tartó bársonykalapot, és egyenesen őfelsége szemébe nézett. I. Erzsébet higgadtan nyugtázta, hogy az udvari asztalos öltözkéiben egy idegen férfi bámul rá ellenségesen. Egy erős, ifjú férfi, szinte még gyerek.

Edward hatalmas, mélybarna szeme szinte égett az arcában.

– Nem vagy egyedül – állapította meg a nyilvánvalót.

A királynő eleinte maga sem értette, miért nem lepődik meg a felségsértő tegezésen.

– Te sem – válaszolta.

– Megmagyarázná valaki, mi folyik itt? – fordult a betolakodókhoz Oxford.

Edward gyanakodva mérte végig a grófot. Nem kerülte el a figyelmét a nyugodt hanghordozás mögött vibráló feszültség.

– Maga kicsoda?

– Edward de Vere, Oxford grófja – mutatkozott be amaz. – És önben kit tisztelhetünk, uram?

A törvényen kívüliek vezére nem válaszolt, csak Búné felé intett a fejével.

– Az a nő áruló.

– Tudjuk – bólintott a királynő.

– Vigyétek ki! – rendelkezett Edward, és az asztalos két segédjének öltözött Bulcsú és Benedict boldogan engedelmeskedett.

Sokáig senki sem szólalt meg. Edward Erzsébetet nézte, Erzsébet Edwardot. Oxford tekintete ide-oda cikázott a királynő és az ismeretlen, barna szemű fiú között. Marlowe szokásához híven megfigyelői pozíciót vett fel, és behúzódott egy sarokba.

– Hát te vagy az – törte meg a csendet Erzsébet.

Edwardnak megvonaglott az arca.

– A Towerbe zárattál. Ki akartál végeztetni.

A királynő sajnálkozva széttárta a karját.

– Azt Lord Burghley intézte, édesem. Esküszöm az égre, hogy nem tudtam róla.

– Nem hiszek neked – sziszegte a fiú. – Eldobtál magadtól.

Oxfordnak lassan kezdett összeállni a kép.

– Hány esztendő vagy? – kérdezte hirtelen.

– Semmi köze hozzá – morogta Edward, de amikor elkapta a gróf tekintetét, maga sem értette, miért, elszégyellte magát. – Huszonegy.

Oxford grófja végre elengedte a kardját, és olyan lendülettel állt fel, hogy a széke is felborult. Odarohant Edwardhoz.

– Nézz rám! Mutasd a szemed!

A fiú ráemelte szelíd, barna szemét. Mintha csak tükörbe nézett volna.

A következő pillanatban Oxford grófja, fittyet hányva az etikettre, hevesen magához ölelte a betolakodót.

Hanna elképedve nézte a jelenetet. Mi ez, megbolondult ez a gróf? Döbbenete csak fokozódott, mikor Oxford váratlanul kivonta a kardját, és egyenesen a királynőre rontott. Erzsébetnek nagy szerencséje volt, hogy a rendszeres tenisznek köszönhetően a korához képest rendkívül jól működtek a reflexei. Felpattant a karosszékből, fürgén megkerülte a kerek, intarziás asztalt, amely így közé és támadója közé került. Idegtépő macska-egér játék kezdődött: ha Oxford jobbra mozdult, a királynő balra.

– Gőgös Titánia! – sziszegte a gróf. – Huszonegy évig hazudtál nekem!

– Nem érted, hogy nem volt más választásom? – sutogta Erzsébet kétségbeesetten.

Hanna megpróbált visszatartott lélegzettel, mozdulatlanul állni a mosónő szűk derekú szoknyájában, és megvárni, hová fajul a családi dráma.

– A tündérkirálynőm voltál! Hűséggel szolgáltalak, és könyörögtem, hogy adj nekem gyermeket!

– Csakhogy én nem tündérkirálynő vagyok, Oberon! Hanem az átkozott SZŰZ KIRÁLYNŐ!

Hanna most már mindent értett.

– A rohadt életbe! – szakadt ki belőle egy sóhaj. Minden tekintet rászegeződött.

– Mi van?! – bámult rá Edward, aki mintha kővé dermedt volna a gróf váratlan ölelésétől, még mindig egy helyben állt a szoba közepén, és meglehetősen gyámoltalanul tekergette a nyakát.

Hanna fel volt készülve a legrosszabbra, és úgy döntött, jöjjön, aminek jönnie kell. Meglazította a szoknya szalagját, a kerek asztalhoz sétált, és lehuppant Búné üresen maradt székére, Erzsébet és Oxford közé. Edward zavarosan pillantott rá.

– Ül le, ebből ma már nem lesz gyilkosság! – szólt rá Hanna.

Edward előbb Hannára, majd a grófra nézett, akivel egyszerre szólaltak meg:

- Akkor mi lesz?
- Családterápia.

[18] Őrangyal a neten

„Kedves Edina, én vagyok Hanna néni őrangyala. Mit tehettek Önért?”

Az illető leányzó, akinek az üzenet szólt, elégedetten bámulta a telefonja kijelzőjét. Az előtte lévő tálcán érintetlenül hevert az ebéd: borsóleves és tökfőzelék fasírttal.

– Nem ízlik, Edina? – kérdezte aggodalmasan Vali néni.

– Dehogynem! – felelte szórakozottan Edina még mindig a mobiljára tapadva.

– Szuper, de kihűlt! – csámcsogott Szabika, aki megállt Edina mellett, és egyszerűen beleevett a levesébe. A lány nem tiltakozott, szinte észre sem vette. Szabika kikapta a kezéből a telefont.

– Lássuk, mi olyan izgi, hogy még a fergeteges étvágyadat is elveszi! – rikkantotta, majd hangosan felolvasta az üzenetet. – „Kedves Edina, én vagyok Hanna néni őrangyala. Mit tehettek Önért?” Mi ez a hülyeség?

– Nem hülyeség – válaszolta Edina. – Megtaláltam Hanna néni őrangyalát.

– Az őrangyalok nem neteznek – közölte Szabika. – Ez valami átverés.

– Hány őrangyalt ismersz? – érdeklődött Edina.

– Egyet sem. Mert nincsenek. Nem léteznek, ezért nem is netezhetnek – szögezte le Szabika.

– Márpedig Hanna néninek van egy – makacskodott Edina, és míg Szabi áldozatkészen nekilátott elfogyasztani a kihűlt ebédet, a lány belekezdett a történetbe.

Amikor szombaton délelőtt Hanna nénihez ment, a ház előtt megállította egy hajléktalan férfi egy nagy fekete kutyaival. Volt a farmerja zsebében apró, oda akarta adni a férfinak, de az nem fogadta el.

– Adni szeretnék, nem kapni – mondta kissé zavartan. Közben a hatalmas fekete kutya is közelebb ment, és megszaglászta Edinát. Edina felsikkantott.

– Az az idős hölgy, aki a házban lakik, a nagymamája, ugye? – kérdezte a hajléktalan.

– Ha Hanna nénire gondol, ő a nagynéném – pontosított Edina, aki nagyon ment volna már, mert a kutya most már a nagy, szőrös fejét is odadugta.

– Azt akarja, hogy simogassa meg – magyarázta a férfi, miközben egy papírtekercset nyújtott a lány felé. – Ezt a nagynénjének küldöm. És mondja meg neki, hogy köszönjük.

Edina átvette a papírtekercset, és elhúzódott. Még soha életében nem simogatott meg kutyát. Szép tisztát sem. Úgyhogy biztosan nem ezzel a koszossal fogja elkezdeni!

Edina még az előszobában ledobta a papírtekercset, és teljesen megfeledkezett róla. Hanna néni a fürdőszobában lubickolt nyakig érő habfürdőben, és tojáslikört iszogatót.

– Frissen készítettem, Edikém, kóstold meg, ott az üveg a konyhaasztalon! – kiabálta ki a fürdőszobából.

Hanna néni kint hagyta a mobilját a nappaliban, így amikor megcsörrent, s Edina látta, hogy Géza bá hívja, felvette. Géza bá azzal kezdte, hogy nagyon aggódik Hanna néniért. Nem lenne jó egyedül hagyni, mert eléggé meg van zavarodva.

Edina semmit sem értett, ezért Géza bá elmesélte, hogy az öregasszony összeverekedett a rendőrökkel valami kutyás hajléktalan miatt, és nem tudott semmilyen elfogadható magyarázattal szolgálni a viselkedésére.

Edina kirobogott az előszobába, és kisimította a papírtekercset. Egy vadvirágcsokor volt rárajzolva zsírkrétával.

– Nagyon szép – bólogatott a kádból Hanna néni, amikor Edina felmutatta neki a rajzot. – És legalább nem hervad el.

– Hallom, neki tetszett támadni a rendőröknek – mondta szemrehányóan Edina.

– Nem engedhettem, hogy elvegyék attól a szegény embertől a kutyáját.

Edina nem értette.

– Én sem értettem – bukott alá a habokba Hanna néni, hogy aztán csuromvizesen felmerüljön, mint egy kiöregedett sellő. – Nem vagyok oda a kutyákért. De aztán eszembe jutott, hogy régen, gyerekkoromban nekem is volt kutyám, Opálka, akit imádtam. 1944-et írtunk, háború volt. Emberek jöttek, anyám azt mondta, elutazunk. Akartam vinni Opálkát, de egy katona kitépte a kezemből a pórázt, és az egyik bámészkodó kezébe nyomta. Nem engedték, hogy magammal vigyem. Soha nem éreztem még olyan kétségbeesést. Bömböltem végig a Szentháromság utcán, amerre mentünk. A könnyeimen át megláttam Farkas bácsit, aki a fűrésztelepünket vezette. Nagyon jóban voltunk. Intettem neki, de nem intett vissza. Lehajtott fejjel ment. Anya megsimogatott, és azt mondta: „Légy jó, kicsim!” És elengedte a kezem. A következő pillanatban valaki felkapott, és mielőtt síkíthattam volna, a számra tapasztotta a kezét. „Farkas Etelka vagy, a kisunokám Pestről!” – sutogta a fülembe Farkas bácsi.

Hanna néni elhallgatott. Edina egy kicsit várt, aztán kizáradt torokkal kérdezte:

– És aztán?

– Senki nem jött vissza. Apám sem. Akkor Farkas papiék örökbe fogadtak. A dédszüleid.

– Miért nem mondott nekem apa erről soha semmit?
– suttogta Edina.

– Mert nem tudja. Sosem beszéltünk róla. Mindent el kellett felejtennem. Mindent. És aztán már nem is akartam emlékezni. Nem bírtam...

Hanna néni újra lemerült a habok közé, és amikor felbukkant, rámosolygott Edinára.

– Csak az őrangyalom ismeri ezt a történetet. Meg most már te.

– Meg most már én – próbált vicceskedni Szabi, de nem nagyon sikerült neki. Úgy érezte magát, mint akit gyomorszájon vágta. Hanna néni teljesen kiütötte.

– Most már érted? – kérdezte Edina. – Úgy éreztem, hogy muszáj valamit tennem Hanna néniért.

Szabi kivételesen értette.

– Na, és akkor arra gondoltam, hogy megkeresem neki az őrangyalát! És megtaláltam.

Edina először a Facebookra írta ki nyilvános posztban, hogy keresi a nagynénje őrangyalát, és nem kér vicceskedő kommenteket, csak megosztásokat, de abból minél többet. Aztán kis gondolkodás után a Twitterre is kipoztolta, sőt az Instára is egy képpel együtt, mert nem volt benne biztos, milyen közösségi médiumokat használnak az őrangyalok. És az imént megjött a válasz a hannaneniorangyala@gmail.com-ról.

– Valaki csak szórakozik veled – jelentette ki Szabika. – Egy kamu profilról kamu e-mail-címmel.

– Mindjárt kiderül – felelte Edina.

„Hogy hívták Hanna néni kutyáját?” – pötyögte be a mobiljába.

Azonnal jött a válasz: „Opálkának”.

Edina roppant elégedetten, Szabi viszont leesett állal meredt a telefon képernyőjére.

– Ilyen nincs... bakker.

Edina viszont pillanatig sem tétozott.

„Hanna néni biztos nagyon örülne, ha találkozhatna az őrangyalával!”

„Neki kell hívnia engem. De ne izguljon, Edike! Mindent látok, és ha baj van, mint eddig is, segítek.”

– Kíváncsi lennék, mióta lát mindent ez az őrangyal? – morogta az orra alatt Szabika. – Például mit szólt az Imréhez?

A késő délutáni napfényben kétségtelenül szökének tetszett a Tisza, ahogy a város két partja között kanyargott. A hajómotor kellemesen duruzsolt, és a bodzaszörp is kiváló volt a rengeteg jéggel. Tekla mégsem élvezte a hajókázást, és nem azért, mert összecsukódott alatta a nyugágy, amikor behuppant. Nem talált rá magyarázatot, miért ragaszkodott Lőrinc ahhoz, hogy pont a Tiszavirágon találkozzanak. A kérdés nem hagyta nyugodni. Lőrincnek volt ideje meggondolni, hogy segít-e neki vagy sem, de akármire is jutott, azt a parton is meg lehetett volna beszélni. Vagy bárhol. De a lézerlovag kötötte magát a Tiszavirághoz, és Tekla nem akart feleslegesen ellenkezni vele.

Lőrincnek most az inge passzolt a szeme színéhez, és nagyon sportosan volt felöltözve: egy bermudában pompázott. Teklának kiguvadt a szeme, amikor meglátta – ki sem nézte volna belőle, hogy felhúz egy ilyen darabot. De kétségkívül jól festett benne, és sokkal fiatalabbnak látszott, mint eddig.

– Elárulod végre, hogy miért ezen a hülye hajón kellett találkozunk? – kérdezte Tekla, amikor már a második bodzaszőrpöt is megitta, ám Lőrinc még mindig nem szólt egy kukkot sem, csak a hajókorláton áthajolva élvezte a tájat.

– A Genfi-tavon is csónakázhatnánk, csak az kicsit messze van – felelte sejtelmesen mosolyogva Lőrinc.

– Hogy jön ide Genf? – hökkent meg Tekla.

– Elég sokáig éltetek ott, nem?

– Persze, amíg anya a CERN-ben dolgozott.

– Amíg ki nem rúgták – pontosított Lőrinc.

– Mert pechje volt – kelt azonnal az anyja védelmére Tekla. – Elvesztette a kártyáját, és valakik visszaéltek vele.

– Gondolom, a hangját is elvesztette, mert az is kellett a bejutáshoz.

– Hová akarsz kilyukadni? – kérdezte gyanakodva Tekla. Érthető módon nem szerette, ha szóba került ez a történet.

– A behatolók, mert többen voltak, nyomtalanul eltűntek – felelte Lőrinc.

Tekla úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha védekezés helyett támadásba lendül.

– Anyám tudja, hogy nyomozol utána?

– Anyád tudja, hogy egy hidegfúziós reaktort akarsz építtetni velem?

– Ez zsarolás! – felelte sértődötten Tekla.

– Csak tudományos alaposság. A CERN-ben eltussolták az ügyet, mert nem találtak tudományos magyarázatot az eseményekre. A Szuperlézerben pedig nem is folyt nyomozás. Volt az a kisebb incidens, ugye, de senki nem figyelt fel rá. Én meg akkor még nem voltam itt.

– Mi van, le akarsz buktatni minket?

– Dehogy – mosolygott Lőrinc. – Csak elégséges bizonyítékot akartam szerezni, hogy nem hazudsz.

– És sikerült? – kérdezte ellenségesen Tekla.

– Nagyjából. Hajlandó vagyok vállalni a kockázatot, ha tévedek.

– Ezt hogy érted? – Tekla valahogy rosszat sejtett.

– Nem számít. Hol vannak pontosan a barátaid?

– 1593-ban Londonban.

– Az Erzsébet-kori Angliában? Amikor Shakespeare élt? – derült fel Lőrinc.

– Ja.

– Nagyon izgalmas!

– Annyira azért nem, mert pestisjárvány dúl – próbálta lehűteni Tekla a fellelkesült lézerlovagot.

– Az a penicillin korában már nem probléma. Sokkal inkább az, hogyan fog az energia hozzájuk eljutni – nézett várakozóan Teklára Lőrinc.

– Van egy másik időgépünk – felelte kelletlenül Tekla.

– Ajjaj! Megint sötétbe borul a város! Ellenőriztetnem kell a Szuperlézer generátorait!

– Nem kell. Ez egy nagyon régi időgép, ami... hogy úgy mondjam, szellemi energiával működik.

– Szellemi energia? Ez egyre érdekesebb.

– De tuti, hogy működik – hadarta Tekla, nehogy Lőrinc elbizonytalanodjon. – A barátnőm, Hanna már utazott vele.

– Akkor gond egy szál sem – virult Lőrinc. Nagyon lelkesnek látszott, csillogott a szeme. „Ki kell használni, hogy ilyen jó hangulatba került” – gondolta Tekla.

– Szóval akkor segítesz? Nagyon aggódom a barátaimért, úgyhogy ezt a reaktort nagyon gyorsan kéne...

– Már beszereztem mindent, ami kell, és a terveket is elkészítettem. Max. két nap, és indulhatunk.

– Indulhatunk?! – kérdezett vissza döbbsen Tekla.

– Csak nem gondolod, hogy kihagyok egy időutazást?!

Tekla nem világosította fel, hogy az ő korosztálya már nyaralni sem szívesen megy az ősökkel, nemhogy időutazni. Elég lesz ezt Lőrincnek később megtudnia. Mondjuk, azután, hogy elkészült a reaktoral.

A királynő rendszerint egyedül étkezett. A lakomákon, protokolláris eseményeken csak néhány falatot fogyasztott el, amit vendégei vagy mérhetetlen göggyével, vagy az utóbbi időben eluralkodott paranoiájával magyaráztak. Vacsoráját a lakosztályába kérte, s amíg csengetéssel nem jelezte, hogy befejezte az étkezést, senki nem léphetett be a szobába. Rosszmájú udvaroncái szerint azért, mert evés közben lepereg az arcáról a festék, és igencsak illúzióromboló látványt nyújt vakolat nélkül. Ugyanakkor a cselédek között újra és újra szárnyra kapott a szóbeszéd, hogy a felséges asszony azért nem eszik, mert valójában nem is ember: a gondosan festett arc mögött egy szobor vagy istenség lakozik.

Az igazság ezzel szemben az volt, hogy Erzsébet szeretett egyedül enni. Minden áldott nap, ébredése pillanatától cselédek hada vette körül: udvarhölgyek, öltöztetők,

fodrászok, inasok, lovászok, pohárnokok, testőrök, miniszterek, udvaroncok, besúgók. És mindig, mindenki akart tőle valamit. Kegyelmet, kegyetlenséget, áldást, szentesítést, aláírást, törvényt, jó szót vagy egy személyre szabott szellemességet. És Erzsébet megadta nekik, amit akartak, nem csoda hát, ha estére mindig halálosan elfáradt. A vacsoraidő ezért egyedül az övé volt. Egészen mostanáig.

– Két személyre terítsenek! – adta ki a parancsot a füstbe ment puccs estéjén.

Edward felbukkanása ellentmondásos érzelmeket váltott ki belőle. Amikor tudomására jutott, hogy William Cecil az ő megkerülésével elfogatta és kis híján kivégeztette a fiút, kínzó lelkiismeret-furdalás lett úrrá rajta. Másrészt viszont figyelembe kellett vennie a tényt, hogy Edward összeesküvést szított, és sereget gyűjtött ellene. Erzsébet jól ismerte az angol történelmet: tudta, ha a hatalom a tét, a testvér testvért gyilkol, és nem ritka, hogy a gyermekek szülei ellen fordulnak. Cecilnek talán igaza volt, amikor a fiú eltüntetése mellett döntött. Hiszen csak a királynőjét akarta védeni.

Erzsébet már napok óta nem aludt. Éjszakánként fel-alá járkált, és saját magával vitatkozott. Napról napra egyre ellenállhatatlanabb vágyat érzett, hogy megismerje a fiatallembert, miközben legalább ugyanannyira rettegett is a találkozástól. Huszonegy évvel korábban ő maga is úgy ítélte meg, hogy a birodalom érdekében le kell mondania a fiúról, de helyesen döntött-e? Talán szörnyű hibát követett el azzal, hogy az anyaszerep helyett a Szűz Királynő szerepét választotta. Vajon milyen anya lett volna belőle? Korábban sohasem gondolta, hogy alkalmas lenne rá. De ki tudja?

Amikor a szedett-vedett csapat berontott az írószobába, Erzsébet borzasztóan szeretett volna érezni valami katarziszfelét. Ehhez képest egy nagyra nőtt gyereket látott nevetséges öltözékben, és legszívesebben rászólt volna, hogy húzza ki magát. A fiú arcában felismerte Oxford vonásait, de mozgásában semmi sem volt a gróf eleganciájából, a saját, királynői tartásáról nem is beszélve. Tudta, hogy ő az, és mégsem érezte anyának magát, ami szégyennel és különös zavarral töltötte el.

Ez a zavar lehetett az oka, hogy tőle meglehetősen szokatlan módon azonnali kegyelmet adott a betolakodóknak, később pedig meghívta Edwardot vacsorára. Elhatározta, hogy ezúttal jól fogja csinálni. Feláldozza drága énjét, hogy megismerje az idegent, aki mégiscsak a fia.

A legalább öt méter hosszú asztalt roskadásig megpakolták jobbnál jobb falatokkal. A királynő nem tudta, milyen ételt szeret a fiú, ezért biztosra akart menni: vadhúsok áfonyamártásban, nyársra húzott fűrjek, egészben sült malacok sorakoztak az asztalon a legegztikusabb déligyümölcsökkel körítve.

– Engem bezzeg soha nem engedték az asztalodhoz – jegyezte meg Oxford, aki érthető módon még nem tette túl magát a történeteken.

– Tiéd az íróasztalom – vont vállat a királynő.

Oxford kurtán felnevetett.

– Sovány vigasz!

Erzsébet úgy tett, mint aki nem érti a célzást.

– Ideje menned – közölte szárazon. – Már hívtam a fiút.

A fiamat – tette hozzá gondolatban. Hangosan még nem merte kimondani.

Ezalatt Edward a keleti szárny egyik fényűzően berendezett szobájában idegesen járkált fel-alá.

– Mégis mit mondjak neki? Egyáltalán, hogy szólítsam? Felség? Anyám?

Hanna az ablakpárkányon ült, és látszólag teljesen leköötötte, hogy hármás, négyes és ötös fonatokat készítsen egy díszpárna rojtjaiból.

– Néhány órával ezelőtt még meg akartam ölni!

– Dehogyan akartad.

– Jó, akkor azt akartam, hogy te öld meg.

– Azt sem akartad.

– És akkor most mi lesz? Az embereim nyilván azt várják, hogy vegyem át a hatalmat!

Hanna felpillantott.

– És át akarod venni? Végül is te vagy a trónörökös.

Edward hanyatt vágta magát a baldachinos ágyon.

– Trónörökös! Te jó ég! Tudod, mi vagyok én? Egy lassú eszű, ügyefogyott hülye. Csak tehetetlenül fantáziálok meg rinyálok itt, de cselekedni, azt már nem! Nem is akarok hatalmat. Hányok magamtól.

– Ugyan már, ez csak egy vacsora. Lehet, hogy anyád tök jó fej.

– Anyám eldobott magától, mert elrontottam volna – hogy is mondtad a múltkor? – az imázsát.

– Szerintem már megbánta. És biztos neki is nagyon nehéz volt. Beszéljess vele!

– Nem tudok. Egyszerűen nem tudok. Képtelen vagyok rá.

Kopogtak. Egy rendkívül elegáns, idős lakáj dugta be a fejét az ajtón.

– Uram, a felséges asszony várja önt.

Amikor néhány órával később beszámolt a lánynak a vacsoráról, Hanna megpróbálta felidézni élete legkínosabb családi étkezéseit. A 2014-es karácsony például elég emlékezetes volt, amikor az egyik nagyapja halálosan összeveszett a másik nagyapjával valami politikai hülyeségen, és aztán egy egész évig nem beszéltek egymással. De az a csend smafu lehetett a királynői lakosztály csöndjéhez képest.

– És... teniszezni tud? – kérdezte hirtelen a királynő. Úgy vélte, ez a legalkalmasabb téma, hogy oldott csevegést kezdeményezzen.

– Nem – mondta. Nem tudta eldönteni, hogy ezért szégyellnie kellene-e magát.

így tett. Erősen koncentrált, hogy kulturáltan fogyassza el a madarat, de az omlós hús levált a csontról, és a földön kötött ki.

Amikor felbukkant az asztal alól, Erzsébet még mindig ugyanabban a pózban ült, és úgy bámult rá, mint egy nagyon bizarr, mozgó szemű szobor. Edward gyorsan bekapta a falatot.

A fiú kiköpte a csontokat, és letette az üres nyársat.

– Felség – javította ki az anyja.

– Katasztrófa – összegezte Erzsébet a vacsora tapasztalatait Oxfordnak a lugasban másnap reggel. – Szótlan, melakóros, és nyilvánvalóan dühös rám, de fogalmam sincs, hogy miért.

– Abszolút szó sem lehet róla! Előbb én kerülök közel hozzá, aztán jöhetsz te! Esetleg!

A királynő dühösen tépkedni kezdte egy vörös rózsaszirmait.

– Neki adtam a legjobb szobát a keleti szárnyban. Meghívtam vacsorára. Megkérdeztem, szereti-e a fűjet.

– Mély beszélgetés lehetett – gúnyolódott Oxford.

– Mégis miről beszélgessek vele? Gyűlöl engem! – fakadt ki Erzsébet. – Pedig én igazán megpróbáltam kedves lenni.

– És sikerült?

– Szerinted sikerült? Soha életemben nem kellett kedvesnek lennem senkihez! Mármint úgy... emberileg.

A gróf a királynő szemébe nézett.

– Én azért emlékszem néhány igen kedves pillanatra. Vagy csak álmodtam volna?

Erzsébet elgondolkodva forgatta a rózsát. Már évek óta nem engedte meg magának, hogy azokra a pillanatokra emlékezzen. Most itt a lehetőség – gondolta. Közelebb léphetne Oxfordhoz, megszoríthatná a kezét, talán még meg is ölelhetné, mint régen. Bátortalanul tett egy lépést, de szoknyája abroncsa fennakadt a rózsabokron. Ahogy rántott egyet rajta, hallotta, hogy szakad a drága, smaragd-zöld selyem. A királynő ajka gúnyos kis mosolyra húzódott.

– Sajnálom, a Lancaster-ház nem enged – mondta, és elhajította a teljesen lecsupaszított vörös rózsát.

– Jó metafora – jegyezte meg a gróf.

Ezen összenevettek.

– Inkább írjunk, mint emlékezzünk! Az jobban megy – javasolta a királynő.

Oxford elegáns mozdulattal hajolt meg.

– Parancsára, felség! Máris szólok Marlowe-nak.

[19] Lenni vagy nem lenni

Mivel Lőrinc meglepő módon nem tartott igényt a segítségére a hidegfúziós reaktor összerakásában, Tekla minden energiáját a kellő sakktudás megszerzésére fordíthatta. Az eszébe sem jutott, hogy megtanulhatna játszani. Nemcsak azért, mert nagyon rövid volt az idő, hanem mert egyszerűen utált társasozni. Ráadásul mindig mindenben utolsó lett. Viszont egy olyan partiban, amit az élők vívnak a holtak ellen, atombiztosan nyerni kell. Ő meg csak elbénázná. Ha működne a féreglyuktelő, akkor Hanna lesúghatná a játszmát, de még mindig nem tudta elérni őket. Valószínűleg a féreglyuktelők is lemerültek, mint a hadron – legalábbis ezzel próbálta nyugtatni magát. Hannán kívül senkit sem ismert, aki jól tudott volna sakkozni, de még ha találna is valakit, hogyan avathatná be. Már így is túl sokan tudnak az időutazásról. Eggyel mindenképpen többen, mint kéne.

Így aztán a mesterséges intelligencia mellett döntött. Szíve szerint az AlphaZeróval ment volna a holtak ellen, de hamar belátta, hogy ez nem fog összejönni. Talán még Bulcsú képességeit is meghaladta volna a Google meghekkkelése, arról nem is beszélve, hogy a programot csak a Szuperlézer központi számítógépén futtathatta volna. Még ha Lőrinc bele is megy, ami azért nem tűnt nagyon

valószínűnek, akkor is roppant kockázatos lett volna. Ha Pusztai professzor felfedezi, hogy egy teljesen illegális mesterséges intelligencia fejlesztgeti a saktudását az intézet számítógépén, biztos levonja a megfelelő konzekvenciát – ami igazán nagy kár lett volna most, amikor már ilyen szépen alakult minden, a hidegfúziós reaktort is beleértve.

Így aztán Tekla bölcsen beérte egy Stockfish10-zel. Amint letöltötte, kipróbálta, és a negyedik lépésben matot kapott. Remélte, hogy ez jó lesz.

– Mióta érdekel a sakk? – kérdezte Pusztai professzor, aki olyan halkán ment be a szobába, hogy azt még Schrödinger is megirigyelhette volna.

– Nem érdekel! – vágta rá Tekla. – Csak leszedtem a programot valakinek...

– Na ne mondd, és kinek?

A kérdés teljesen jogos volt. Kénytelen lesz húzni egy merészet.

– Lőrincnek. Ajándék.

– Egy lopott program? Szuper meglepi. Különösen, ha elszáll tőle a gépe.

– Minek nézel te engem? – kérdezte megbántva Tekla. – Lúzernek?

– Különben is, honnan veszed, hogy odavan a sakkért?

– Tudom – mondta hangosan Tekla, s magában még hozzátette: legalábbis remélem.

– Én meg olyan keveset tudok róla – ült le Pusztai professzor a füles fotelba, miután arrébb rakott két-három trikót, nadrágot és pulóvert. Szemmel láthatóan hosszabb tartózkodásra készült, ami Teklát nem tette túl boldoggá. – Fogalmam sincs például, mivel töltötte az elmúlt két estét – sóhajtott fel a prof.

– Anya, arról sincs fogalmad, hogy mivel töltötte az elmúlt húszezer estét, akkor miért pont ez a kettő zavar?

Pusztai professzor csodálkozva nézett a lányára.

– Igazad van. Tiszta hülye vagyok.

Tekla úgy döntött, hogy egy stílszerű huszárvágással fog megszabadulni az anyjától.

– Nem vagy hülye, csak szerelmes. És Lőrinc is odavan érted, a vak is látja.

– Tényleg?

– Képzeld, tényleg. És felőlem nyugodtan ideköltözhet. Legalább nem leszel egyedül, amikor elmegyek egyetemre.

– Hová mégy egyetemre? – hökkent meg a prof.

– Anyaaaa!

– Csak vicceltem. Felhívom, és azonnal elmondom neki.

Tekla pontosan erre a reakcióra számított, és be is jött.

– De nem fogom apának szólítani – kiabált az anyja után, és gondosan becsukta az ajtót.

Lőrincet azonban nem kellett felhívni, mert mire a prof leért az emeletről, megérkezett. Nyilván kész a reaktor, gondolta elégedetten Tekla, és ő is leügetett a földszintre. Szeretett volna pár pillanatra kettesben maradni Lőrincel, hogy megbeszélhessék a részleteket. Tekla tűkön állt, amíg csevegtek. Sajnos nem hagyhatta őket kettesben, ahhoz túl jól ismerte az anyját. És nem is tévedett. A társalgás második percében Pusztai professzor lazán megjegyezte.

– Nem is tudtam, hogy odavagy a sakkért!

– Odavagyok? – kérdezte tétován Lőrinc.

– Anya, lelőtted a meglepit – szólt közbe szemrehányóan Tekla.

– Bocs. Egy lopott sakkprogrammal akar megajándékozni – mosolygott a prof Lőrincre, aki végre észbe kapott.

– Titkos szenvedélyem.

Tekla megkönnyebbült. Nem kellett csalódnia Lőrincben. Az anyja viszont nem szállt le a témáról.

– Én megutáltam a sakkot. Elég sok galibát okozott az életünkben – mondta kissé elmélázva.

– Hogyan?

– Hanna, Tekla egyetlen barátnője nagy sakkbajnok, és volt egy elég nehéz esete Kempelen sakkasztalával.

Milyen finoman fogalmaz, vigyorgott magában Tekla. De korán örült.

– Szívesen megismerkednék ezzel a Hannával!

– Úgy sejtem, Londonban van – pillantott Pusztai professzor a lányára.

Tekla vágott egy pofát.

– Szóval Londonban, érdekes – mondta eltöprengve Lőrinc.

– De több galibát már nem okoz az a sakkautomata, az biztos.

– Miért, mi lett vele? – kérdezte rosszat sejtve a lézerlovag.

– A Technikatörténeti Múzeumba került – felelte a prof.

Lőrinc olyan sötét pillantást vetett Teklára, hogy a szép kék szeme koromfeketének látszott.

Philip Henslowe társulata már napok óta várta az új Shakespeare-darabot. Két hét múlva a királynő előtt

kellett játszaniuk, de még egy sort sem kaptak a titokzatos, ragyogó tehetségű stratfordi fickótól, akivel soha, senki nem találkozott személyesen. Marlowe halála jó apropó volt, hogy felújítsák a *Doktor Faustust*, de a széria gyorsan kifutott, és nemcsak az uralkodó, de a Rose közönsége is új előadást követelt. Philip Henslowe tehát elküldte egy emberét a közvetítőhöz, aki kapcsolatban állt valakivel, aki tudta, kinek kell átadni a levelet, hogy az elérjen Shakespeare-hez. Az üzenet délutánra a királynői írószoba kerek asztalán volt, a készülő darab teleírt és áthúzott lapjai között.

Marlowe csukott szemmel koncentrált, miközben a székekkel hintázott.

– Hanyatt fogsz vágódni – jegyezte meg Oxford.

– Csssst! Épp egy monológot írok! – hangzott a válasz.

A gróf tudta, hogy ilyenkor békén kell hagyni a költőt, és Erzsébethez fordult.

– A cím akkor maradjon a *Gonzago megöletése*?

A királynő elhúzta a száját.

– Tudsz jobbat?

– Nem. Annyira gyűlölöm a határidőket!

Marlowe ekkor váratlanul kinyitotta a szemét, és szavalni kezdett.

*Már Phoebus ím, harmincadszor kerül
Neptun sós árja s a földgömb körül;
S harminc-tizenkét hold kölcsön világa
Tizenkét harmincszor tűnt a világra;
Hogy viszonyos szent frigy kapcsol velem:
Kezüinket Hymen, szívünk szerelem.*

Oxford zavartan nézett a költőre.

– Ezt ki mondja?
– Gonzago a feleségének. Aztán lepihen, és megölik.
Így beszéltük meg, nem?

– Túl sok benne a mitológia – jegyezte meg Erzsébet. – Phoebus, Neptun, Hymen... a földszint népe nem fogja érteni.

– Felség, én nem a földszint népének írok – replikázott Marlowe. – Én a Pegazus hátán szállok a száználmas tömeg fölé.

– Akkor most kivételesen szálljon le a földre! Egy szörnyű királygyilkosságról írunk darabot, és az a cél, hogy a népem elborzadjon rajta.

– És imádkozzon, hogy felséged örök életű legyen! – mosolygott Oxford.

– Pontosan. Ezekben a zavaros időkben meg kell erősíteni őket a hűségükben.

Marlowe felállt, és töltött magának egy pohár bort. Aztán még egyet.

– Ez a történet akkor is ócska – bökte ki végül. – Hiányzik belőle a nagy csavar. A királynak mérget öntenek a fülébe, a királyné hozzámegy a sógorához, aztán eléri őket a mennyei igazságszolgáltatás. Valahogy lapos az egész. Nincs igazi főhőse.

– Én javasoltam, hogy inkább a III. Richárdot fejezzük be – tárta szét a karját Oxford. – Az is épp elég vörös. De öfélége ragaszkodott a királygyilkosságos meséhez.

– Mert aktuális! – csattant fel Erzsébet. – Emlékeztetnélek, hogy engem tegnap még meg akartak ölni!

– Pedig a Richárdba zseniális jeleneteket írtam. „Szerencsém árnya, szegény álkirálynő, mért szórsz cukrot erre a pókra, mely téged halálos hálóval körülfog?” – szavalta Marlowe átszellemült hangon.

A királynő összehúzta a szemöldökét.

– Milyen álkirálynőről beszél maga?

– Szerintem rekesszük be a mai ülést! – mondta gyorsan Oxford. – Úgy látom, tehetségtelen napunk van.

– Neked – morogta a költő, és töltött még egy pohár bort.

A királynő az áthúzott lapokba mélyedt. Ő is érezte, hogy hiányzik valami a történetből, és ez nem hagyta nyugodni. Nem csak uralkodónak, drámaírónak is maximalista volt.

Egy hét telt el a puccskísérlet óta.

Az udvartartás kezdetben érthető távolságtartással kezelte Edward gyülevész seregét, de a törvényen kívüliek meglepően gyorsan alkalmazkodtak az udvari élethez. A királynő utasította William Cecilt, hogy mindenkinek találjon valami képességéhez illő elfoglaltságot, és ezúttal nem tűrt ellenvetést. A főtanácsosnak le kellett nyelnie a békát: lázadás ide, puccskísérlet oda, Erzsébet általános amnesztiát hirdetett. Charles végre folytathatta díjbirkózói karrierjét, Jacques, a Giordano Bruno-rajongó, egykori oxfordi diák pedig Sir Francis Bacon, az udvari tudós mellett kapott munkát.

Sir Francis külön figura volt, akiről számtalan pletyka terjengett a városban. Csodálói zseninek, irigyei szörnyetegnek tartották, aki a saját anyját is felboncolná, ha azzal közelebb kerülne az élet és a halál titkaihoz. Már tizenkét éves korában felvételt nyert a Cambridge-i Egyetemre, ahol hamar kitűnt rendkívül széles érdeklődési körével. A tudományok és művészetek egyaránt lenyűgözték, egy zeneműben éppúgy el tudott mélyülni, mint egy matematikai problémában. Londoni laboratóriumában

a preparált állatok jól megfértek a csillagászati műszerek mellett, hatalmas könyvtárában a történelemtudománytól az arab matematikusokig, a jóslatokat magyarázó ezoterikus művektől a kortárs angol szépirodalomig mindent meg lehetett találni. Jacques ennek a lenyűgöző könyvgyűjteménynek a katalogizálását kapta feladatul, és új állásával maradéktalanul elégedett volt.

Jacques szokása szerint Bacon könyvtárában ült, és Edmund Spenser elbeszélő költeményét, *A tündérr királynőt* olvasta, amikor kopogtak.

– Bújj be! – kiáltott ki a méla francia, de még a lábát sem vette le az íróasztalról. Jól tudta, hogy ezen a korai órán Sir Francisnek csakis egyetlen látogatója lehet: újdonsült barátja és famulusa, Bulcsú, a dalek.

Bulcsú négy napja, a királynő által adott fogadáson ismerkedett meg Sir Francis Baconnel. A filozófus és természettudós a bemutatkozások után azonnal kimentette magát a protokolláris kötelezettségek alól, és eltűnt a konyha irányában. Bulcsú a világért sem hagyta volna ki, hogy eltársalogjon a reneszánsz kor egyik legnagyobb elméjével, ezért észrevétlenül követte Sir Francist. A tudós, miután kizavarta a konyhából a szakácsnőt és a kukát, különös kísérletbe kezdett: elegáns bársonyszékéből elővett egy élő csirkét, majd szemrebbenés nélkül lefejezte és megkopasztotta.

Bulcsú émelve figyelte a kamra fedezékéből, ahogy Sir Francis egy bárdal felnyitotta a halott csirke gyomrát, akkurátusan kiemelte a belsősegeket, majd kikiáltott az ajtó előtt várakozó szakácsnőnek, hogy azonnal hozzon a jégveremből egy vödörnyi jeget. Amikor megkapta, a jeget a csirke gyomrába töltötte, majd egy sebész tökéletes technikájával összevarrta.

– Na – mondta elégedetten a szakácsnőnek. – Így sokkal hosszabb ideig eláll.

– Még tovább elállna, ha a csirkét eleve a jégveremben tárolnák – szólalt meg egy hang a kamrából. – Vagy ha jeges ládába helyeznék a romlandó élelmiszert.

Sir Francis szeme felcsillant.

– Ki vagy te, ifjú barátom, aki így ért a húsok tartósításához?

– Bulcsú vagyok – felelte Bulcsú. – És nem értek hozzá, csak a jövőből jöttem.

Bacon ezek után érthető módon szeretett volna minél több időt tölteni az ifjú tudósjelölttel. Bulcsú figyelt rá, hogy semmi olyat ne osszon meg Sir Francisszal, ami bizonyos fizikai törvények túl korai felfedezéséhez vezetne, de még így is maradt elég matematikai és filozófiai probléma, amit érdemes volt megvitatniuk. A dalek remélte, hogy – miután a telefonját nem sikerült visszaszereznie – a filozófussal közösen talán rájönnek a hadron beindításának alternatív megoldására.

Miközben tehát Jacques odakint teljesen belemerült Edmund Spencer elbeszélő költeményébe, Sir Francis laboratóriumában lázasan folyt a brainstorming.

– Azt mondd, Róma égése szükségeltetett az induláshoz... – morfondírozott a tudós. – Nos, London nagyrészt fából épült. És néha elég egy szikra...

– Nem lehet – csóválta a fejét Bulcsú. – Hanna szerint nem lenne etikus. Persze lesz majd egy nagy tűzvész 1666-ban, de azt talán mégsem szeretnénk kivárni.

– Jogos – bólintott Bacon. – Energiára van szükség, de az nem származhat emberi beavatkozásból, hiszen akkor megváltozik a történelem. De mi a helyzet a szellemi energiával?

– Mire gondol pontosan? – ráncolta a homlokát a dalek.
– Nos, én magam a materializmus feltétlen híveként némi szkepszissel tekintek John Dee professzor munkásságára, de azt el kell ismernem, hogy nem hagyhatjuk figyelmen kívül a tudomány és az okkultizmus határterületeit.

Bacon a könyvespolchoz lépett, és leemelt egy viszonylag újnak tűnő könyvet.

– John Dee professzor értekezése bizonyos helyszínek spirituális energiakonzentrációjáról. Ha valamihez, ehhez igazán ért a vén gazember.

Bulcsú a hóna alá csapta John Dee professzor könyvét. Mielőtt visszaindult volna az udvarba, még felugrott Mrs. Websterhez köszönni. A Webster gyerekek szokás szerint kitörő örömmel fogadták, és ott marasztalták vacsorára is, így az okkult helyek tanulmányozása a következő napra maradt.

Edward a félresikerült vacsora után nemigen kereste a királynő társaságát. Örömmel nyugtázta, hogy az emberei az udvarban is megtalálták a helyüket, miközben ő maga céltalanul lézengett a lugasok, lovardák és tenispályák labirintusában. Úgy bántak vele, mint egy herceggel, de felség helyett mindenki sirnek szólította, amiből arra következtetett, hogy Erzsébet nem osztotta meg udvartartásával a valódi kilétét.

– Trónörökös vagyok, és mégsem vagyok trónörökös – mondta Hannának egy közös lovaglásuk alkalmával. – Igazából nem vagyok senki. Az anyám gyűlöl. Néha arra gondolok, mindenkinek könnyebb lenne, ha meghalnék.

– Ne beszélj már hülyeségeket! – a lány hangja látszólag könnyed volt, de Edward jó füle érzékelte benne az aggodalmat.

Hanna az utóbbi hetekben nagyon megkedvelte a fiút. Egész délutánokat beszélgettek át, és sosem fogytak ki a témából. Benedict először persze féltékenységi rohamot kapott, de Hanna megnyugtatta, hogy ez egyáltalán nem *olyan*.

– Nem úgy gondolok rá, mint egy srácra – magyarázta az egyik este. – Csak mintha lenne köztünk egy láthatatlan kapocs. Mintha mindig is ismertem volna, érted? Olyan nekem, mint Tibi.

– Mondjuk, Tibivel is abnormálisan sokat lógtál együtt – jegyezte meg Benedict.

Hanna fülét megütötte a múlt idő.

– Ezt hívják barátságnak – mondta, és arra gondolt, bármilyen jó fej is Edward, Tibit soha nem cserélné el érte. Hevesen foházkodott, hogy Bulcsú kutatása sikerrel járjon, miközben folyamatosan aggódott a trónörökös miatt. Edward ugyanis az utóbbi napokban feltűnően sokat beszélt a haláláról.

– Szerinted mi van utána? – kérdezte most is, miközben átugratott egy patakon.

Hanna elgondolkozott. Gyerekkorában úgy képzelte a mennyországot, hogy az öreg nénik meg bácsik a felhőkön ülnek, és egy hatalmas távcsövön keresztül nézik, hogy él a családjuk a Földön. Az egyik nagymamája még kiskorában meghalt, és ő évekig úgy rajzolta le a családját, hogy az élők fölött ott volt a Kati mama felhője is. De ezt mégsem mondhatta el Edwardnak.

– Nem tudom – vont a vállát. – Szerinted?

– Ha tudnám, már ott lennék – a fiú szomorúan elmosolyodott. – Rettegek, hogy mi van, ha nincs ott semmi. De ez persze eretnokség.

Hannának ekkor eszébe jutott valami. Amikor Kati mama meghalt, ő is nagyon félt a semmitől, még be is

pisilt éjszakánként. Anya akkor azt javasolta, hogy rajzolják le együtt, amitől fél, aztán egy mécsesstartóban égessék el. A nyíregyházi erkélyen csinálták, fújt a szél, és kis híján felgyújtották a szomszédék rattanbútorát. Apa ki is akadt, hogy miért nem gondolkoztak előre, anya meg hevesen magyarázta, hogy a gyerek félelmét gyökerestül kellett ki-tépni, és erre a tüzes szertartásnál nem volt jobb megoldás.

Hanna megsarkantyúzta a lovát.

– Este csinálunk egy féleleműző szertartást – kiáltotta. – Verseny az istállóig!

Azzal nekiiramodott.

– Az olyan, mint a pszichodráma? – vágatott utána Edward.

– Majdnem. Legyen nálad papír és penna!

Hanna, Benedict, Bulcsú és Edward a palotához tartozó labirintusszerű parkban találkoztak. A lány már délután kinézte a tökéletes tűzrakó helyet, és most magabiztosan vezette a fiúkat a gondosan nyírt sövény sorok között.

– Nekem olvasnom kéne – ellenkezett Bulcsú, de Hanna ragaszkodott hozzá, hogy a szertartáson mindenkinek részt kell venni.

Egy terebélyes tölgyfa alatt álltak meg. Hanna ásott egy kis gödröt, és öt perc alatt profi tábortüzet rakott. Benedict elismerően füttyentett.

– Sándortól tanultam még a 18. században – mosolyodott el Hanna, és egy kicsit elcsuklott a hangja. Benedict pontosan értette, hogy mire gondol, és szorosan átölelte. Így álltak néhány percig, aztán a lány kiosztotta a pennát és a papírt.

– És most mindenki írja fel, mitől fél a világon a legegységesebben.

Egy ideig csak a tűz pattogását és a tollak sercegését lehetett hallani. Edward gyorsan és sokat írt, Bulcsú csak egyetlen mondatot, Benedict a toll szarát rágcsálta. Amikor végeztek, Hanna megkezdte a szertartást.

– Most mindannyian felolvassuk, amit írtunk, aztán pedig ünnepélyesen a tűzre vetjük a félelmeinket. Bulcsú?

A dalek felállt, és maga elé tartotta a papírt. Az égre nézett, és gyorsan, hadarva mondta:

– Attól félek, mégis humanoid vagyok.

Összegyűrte, és a tűzbe dobta a cetlit. Fényes szikrák szálltak fel az Endor bolygó felé. Hanna meg akarta ölelni, de a dalek elhúzódott: az emberi érintéstől való irtózás azért megmaradt.

Benedict következett.

– Én nem tudtam leírni az egészet. Nem tudom jól megfogalmazni. És lehet, hogy nevetséges is – szabadkozott.

A tűz fölé tartotta a papírt, és hagyta, hogy belekapjon a láng. Csak három szó szerepelt rajta: *nem vagyok elég.*

– Eméssze el a tűz a félelmet! – suttozta Hanna, majd elővette a saját papírját. – Én attól félek a legjobban, hogy nem láthatom többé a barátaimat. Hogy más idősíkban lesznek azok, akiket szeretek. Most hiányzik Tibi és Zsófi és a szüleim, de hiányzik Sándor bá és Mozart is, és ha hazautazunk, Edward fog hiányozni. Nem akarok több embert elengedni.

Hanna megtörölte a szemét, és beledobta a tűzbe a gondosan összehajtogatott lapot.

– Eméssze el a tűz a félelmet! – dűnnyögték a fiúk, majd Edwardra néztek.

– Lehet, hogy nem jól oldottam meg a feladatot – mutatta fel a trónörökös a teleírt papírt. – Elég hosszú lett. És versben van.

– Nem baj, olvasd fel! – mosolygott rá Hanna.
És Edward felolvasta.

*Lenni vagy nem lenni: az itt a kérdés.
Akkor nemesb-e a lélek, ha tűri
Balsorsa minden nyűgét s nyilait;
Vagy ha kiszáll tenger fájdalomja ellen,
S fegyvert ragadva véget vet neki?
Meghalni – elszunnyadni – semmi több;
S egy álom által elvégezni mind
A szív keservét, a test eredendő,
Természetes rázkódtatásait:
Oly cél, minőt óhajthat a kegyes.
Meghalni – elszunnyadni – és alunni!
Talán álmodni: ez a bökkenő;
Mert hogy mi álmok jönnek a halálban,
Ha majd leráztuk mind e földi bajt,
Ez visszadöbrent. E meggondolás az,
Mi a nyomort oly hosszan élteti:
Mert ki viselné a kor gúny-csapását,
Zsarnok boszúját, gőgös ember dölyfét,
Útált szerelme kínját, pör-halasztást,
A hívtalnak packázásait,
S mind a rugást, mellyel méltatlanok
Bántalmazták a tűrő érdemet:
Ha nyúgalomba küldhetné magát
Egy puszta törrel? Ki hordaná e terheket,
Izzadva, nyögve élte fáradalmin,
Ha rettegetésünk egy halál utáni
Valamitől – a nem ismert tartomány,
Melyből nem tér meg utazó – le nem*

*Lohasztja kedvünk, inkább tűrni a
Jelen gonoszt, mint ismeretlenek
Felé sietni? Ekképp az öntudat
Belőlünk mind gyávát csinál.*

Edward összegyűrte a papírt, és végignézett a többiekén.
– Ezzel felvételiztem – nyögte Benedict.
– Ezt nem most írtad, ugye? – kérdezte Bulcsú.
– Gondolkoztam már rajta délután is, de igazából most
vetettem papírra. Tudom, néhány sor ügyetlenre sike-
rült – mondta Edward, és előrehajolt, hogy a tűzbe dobja
a papírgalacsint.

– Basszus, ne csináld! – ugrott fel Hanna. – Ez a Hamlet-
monológ!

Edward zavartan nézett rá.

– Ki az a Hamlet?

– Még senki – közölte Bulcsú. – Még nincs megírva.

– És ki fogja megírni?

– Hát Shakespeare.

Hanna visított egy igazán, zsigerileg edinását.

– Shakespeare! Ez az!

Azzal kikapta a papírt Edward kezéből, és futni kezdett
a palota felé.

Az írószobában ezalatt eluralkodott a kétségbeesés.
Marlowe olyan lendülettel húzta át a teleírt lapokat, hogy
beletört a lúdtoll.

– Nem jó, ócska, vacak, szar – kiabálta. – Ez a Gonzago
egy nagy rakás...

– Tudjuk, szar – sóhajtott a királynő, és kétségbeesetten
pillantott Oxfordra. – Ez így nyilvánvalóan nem kerülhet
színpadra, mert ártana a hírnevünknek.

– Mármint Shakespeare hírnevének – pontosított a gróf. – A szerzőnek, kinek csillaga még alig kezdett emelkedni.

– Még mindig elővehetjük a Richárdot – javasolta Marlowe.

– *Miért szórsz cukrot erre a pókra?! Komolyan?* – sóhajtott Oxford. A drámaíró sértődötten felkapta a fejét.

– Nem értem, mi bajod ezzel a mondattal. Nagyon jó kis mondat. Én írtam. Mondjuk, Margit királyné átka, az még jobb. Hallgasd csak: „*Te torzszülött, gnóm, dülő, ronda állat...!*”

– Nem vesszük elő a Richárdot – fojtotta belé a szót a királynő. – Megírjuk a Gonzagót, ha törik, ha szakad.

A Shakespeare-művek két férfi tagja megadóan visszaült az asztalhoz.

– Ott tartottunk, hogy megjelenik a halott király szelleme.

Ebben a pillanatban felpattant az ajtó, és Hanna viharzott be rajta, nyomában Edwarddal. Erzsébetnek arra sem volt ideje, hogy felhúzza a szemöldökét, mert a szemtelen lány egy összevissza gyúrt, tintafojtos papírost nyomott a kezébe.

– Olvassa, felség!

És Erzsébet olvasta.

Lenni vagy nem lenni: az itt a kérdés.

Akkor nemesb-e a lélek, ha tűri

Balsorsa minden nyűgét s nyilait;

Vagy ha kiszáll tenger fájdalomja ellen,

S fegyvert ragadva véget vet neki?

– Mi ez?

– Monológ. Edward írta – lihegte Hanna. Még mindig szúrt az oldala a futástól, és alig kapott levegőt.

Ekkor már Oxford és Marlowe is ott állt Erzsébet mögött, és hangosan olvasták a szöveget.

Meghalni – elszunnyadni – és alunni!

Talán álmodni: ez a bökkenő;

Mert hogy mi álmok jönnek a halálban,

Ha majd leráztuk mind e földi bajt,

Ez visszadöbbszent.

Oxford a könnyeivel küszködve ölelte meg Edwardot.

– Fiam, te ilyeneken gondolkozol? De ugye nem akarod eldobni magadtól az életet? Ugye nem?

Edward hálásan fúrta bele a fejét az apja vállába, és már éppen átadta volna magát a felszabadító zokogásnak, amikor a királynő egy határozott mozdulattal arrébb taszította a grófot.

– Nincs idő efféle érzelésre. Határidőnk van.

Aztán Edwardhoz fordult. A fiú nagyot nyelt, és megtörölte a szemét.

– Mit gondolsz, képes vagy ugyanezen a színvonalon egy egész darabot megírni?

Edward lassan bólintott.

– Azt hiszem... felség.

– Nagyszerű. Marlowe majd elmagyarázza, hol akadtunk el. Oxford, kérem a karját! Egy kis levegőre van szükségem.

A királynő a gróf karjába kapaszkodva elhagyta a helyiséget, de az ajtóból még visszaszólt.

– Isten hozott az írószobában... fiam.

Amíg Edward a szülei társaságában a *Gonzago megölése* című, vadonatúj szindarabon dolgozott, Hannáék Bulcsú szobájában tartottak kupaktanácsot.

– Akkor most Edward igazából Shakespeare? – kérdezte Benedict körülbelül negyedszer.

– Igen! – mondta Hanna.

– Nem! – rázta a fejét Bulcsú.

– Részben – magyarázta Hanna. – Shakespeare egy fickó Stratfordból, akinek kölcsönvették a nevét, hogy darabokat írhasanak.

– Ők négyen? – Benedictnek ez nem fért a fejébe. – Hogy lehet négyen írni valamit?

– Mindig is létezett egy olyan elmélet, hogy Shakespeare nem egy személy volt – sóhajtott Bulcsú. – Túl sokféle személyiség, túl sok tudás, túl nagy génusz, blabla. Szerintem, mondjuk, nem lehetetlen, hogy valaki önmagában zseni legyen, de tény, hogy nekem is jól jön például Bacon segítsége.

– Jó, de Oxford is zseni, meg Erzsébet is, meg a fiuk is? Ez milyen már?

– Családnak, mondjuk, elég elcseszett – nevetett Hanna, és eszébe jutott az ő teljesen normális anyja és apja, akik otthon még totál gáznak tűntek. Alig várta, hogy újra megölelhesse őket.

– Tényleg, Bulcsú, hogy halad a hadronprojekt?

– Ha hagynátok nyugodtan tanulmányozni ezt a könyvet, jobban haladna – morogta a dalek. – Menjetek ki, és smároljatok, vagy csináljatok valamit, amit a humanoidok szoktak!

Benedict kérdően nézett Hannára, akinek tulajdonképpen nem volt ellenére az ötlet.

[20] A makrancos történelemtanár

Az írószobában lázasan folyt a munka. A kerek asztalon kézírathalmok, üres tányérok és borospoharak heverték, a falakat jegyzetlapok, cetlik és cédulák kaotikus szövedéke hálózta be. A királynő utasította Lord Burghley-t, hogy mondja le minden hivatalos kötelezettségét az elkövetkező néhány napra.

– Senki ne zavarjon minket! Sem a spanyol követ, sem a bíboros, sem az orvosaim, senki! Értette?

A lordkancellár fejcsóválva konstataulta, hogy a királynő szemében eddig még sosem tapasztalt örület csillog, de egyelőre ráhagyta a dolgot, és mély meghajlással távozott.

Erzsébet, Edward és Oxford kapcsolata a Hamlet-monológ óta száznyolcvan fokos fordulatot vett. A gróf csodálta fia hihetetlen érzékenységét, és a tőle telhető legnagyobb apai gyöngédséggel fordult felé. Hosszan mesélt neki a tanulóéveiről, az európai utazásairól, és Edward kitűnő hallgatóságnak bizonyult. Olyannyira, hogy Oxfordnak fel sem tűnt, hogy esti beszélgetéseik alatt leginkább ő maga beszél.

A királynő távolságtartóbb volt: csak az írószobában érintkezett velük. Ilyenkor a páncélszerű díszruhák helyett könnyebb öltözetet viselt, és a sminkje sem takarta

el teljesen a mimikáját. Személyes dolgokról még mindig nem ejtett szót, de a színdarab fejlesztése során bármiről lehetett vele társalogni, és egy-egy jól sikerült szövegrészért mindig őszintén lelkesedett. Ilyenkor vadul csillogni kezdett a szeme, és Edward látni vélte benne azt a nőt, akit Oxford szeretett húsz évvel ezelőtt. A permanens gyomorgörcs lassan eltűnt, és helyét átvette a közös alkotás öröme.

– Foglaljuk össze, hol tartunk eddig! – fordult Erzsébet Oxford grófjához.

– A halott király szelleme megjelenik a helsingøri várban Hamlet királyfinak, és utasítja, hogy álljon bosszút a haláláért. A gyilkosa az öccse, Claudius, a királyné új férje. Ez eddig egy szabályos bosszútragédia.

– Csakhogy Hamlet tétozázik – vette át a szót Edward. – Ő ugyanis nem gyilkos. Meg akar bizonyosodni arról, hogy Claudius tényleg bűnös, ezért az udvarba érkező színészekkel eljátszatja az apja megölését.

– Ide szúrjuk be, ami eddig elkészült a Gonzagóból! – bólintott Oxford. – Marlowe megírja a színészkirálynak a Hecuba-monológot, Edward pedig véglegesíti az Egérfogó-jelenetet. Már csak az a kérdés, mindez hogyan vezet el minket a végkifejletig.

– Színház a színházban – mosolyodott el Erzsébet. – Ez egyszerűen zseniális. Friss, szemtelen, okos! Te találtad ki, grófom?

– Valójában a fiatalember – mosolyodott el Oxford. – Elképesztő érzéke van a dramaturgiához.

– Biztos vagyok benne, hogy az uralkodáshoz is – bólintott a királynő.

Erzsébet Edwardra nézett. Nem volt a szemében semmi cinizmus, semmi gúny, csak szintiszta büszkeség.

Váratlanul a fiához lépett, és egy pusztit nyomott a homlokára.

A meghitt pillanatot köhögés és krákogás zavarta meg. Erzsébet megpördült, felkapott egy súlyos ónkupát, és a hang irányába hajította.

Lord Burghley kopasz fején egy jókora, gyorsan növekvő púppal kitámolygott a függöny mögül.

– Elnézést, felség...

– Burghley, maga meg mit ólálkodik itt, ahol semmi keresnivalója? – húzta fel a szemöldökét a királynő.

– Engedelmevel, ez a munkám, felség. Nem szóltam bele a disputába, amíg a trónöröklés problémája fel nem merült.

– A trónöröklés problémája egyedül és kizárólag az én dolgom – közölte Erzsébet. – Ha befejeztük ezt a darabot, ki fogom hirdetni, hogy Edward fiam követ a trónon.

A lordkancellár éppen ettől tartott. Pontosan tudta, hogy egy hirtelen, a semmiből felbukkanó fattyú trónörökös hatalomba emelése beláthatatlan bel- és külpolitikai következményekkel járna. Úgy érezte, szétreped a feje.

– Felség, kérem, gondolja át... – nézett esdeklően a királynőre, de az egyszerűen hátat fordított neki.

– Menjen a konyhára, és tegyen a homlokára jeget!

Lord Burghley engedelmeskedett. Edward a szóváltás alatt vadul jegyzetelt, majd egy teleírt lapot tett az asztal közepére.

– Új jelenet: Hamlet véletlenül leszúrja a függöny mögött hallgatózó Poloniust. Ez fogja kiváltani Ophélia megőrülését és Laertes bosszúját. Ez a hiányzó láncszem.

Oxford és Erzsébet összenéztek, majd egyszerre ölelték meg a fiukat. A trónöröklés kérdéséről aznap már nem esett szó.

Bulcsú olyan hévvel rontott be Sir Francishez, hogy Jacques ijedtében eldobta a *Venus és Adonist*, amit éppen olvasott.

– Stonehenge! – kiabálta magából kikelve, és lecsapta John Dee professzor könyvét az asztalra. – Stonehenge!

Sir Francis Bacon átfuttatta az agyán az információt, aztán ő is ugrálni és üvöltözni kezdett.

– A salisburyi függő kövek! Hát persze!

John Dee, az okkult tudományok doktora olyan erős spirituális erőt tulajdonított az őskori építménynek, hogy egy egész fejezeten keresztül taglalta a jelentőségét. Idézte a 12. századi történész, Geoffrey of Monmouth szavait, miszerint maga Merlin, Artúr király varázslója hozatta a csodatévő köveket Írországból, így a dupla kőör nyílván valamiféle mágikus funkciót tölthetett be. Bulcsút mégsem ez győzte meg, hanem a megalitikus építmény elhelyezkedése, és egy cikk, amit pár évvel ezelőtt olvasott a kőkorszaki obszervatóriumról.

– A kőörök és az úgynevezett állomáskövek a nyári és téli napfordulóhoz igazodnak, de sokkal bonyolultabb rendszert alkotnak, mint elsőre gondolnánk – magyarázta Baconnek. – Nem csupán az égitestek mozgását mutatják, de képesek előre jelezni a nap- és holdfogyatkozásokat, mégpedig olyan pontossággal, amit digitális technika nélkül szinte lehetetlen volt abban a korban kiszámítani. Ha élhetek egy feltevessel, ezen a ponton a földön kívüli technológia jelenlétét sem lehet kizárni. Ehhez jön hozzá John Dee elmélete, miszerint a kőör gyógyhatással bír, és a betegek messzi tájakról is idezarándokoltak a nyári napforduló idején.

– Pontosan mit akarsz ezzel mondani? – vakargatta az állát Sir Francis.

Bulcsú arcán földöntúli mosoly jelent meg.

– Egyelőre fogalmam sincs, hogy pontosan hogyan, de úgy tűnik, a nyári napforduló hajnalán, vagyis június 21-én minden évben extrém mennyiségű energia koncentrálódik Stonehenge köreibben. Ma június 14-e van. Ha minden jól megy, egy hét múlva be tudjuk indítani az időgépet.

Aznap este ismét Bulcsú szobájában gyűlt össze az időutazó-társaság. A dalek egy korabeli térképet terített ki az ágyra.

– Stonehenge 142 kilométerre található Londontól – mutatta. – Ez a jelenlegi közlekedési viszonyok között legalább tízórás utat jelent szekérrel, mivel a hadront is oda kell szállítanunk.

– És honnan tudjuk, hogy működni fog-e az energia-mező? – vetette fel Hanna.

– Nem tudjuk. De jelen állás szerint ez a legjobb esélyünk. Webster vállalta, hogy feltuningolja a szekeret, és elhozza az időgépet Southwarkból. Addig valahogy ki kell szabadítanunk Bujdosónét.

Bujdosóné egyelőre házi őrizetben volt. Kapott egy jól felszerelt, kényelmes szobát kandallóval és baldachinos ágygal, napjában háromszor vittek neki enni, de az ajtaja előtt éjjel-nappal őr állt. A királynő nem bízott benne, és még nem tett le teljesen arról, hogy idővel kivégezteti. Azt azonban nem tiltotta meg, hogy látogatókat fogadjon.

Edward felbukkanása az írószobában némileg tehermentesítette Marlowe-t, aki minden szabadidejét Bujdosónénak szentelte. Első találkozásuk óta izgatta ez a különös nőszemély, aki pór létére egy királynő tartásával és egy professzor elméjével büszkélkedhetett.

Menetrendszerűen meg is jelent nála vacsoraidőben, és megpróbált beszélgetést kezdeményezni.

– Hogy van ma este, édes Katám?

Búné dühösen lecsapta az evőeszközt.

– Mondtam már, hogy ne szólítson így! Editnek hívnak. Marlowe felnevetett.

– Hazugság, mert maga simán Kata. Bájos Kata, néha komisz Kata, a katalógusok legszebb Katája, Katával kezdődő édes katarzis, akinek legkatább az alkata.

– Hagyjon már békén ezzel az ostobasággal! Nem is értem, honnan veszi.

Kit Marlowe egy könyvet tett le asztalra a sültés tál és a Worcester-szósz közé.

– Hát nem ismeri a hárpia megzabolázását? A mesét makrancos Katáról?

Bujdosóné sértetten horkantott.

– *A makrancos hölgy* egy Shakespeare-dráma. Természetesen ismerem.

– Nem lehet, mivel még nem írtuk meg. A népmese persze ismert, de a vígjáték, ami születni fog belőle, egyelőre ide van bezárva – Marlowe a homlokára mutatott. – Tudja, régóta szeretnék vígjátékot írni, de ahhoz szórakoztató karakterekre van szükség.

– Akkor valaki mással szórakozzon! Takarodjon kifelé, egy-kettő!

Bujdosóné a kése hegyével Marlowe felé bökött, aki erre váratlanul fennhangon óbégatni kezdett.

– Jaj-jaj, darázs, nézd, hogy fel van dühödve!

– Ha darázs vagyok, jól magába csípek – kontrázott Bujdosóné.

Marlowe elvigyorodott.

– Ki ne tudná, mivel csíp a darázs? A farkával.

– A nyelvével.

– Ha farka nincs – csapta le a magas labdát Marlowe.

Búné eddig bírta a szópárbajt. Úgy döntött, a továbbiakban nem vesz tudomást a férfi jelenlétéről. Látványosan elfordult, és egy kanál szószot locsolt a húsrá.

Marlowe azonban nem hagyta annyiban. Közelebb húzódott a tanárnőhöz, és bűnbánóan a fülébe suttogott.

– Baj, hogy kegyed farkát a számra vettem?

A következő pillanatban egy egész tálka Worcester-szósz csurgott végig a költő arcán.

– Na, ez már valami! – fütttyentett elismerően, és megnyalta a száját. – De ezt még visszakapja!

– Ha ennyire felingerli a társaságom, bármikor elhagyhatja a szobát – húzta ki magát Búné. – Velem ellentétben.

– Ó, dehogy! Maga kiváló társaság! Azt mondták, érdes, dölyfös, duzzogó, de úgy találom, hazudott a hír, mert játékos, kedves és szellemes. Micsoda nő!

Bujdosóné egy kendőt nyújtott a még mindig szószos fejű költőnek.

– Ha ennyire tetszem magának, szerezze meg, amit kértem!

Marlowe sóhajtott.

– De édesem, hát hányszor mondtam magának, hogy nem írtunk *Merlin születése* című darabot. Nem is fogunk. Az egy ócska történet, ezerszer lerágott csont.

– Nem igaz, mert a kétezres években megtalálták a címlapját!

Bujdosóné ezt mindennap Marlowe fejéhez vágta, aki általában csak vonogatta a vállát. Most azonban új ötlete támadt.

– Tudja mit? Én megírom magának – mondta hirtelen. A dementor nem hitt a fülének.

- És aláírja, mint Shakespeare?
- Alá én, akár hatféleképpen is.

Bujdosóné átgondolta. Shakespeare ugyan nem egy személy, de ezt otthon nem tudják. A kézirat korát és keletkezési helyét meg lehet határozni tudományos módszerekkel. Ha lenne tehát egy darabja az 1593-as Londonból Shakespeare szignójával, az mindenképpen milliárdokat érne, még akkor is, ha hamisítvány. A tanárnő szemében máris pörögni kezdtek a dollárjelek, de nem akarta túl hamar beleélni magát.

- Mi az ára? – kérdezte gyanakodva.
- Ó, igazán semmiség – kacsintott Marlowe. – Csak legyen az én Katám egy éjszakára.

A tanárnő először elsápadt, aztán elvörösödött. Már lendült a keze, amikor Marlowe egy szökkenéssel az ajtónál termett.

- Nem kell azonnal válaszolnia! – kiáltott vissza kajánul.
- Alig csukódott be a szemtelen költő mögött az ajtó, ismét kopogtak. Bujdosónénak ez már tényleg sok volt.
- Soha a büdös életben nem fekszem le magával! – üvöltötte. – Ne is álmodjon róla!

- Nem akarom megsérteni a tanárnőt, de ez eddig sem szerepelt a bakancslistámon – vigyorgott Benedict.
- Azért bejöhetek?

Búné kelletlenül bólintott. A fiatalember lehuppant az egyik fotelbe, és azonnal a tárgyra tért.

- Az időgép június 21-én indul Stonehenge-ből. Én a kisujjamat sem akartam megmozdítani azért, hogy velünk jöjjön, mert egy áruló, álnok kígyó, de Hanna ragaszkodik hozzá. Van ötlete, hogyan hozhatnánk ki innen?

A tanárnő elgondolkozott. Aztán pennát és papírt vett elő az íróasztal fiókjából, és a következő üzenetet firkantotta le:

*Ha megírja a Merlint, kész vagyok találkozni magával
Szent Iván éjjelén. Kata.*

- Ezt add át Marlowe-nak, annak az erőszakos szörnyetegnek!

Benedict zsebre vágta a levelet, és távozott.

Philip Henslowe társulata szerdán érkezett meg az udvarba. A királynő nevében maga a lordkancellár fogadta őket, és – bár nem rajongott a felséges asszony által anynyira kedvelt csepürágókért – elég tisztességes szállást és ellátást biztosított nekik. Az új darab próbáira négy napot és egy régi-új kollégát is kaptak.

- Nicsak, a szökevény apáca! – bödült el Ned Alleyn, amikor meglátta Benedictet. – Már azt hittük, a Temzébe vesztél.

- Ami igen nagy kár lett volna – tette hozzá Henslowe.
- Te már nem hallhattad, de meglehetősen sikered volt Izabella szerepében.

- Tényleg? – Benedict szeme felcsillant.

- El is határoztam, hogy leszerződtek – bólintott a vén marabu. – De sajnálatos módon megszöktél.

A színészpálya már nyitotta a száját, hogy megmagyarázza gyors távozásának okát, de Henslowe csak legyintett.

- Nem érdekes. Mindenkinek lehet magánélete. Csúpan egy kérdésem van – az igazgató itt hatásszünetet tartott. – Megbízhatok-e benned annyira, hogy neked adjam Ophélia szerepét?

Benedicttel fordult egyet a világ. Ophélia megörülése igazi, nagy színészi feladat. Olyan, amilyenre mindig is vágyott.

– Van a játékodban valami nagyon friss, valami hétköznapi – folytatta Henslowe. – Nem az a szokásos, ész nélküli deklamálás. Én magam először kevésnek éreztem, de úgy látszik, ez tetszik az embereknek. Nos, mit gondolsz?

Dobó a Színművészetin mindig pont az ellenkezőjét mondta. Hogy ez az ész nélküli deklamálás a historizmus korába való, és Benedictben nincsen semmi modern. Hogy egyszerűen alkalmatlan a kortárs színpadra, és legjobb lenne, ha eltakarodna a jászladányi amatőrökhöz operettbonvivánnak.

– A Dobó bekaphatja – mondta ki Benedict hangosan.

– Hogyan, fiam?

– Úgy értem, igen, uram. Rám bízhatja Ophélia szerepét.

Henslowe elégedetten elmosolyodott. Tapasztalt színházi róka volt, aki hallgatott az ösztöneire. És az ösztöne ezúttal azt súgta, hogy ebből a fiúból még jelentős színész lesz.

– Nagyszerű. Próbakezds most, bemutató vasárnap.

Az még éppen belefér – gondolta Benedict. Vasárnap eljuttatja Ophéliát, hétfőn pedig hazatér a saját korába. Vagyis Hannáéba, ami most már természetesen az övé is.

Ned Alleyn, akit kissé feszélyezett, hogy öt percig nem ő volt a középpontban, azonnal felcsapta a szövegkönyvet, és megköszörülte a torkát.

– Színészkirály – olvasta fennhangon. – Teszem fel, ez vagyok én. Azt mondja, hogy:

*De mint gyakorta vész előtt az ég
Elcsöndesül, a felhő meg se mozzan,
Némák a zord szelek s alatt e gömb,
Mint a halál: egyszerre vad dőrej*

*Hasít eget: úgy Pyrrhust, e szünetre,
Felkölt boszúja tette fölveri;
S nem hullt soha csekélyebb irgalommal
Márs fegyverére, mit öröknek edz,
Cyclopsi pőröly, mint Pyrrhus vasa
Lezúg Priamra most.*

Alleyn hangja betöltötte a termet. A „vad dőrej”-nél úgy bögött, hogy két emelettel lejjebb, a konyhában összekoccantak a cserépedények.

– Uram, kérem, ne üvöltsön! – szólalt meg egy hang az ajtóban. – Úgy vélem, a szenvedélyek áradásában, rohamában, sőt akár forgószelében is meg kell találni a mértéket, ami nemes formát ad mindennek.

A színészkirály odakapta a fejét. Széles vállú, okos szemű fiatalember lépett be a terembe. Hanghordozásában különös módon keveredett a félszegség és a határozottság.

– Minden, ami túlzás, az távol van a színjátszás értelmétől, hiszen a cél, hogy tükröt tartsunk a természetnek.

– Ki a fene maga, és milyen jogon mondja meg nekem, hogy hogyan játsszam? – vörösödött el Alleyn.

Edward nem válaszolt. Mégsem mondhatta, hogy ő a szerző.

– Bocsánat, nem akartam megzavarni a próbát – haddarta, és sietve távozott.

Lord Burghley egyre idegesebb lett, ahogy közeledett a hétvége. Ófelségét egyelőre lekötötte az új darab vasárnap esedékes bemutatója, de határozottan közölte, hogy hétfőn rendeleti úton kívánja legitimálni Edward trónigényét. És ha a királynő valamit a fejébe vett, azt keresztül is vitte. Már a kedvenc miniatúrafestőjének is

üzent, hogy a következő héten „egy nagyon fontos személy” arcképét kell majd megfestenie, Burghley-t pedig utasította, hogy haladéktalanul válasszon ki öt rendíthetetlen kardforgatót, akik a trónörökös személyes testőrségét alkotják majd. A lordkancellárt, aki az elmúlt évtizedekben mindenáron és minden eszközzel igyekezett fenntartani a Szűz Királynő makulátlan hírnevét, ez érthető módon rosszul érintette. Besúgóhálózatán keresztül felmérte a fattyú trónörökös felbukkanásának következményeit, és egyáltalán nem nyugtatta meg az eredmény.

– Az, hogy Erzsébet nem ment férjhez, és nem szült örökös, jelenleg birodalmunk egyik legszilárdabb alapkőve – magyarázta fiának, a púpos Robertnek. – Független asszony, és mi is függetlenek vagyunk általa. A nagyhatalmak egyelőre tiszteletben tartják mint nőt és mint uralkodót, de az egyensúly igen kényes, világpolitikai helyzetünk egy hajszálon függ. Nem lehetünk gyengék, nem lehetünk következtelenek, és nem engedhetjük meg magunknak a belső széthúzást. Márpedig a nemesség egy része soha nem fogadná el Oxford fiát királynak.

– Akkor mégiscsak a legjobb lenne eltenni láb alól, nem? – jegyezte meg színtelen hangon Robert.

William Cecil ebben a dologban egyszer már kudarcot vallott. Másodszorra biztosra akart menni.

– Már szóltam Tyrellnek – mondta. – A két legjobb emberét küldi el vasárnap.

– Akkor tehát ez el van rendezve – nyugtázta Robert Cecil, és elismeréssel nézett az apjára, akinek még Tyrell, a híres bérgyilkos is a tenyeréből evett. Titkon remélte, hogy egyszer a nyomdokaiba léphet, és ő is ilyen magabiztossággal irányíthatja majd a nagypolitikát.

Hanna épp az indulás részleteit vitatta meg Bulcsúval, amikor Edward berontott a szobájába.

– Segítened kell! – a hangja feldúlt volt. – Azonnal gyere le sétálni!

A lány szó nélkül magára kanyarította a köpenyét.

– Ezek szerint csináljam meg egyedül az útvonaltervet?! – kiáltott utána Bulcsú, de mintha csak a falnak beszélt volna.

Edward olyan tempóban haladt a bukszusok között, hogy Hanna alig tudott vele lépést tartani. Végigrohantak a sétányon, egy kis szökőkútnál balra kanyarodtak, majd a kertész házatól nem messze, egy alacsony kőkerítésnél álltak meg.

– Mi történt már megint? – kérdezte Hanna kifulladásra.

Edward felült a kőkerítésre, és a lányt is felsegítette maga mellé.

– Szerinted ki vagyok én?

– Milyen értelemben? – Hannának fogalma sem volt, hová akar kilyukadni a fiú.

– Erdei bandita, fattyú, botcsinálta gyilkos, trónörökös, öngyilkosjelölt... melyik vagyok én?

– Hát, talán ez mind, így együtt... nem?

Edward szeme lázasan csillogott.

– Éppen ez az! Hotspur szerint Robin Hoodnak kellene lennem, anyám szerint minimum V. Henriknek, apám azt akarja, hogy a fia legyek, Burghley meg akkor volna a legboldogabb, ha egyáltalán nem is lennék a világon... De én nem vagyok forradalmár, sem király, és Oxford grófját nagyon kedvelem, de egyszerűen nem tudok magunkra úgy tekinteni, mint egy családra. Igazából nem vagyok senki.

– Ugyan már... – ellenkezett volna Hanna, de Edward még nem fejezte be.

– Ma hallottam, ahogy a színészek elkezdi próbálni a darabomat, és nem bírtam megállni, hogy ne szóljak bele. Nézték, hogy ki ez a senkiházi, és én nem mondhatam meg. Pedig ott és akkor világossá vált előttem, hogy mit is akarok csinálni az életben.

– És mit?

Edward szeme lázasan csillogott. Nyoma sem volt benne a néhány nappal korábbi depresszióknak.

– Színházat. De nem titokban, mint anyám és apám.

Hanna elmosolyodott.

– Meg mered mondani a királynőnek?

– Nem tudom – szólalt meg hosszú szünet után Edward, majd gyorsan témát váltott. – Milyen útvonaltervről beszélt a dalek?

Hannát már napok óta nyomasztotta, hogy hamarosan el kell búcsúznia új barátjától, ezért inkább nem beszélt neki a tervről. De tudta, hogy nem köntörfalazhat tovább.

– Úgy néz ki, hogy hétfőn hazamegyünk – bökte ki végül.

Edward lassan bólintott.

– A legboldogabb pillanatban is mindig kell, hogy legyen egy csipetnyi fájdalom. A kontraszt a drámaírás alapvetése.

Hanna megszorította a fiú kezét. Nem beszéltek többet, de még akkor is ott ültek, amikor a kertész háza körül apró fénypontokban rajzani kezdtek a szentjánosbogarak.

[21] Bogáti Dezső

Az egyenes út a legrövidebb, ezt gyakran mondogatta Géza bá a gyerekeknek. Edina annyiszor hallotta, hogy amikor egy reggel Hanna néni ráparancsolt, hogy szerezze meg Békés Norberttől a múzeum pótkulcsát, úgy gondolta, hogy kipróbálja. Semmi csűr és csavar, egyszerűen elkéri, és kész.

Hanna néninek eredetileg az volt a terve, hogy ebédidőben ejti meg az időutazást, amikor Békés Norbert a dupla adag pacalpörkölt elfogyasztását követően az íróasztalánál sziesztázik – azaz úgy horkol, hogy beleremegnek az öreg falak –, Szilvike pedig hazaszalad megsétáltatni a kutyát.

Előző nap, amint egyedül maradt, határtalan önbizalommal neki is ugrott az időgépnek. Odaült a táblához, tologatta összevissza a sakkfigurákat, de nem történt az égvilágon semmi.

Szilvike egy teljesen feldúlt Hanna nénit talált a tizenhetedik század termében, amikor fél kettőre lihegve visszaért. Ráadásul a vénasszony még a szokásosnál is erősebben ki volt festve, és egy vörös-fekete mintás koktélruhát viselt.

– Át tetszett öltözni? – kérdezte döbbenten.

– Igen – fújtatott Hanna néni. – Úgy volt, hogy találkozom a vőlegényemmel.

– Nem is tetszett említeni, hogy hazajött! – lelkesedett Szilvike.

Hanna néni csak lemondóan legyintett, s azt felelte, sajnos közbejött valami.

Amikor este elmesélte, hogy járt, Edina összecsapta a kezét.

– El tetszett volna menni szó nélkül?

– Nem szeretek búcsúzkodni.

– És miből gondolta Hanna néni, hogy egyből tudja kezelni az időgépet? – érdeklődött Szabika.

– A szerelem mindent legyőz – felelte a vénasszony.

De mivel első körben a szerelemnek mégsem sikerült legyőznie a sakasztalt, Hanna néni úgy döntött, hogy behatőbb vizsgálat tárgyává kell tenni. Amihez viszont el kell lopni.

– Rám ne tessék számítani! – mondta Szabi. – Inkább visszaadom a motort.

– Semmi gond, majd segít az őrangyalom! – vágta rá hetykén Hanna néni.

De a kulcs megszerzésével azért mégis Edinát bízta meg, mert takarékoskodni akart az őrangyallal.

– Megkaphatnám a pótkulcsot? – állt meg Edina Békés Norbert asztala előtt.

– Minek az magának, Edinácska? – kérdezte az igazgató.

– Hogy bármikor bejöhessek vele – felelte az egyenes út szellemében Edina.

– Nagyon szorgalmas kislány maga, szeretem az ilyet – mosolygott mézesmázosan Békés Norbert.

Edina türelmesen várt. Az igazgató beledugta húsos orrát az aktatáskájába, aztán szomorú arccal emelkedett fel.

– Sajnos nincs nálam a pótkulcs – majd Edina elszontyolodott képét látva gyorsan hozzátette. – De tudja, mit? Jöjjön velem haza, és odaadom! Legalább megismeri a családomat.

– Az jó lesz – bólogatott lelkesen Edina, és közben azt gondolta, Géza bá beírhatna magának egy piros pontot.

– Öt perc múlva a kocsimnál találkozunk. Tudja, az a fűzőld BMW. Pont olyan a színe, mint a focipályán a gype.

Edina természetesen tudta. Valószínűleg az egész városban nem volt rondább autó az igazgató járgányánál.

Békés Norbert vadul indított, és veszettül nyomta a gázt.

– Nem megyünk egy kicsit gyorsan? – kérdezte Edina.

– Imádom a sebességet! A száguldás csak ahhoz fogható érzés, mint amikor az ember gólt lő.

Edinát ez a közlés nem villanyozta fel különösebben. Még életében nem lőtt gólt, és nem is akart.

Békés Norbert közben arról kérdezgette, van-e már barátja. Edina hirtelen nem is tudta, mit feleljen. Nem sokat gondolkodott mostanában azon, hogy is vannak ők Szabival. Hogy vajon kije neki a fiú. Annyi minden történt az elmúlt hetekben! Amióta megint tudott enni, mintha halványodott volna az az áhítatos rajongás, amit Szabi iránt érzett.

– Van egy fiú, osztálytársam, a Szabi – felelte bizonytalanul.

– És gyakran beletalál a hálóba? – kérdezte Békés Norbert.

– Nem focizik – válaszolta Edina, és hirtelen nagyon melege lett. A hőmérőre pillantott, ami szerint 34 fok volt a kocsiban. Megpróbálta lehúzni az ablakot, de a gomb nem működött.

– A klíma miatt – magyarázta Békés Norbert, mikor meglátta, hogy Edina az ablakkal küzd.

– De hát nem megy a légkondi.

– Nyugi, mindjárt bekapcsol.

Edina csak most vette észre, hogy az igazgató arcán patakokban folyik a verejték. Fél kézzel épp el is kezdte kigombolni az ingét, ami foltokban tapadt a nagy hasára.

– Na, ettől addig megszabadulok. Ha melege van, vegyen le maga is valamit!

Edina meghökkent, mert csak egy ujjatlan nyári ruha volt rajta. Mégis, mit vehetne le?!

– Láttam ám én már melltartót meg kisbugyit. Olyan, mintha bikiniben lenne. Ne szégyenlősködjön, kislány!

– Szeretnék kiszállni! – mondta halkán Edina.

– Mindjárt megérkezünk! – rikkantotta Békés Norbert.

Edina kinézett az ablakon, és riadtan látta, hogy már kiértek a városból. Kétoldalt sűrű erdő szegélyezte az utat.

– Hová megyünk? – kérdezte rémülten.

– A pótkulcsért, amit akar – vigyorgott az igazgató, és bekanyarodott egy erdei útra, ami valósággal porzott az autó kipörgő kerekei alatt.

Edina most már nagyon félt. Elhatározta, hogy amint a kocsi lelassít, kiugrik. Meg is próbálta, amikor Békés Norbert behajtott a bozótosba. De az ajtó nem nyílt.

– Engedjen ki! – kérte Edina.

– Mindennek megvan az ideje, kislány. Elmehet, ha már lefűjtam a meccset.

– Miféle meccset? – kérdezte rémülten Edina, mert már kezdte sejteni, hogy az igazgató mire gondol.

– Kapura lövés – sejtelmeskedett Békés Norbert, és elkezdte kigombolni a nadrágját.

Edina dermedten ült. Sikítani akart, de nem jött ki hang a torkán. Amikor az igazgató a combjára tette nagy húsos kezét, megpróbálta letépni onnan, de az vasmarokkal megszorította. Edina nem gondolta, hogy ilyen erős.

Hirtelen érezte, hogy eltűnik mögüle az ülés, és hanyatt zuhan, az igazgató meg egyenesen rá.

Edina sikítani kezdett, noha tudta, hogy az erdő közepén úgysem hallja meg senki. Hacsak nem egy őrangyal. De csak sikított és sikított.

És ekkor hatalmas csörömpöléssel egy kő betörte az autó első ablakát.

Szabi a múzeum előtt várta Edinát a motorral, amit Hanna néni még nem vett el tőle. Meg akarta beszélni vele, hogy ő se vegyen részt a vénasszony legújabb elmebajos tervében. Betörni a Technikatörténeti Múzeumba és ellopni Kempelen sakkasztalát, az már bűncselekmény a javából, aminek akár börtön is lehet a vége. És akármit is hadovált Hanna néni, aztán meg Edina, Szabi természetesen nem hitt az őrangyalok létezésében. Főleg nem az olyanokéban, akik fent vannak a neten.

Negyedórája várt, amikor Edina kilépett a múzeum kapuján, de ahelyett, hogy a buszmegálló felé indult volna, beszállt Békés Norbert fűzőld autójába. Szabi meghökkent. Először arra gondolt, az igazgató biztos csak hazafuvarozza Edinát, és már indult volna az edzőterembe, de aztán meggondolta magát. Ezt azzal magyarázta, hogy

minél előbb beszélni akart a lánnyal. De az igazság az volt, hogy féltette. Persze tudta, hogy ez hülyeség, Békés Norbert tiszteletre méltó igazgató és családapa, ráadásul jól is vezet. Mégis.

Kicsit lemaradt, mert nem akarta, hogy észrevegyék. Jól is nézne ki, ha lebukna. Edina még azt gondolná, hogy olyan hüdenagyon fontos neki. Meg hogy talán féltékeny egy ilyen öreg pacákra, aki legalább negyvenéves. Vagy akár negyvenöt.

Egyszer majdnem el is vesztette szem elől őket, de ösztönösen jó irányba fordult, és a következő saroknál meglátta a felvillanó fűzőld foltot.

Arra gyorsan rájött, hogy nem Edináékhoz mennek, és nem is Hanna nénihez. Mivel Edina többször mesélt arról, hogy Békés Norbert lányaként tekint rá, elképzelhetőnek tartotta, hogy Edina hozzájuk megy vendégségbe. Annál is inkább, mert kifele tartottak a belvárosból, és hamarosan valami olyan kertvárosban jártak, amit Szabi nem ismert. Aztán hirtelen elhagyták a házakat is, és egy olyan úton robogtak tovább, amit kétoldalt erdő szegélyezett.

Szabi ekkor már rosszat sejtett, és elhatározta, hogy lesz, ami lesz, beéri az autót. Ha hülyét csinál magából, akkor is. De Békés Norbert mintha megérezte volna Szabi szándékát, belelépett a gázba, és az autó legalább száz hússzal suhant az aszfalton. Szabi is belelépett a gázba, de a motor nem gyorsult, sőt, lefulladt, aztán megállt.

– Bakker, ilyen nincs, ilyen nincs! – szitkozódott Szabi, aki először el sem tudta képzelni, mi lehet a baj. Beletelt pár pillanatba, mire rájött, hogy kifogyott a benzin. Mindig azt gondolta, hogy ilyesmi csak tők hülyékkel esik meg. Mit csináljon? Hívjon segítséget? De azt sem tudta, pontosan hol van. Na és, mit mondjon?

A motort lehúzta az útról, belökte a bozótosba, és rohanva indult tovább. Tudta, hogy semmi esélye beérni egy száguldó autót, de nem állhatott ott tétlenül. Elhatározta, ha jön egy kocs, leinti, de mire idáig eljutott gondolatban, egy ezüstsínű Alfa Romeo már el is húzott mellette.

Szabi rohant, közben hátra-hátratekingetett, de nem jött több autó. Már alig kapott levegőt, szakadt róla az izzadság, de addig akart futni, amíg össze nem esik. És remélte, hogy nem esik össze, mielőtt megtalálná őket. Rettenetesen aggódott Edináért, legszívesebben üvöltött volna. De az út és az erdő nem fogott.

Fogalma sem volt, mennyi ideje futhatott, amikor előtte vagy száz méterrel felvillant a fűzőld folt, és Békés Norbert pörgő kerekkel kihajtott az útra. Ahogy elhúzott mellette, Szabi látta, hogy be van törve a kocs első ablaka, és az igazgató egyedül ül benne.

Erre újult erővel száguldott tovább, végig a kis erdei úton, ahonnan az igazgató kifordult, és már messziről kiszúrta az ezüstsínű Alfa Romeót, ami pár perce el-suhant mellette. Amikor közelebb ért, a kocs előtt egy nagyon magas, idős férfit talált, aki a zokogó Edina haját simogatja.

Szabi odarohant Edinához, és átölelte. Majdnem ő is elbőgte magát. Szerette volna megkérdezni, hogy mi történt, de nem merte.

Az idős úr elővett egy kulacsot, és öntött belőle valamit az ezüst kupakjába.

– Igya meg, Edina!

Edina elengedte Szabit, beleszagolt a pohárba, és megitta.

– Mi ez? Whiskey? – kérdezte Szabi.

– Víz – felelte az idős úr. – Mindig van nálam.
– Az őrangyalok nem itatják alkohollal az embereket
– mondta Edina, aki a pohár víztől némileg visszanyerte az önuralmát.

Szabi először Edinára bámult, aztán az idős férfira, aki szálfagyenes volt és roppant elegáns.

– Hanna néni őrangyala? Ez komoly? Tényleg létezni tetszik?

– Annyira létezik, hogy megmentett attól a rohadéktól – felelte Edina. – És épp időben jött.

– Mit képzelsz? – ordított Békés Norbert, amikor lerázva magáról az üvegszilánkokat meglátta az idős férfit, aki egy nagy kővel a kezében megállt az autó mellett.

– A következő, amit betörök, az a feje lesz, ha nem nyitja ki az ajtót – mondta egészen halkán a férfi, és az igazgatónak valahogy nem is voltak kétségei afelől, hogy megteszi. Kinyitotta az ajtókat. Edina kiugrott az autóból, és a sötét ruhás férfihoz szaladt.

– Nem tudom, mit gondolsz, de ez a kis ribanc kéredzkedett be a kocsimba! És ő kezdett ki velem! – hangoskodott Békés Norbert. – Mindent le fogok tagadni, és nem is történt semmi. Nekem családom van. És nagyon jó kapcsolataim. Nagyon-nagyon jó kapcsolataim.

A férfi nem szólt, Edina remegett.

– Nem hiszi? – ágált tovább az igazgató. – Csak a pótkulcsot akarta a kis kurva. Na, itt van, legyél vele boldog!

Ezzel kikapott a zsebéből egy kisebb kulcsosomót, és Edina lába elé dobta. Aztán bepattant a volán mögé, és szó nélkül elporzott.

– Nem kellett volna elengedni! – háborgott Szabi.

– Már várják – felelte az idős úr, aztán kezét nyújtott Szabinak. – Bogáti Dezső.

– Nem gondoltam volna, hogy az őrangyaloknak családmegkeresztnevük is van – jegyezte meg Szabi.

– A régi vágásúaknak mindenképpen – mosolyodott el Bogáti Dezső, és betessékelte őket az Alfa Romeóba.

– Majd megállunk a motornál, és felvesszük. Befér a csomagtartóba.

– Nagyon klassz járgány! – lelkesedett Szabi.

Más körülmények közt totál fel lett volna dobva attól, hogy beülhet egy ilyen autóba, de azért a mostani felhősebb hangulatában is élvezte egy kicsit.

Amíg hazafelé hajtottak, Bogáti Dezső elmesélte, ki is ő tulajdonképpen, és mi a történetük Hanna nénivel.

– Farkasék a szomszédjaink voltak Szegeden. Egyik nap, 1944 júniusában megláttam, hogy Farkas bácsi egy rémesen bömbölő kislányt hozott haza a karjában. Este átlógtam hozzájuk, gondoltam, megvigasztalom szegényt. A kislány már aludt, de kihallgattam, amikor Farkas bácsi suttogva elmesélte Rózsi néninek, hogy késve ért Márkusékhoz, már ott voltak a csendőrök. Láttam, ahogy Hanna kezéből kitépik Opálka pórázát, és aztán egy saroknál kilopta a gyereket a gázgyári menetből. Rettenetesen megsajnáltam szegény kislányt, aztán amikor először találkoztam vele szemtől szemben, egyből beleszerettem. Ő hatéves volt, én kilenc. Gyerekszerelem volt, de nem múlt el. Elhatároztuk, hogy amint nagykorú lesz, összeházasodunk. Ötvenhatban, amikor kitört a forradalom, épp katona voltam. Hanna ekkor lett tizenennyolc. Tudtam, hogy nem hagyna itt, ezért írtam neki egy durva szakító levelet. Azt akartam, hogy menjen el az országból. Persze úgy terveztem, hogy nemsokára én is utánamegyek. Már

csak négy hónapom lett volna hátra, de minden más-képp alakult. Kicsempésztünk ugyanis pár leselejtezett fegyvert a felkelőknek, a forradalom után pedig beköptek minket. Huszonöt évet kaptam. '63-ban amnesztiával szabadultam, de 1970-ig kellett várnom, hogy útlevelet kapjak. Akkor egy jugoszláviai társasutazásról úszva átszöktem Olaszországba, aztán Londonba mentem, és ott rendőrnek álltam, hogy egyszer nyomozó lehessenek, és Hanna nyomára bukkanjak. De hiába lettem felügyelő, később meg bünyügyi igazgató, nem sikerült felkutatnom. A rendszerváltás után hazajöttem, és elég szép karriert futottam be a rendőrségnél – de soha nem tettem le róla, hogy megtaláljam Hannát. Minden pillanatban őt kerestem. Aztán egyik nap a kapitányság folyosóján sétálva azt hallom, amint az egyik kihallgatóhelyiségben valaki azt mondja: „Imádom az egyenruhás férfiakat!” Azonnal tudtam, hogy ez csak Hanna lehet.

– Maga intézte el, hogy kiengedjenek minket?

– Igen. Azt mondtam, hogy fedett ügynökök, és nekem dolgoznak egy titkos akción. Elég furán néztek rám, de mivel tudják, hogy soha nem hazudok, elhitték.

– Kizárólag Hanna néni miatt tetszik hazudni? – érdeklődött Szabi.

– Igen, nagyon úgy tűnik – felelte Bogáti Dezső, és bensőségesen elmosolyodott.

Hanna néni se szó, se beszéd megragadta a konyhában található legnagyobb kést, aztán a spájzból előrángatta az elektromos fűrészt is, amit még az Apostol utcai betöréshez szerzett be. Így felfegyverkezve indult a bejárati ajtó felé.

– Minek a fűrés, Hanna néni? – kérdezte Szabi.

– Hátha a kés nem viszi – vágta rá Hanna néni, és Szabi nem mert behatóbban érdeklődni, Békés Norbert pontosan mely testrészére gondol a vénasszony, amely esetleg ellenállhatna a hatalmas késnek.

– Tíz perccel ezelőtt letartóztatták, és már úton vannak a rendőrségre – jegyezte meg Bogáti Dezső.

Hanna néni eddig nem sok figyelmet szentelt a férfinak. Amint meglátta az ajtóban a sápadt Edinát, és Szabi pár mondatban beszámolt a drámai eseményekről, egyből a konyhába rohant, mint valami bosszúálló, vénséges vén angyal, és nem lett volna meglepő, ha egy lángpallossal bukkan onnan elő.

– Maga kicsoda? – bámult rá most Bogáti Dezsőre.

– Dezső vagyok.

– Milyen Dezső?

– Bogáti Dezső, Hannácska. Nem ismersz meg?

– Tessék föltenni a szemüveget! – segített be Szabi.

– Ha a kontaktlencsére felveszem a szemüveget, még ennyit sem fogok látni – tromfolta le Hanna néni.

– Dezső mentett meg – szólt közbe Edina is.

– Na, ez szép volt magától. Véletlenül arra járt?

– Nem, követtem őket – felelte az igazsághoz híven Dezső, és szerényen mosolygott.

Hanna néni elcsodálkozott.

– Követte őket? Maga valami kopó?

– Majdnem. Rendőrtanácsos vagyok.

– A rendőrségről is Dezső szabadított ki minket – próbálta képbe hozni a nénikéjét Edina.

– Tetszik tudni, az őrangyal – vigyorgott kajánul Szabi.

Hanna néni most alaposabban szemügyre vette Dezsőt, és csalódott képet vágott.

– Nem így képzeltem az őrangyalom – fanyalgott. – Kicsit fiatalabbnak... mindenképpen...

– Dezső szuper – kelt a megmentője védelmére Edina.

– Szerintem nagyon menő, hogy az ő korában még fent van az Instán.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte gyanakodva Hanna néni.

– Cseteltünk – vallotta be Edina.

– Mi is ismerjük egymást – szúrta közbe Dezső. – Hetvenöt éve.

Hanna néni trillázva felkacagott.

– Világos, hogy összekever valakivel. Hetvenöt éve én még nem is éltem.

Dezső nem jött zavarba. Közelebb lépett Hanna nénihez, és megfogta a kezét.

– Akkor találkoztunk először, amikor a Miska fellökött.

– Ki az a Miska? – kérdezte Hanna néni, és visszarántotta a kezét.

– A Farkas papíék foltos kan disznója – magyarázta türelmesen Dezső. – Megölelted, ő meg hanyatt lökött, mert nem volt szokva az ilyen érzelmi viharokhoz.

– Én soha életemben nem ölelgettem disznókat – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Hanna néni, és igaz, ami igaz, Szabi sem tudta elképzelni, hogy ez valaha megtörténhetett.

– Imádtad az állatokat. Soha nem ettél annak a húsból, akit ismertél.

– Fogalmam sincs, honnan szedi ezeket – forgatta a szemét Hanna néni. – De hát így hatok a férfiakra. Kitalálnak mindenfélét, hogy közelebb kerülhessenek hozzám.

Bogáti Dezső felnevetett.

– Nem tudom, hogy hatsz más férfiakra, de én imádlak.

– Váljék egészségére! – morogta Hanna néni, és előszedte a vitrinből a tojáslikörös üveget. – Erre muszáj innom. Megkínálhatom?

– Tudod, hogy sosem iszom alkoholt.

– Már honnan kellene tudnom? – vágott vissza a vénasszony, és legurított egy kupicával, majd azonnal újratöltötte.

Edina közben csendben kiment. Szabi a hálósobában talált rá, az ágyon feküdt egy pokróc alatt összekuporodva.

Odaült mellé. Nem tudta, mit mondjon. Csak megfogta Edina kezét, és még akkor sem engedte el, amikor a lány már elaludt.

A másik szobából átszűrődött Hanna néni és Bogáti Dezső beszélgetése. A férfi szinte napról napra felidézte a közös történetüket attól kezdve, hogy először találkoztak egészen addig, amíg elváltak. Hanna néni hitetlenkedett és kacarászott. Csak akkor komorult el kissé a hangja, amikor Dezső a szakító levelet mesélte. Hogy Dezső azt hazudta, beleszeretett valakibe.

– Ha emlékeznék magára, ezt akkor sem bocsátanám meg – jelentette ki dühösen, s nyilván hadonászott is hozzá, mert leverte a tojáslikörös üveget.

– Merre van a felmosórongy? – kérdezte készségesen Dezső, és hallatszott, ahogy hátratulja a széket, amin addig ült.

– Hagyja csak! Hadd élvezze a perzsa is ezt a jó kis likőrt! – felelte Hanna néni, aki máskülönben odavolt a perzsaszőnyegeiért.

De Szabinak nem volt ideje elcsodálkozni, mert megszólalt Edina mobilja az éjjeliszekrényen. Gyorsan felkapta.

– Szia, Edina, figyu, segítened kell! – hallatszott a telefonból Tekla hangja.

– Szabi vagyok. Mi az ábra?

[22] Hat Shakespeare-szignó

A nyári napfordulóhoz kapcsolódó pogány szokásokat sem a katolikusok, sem a protestánsok nem tudták kiirtani az angol néphagyományból. Az egyszerű emberek túl mélyen és túl régóta hittek a természet mindenható erejében ahhoz, hogy gondolkodásukból csak úgy parancsra ki tudták volna szorítani a tündéreket. Uralkodók és egyházak jöttek-mentek, de az ősi tudás nemzedékről nemzedékre hagyományozódott, és az emberek 1593-ban épp oly bizonyossággal tudták, hogy bizonyos dombok alatt tündérmuzsika szól, vagy egy felboruló szék körül gonosz kobold babrál, mint ezer évvel korábbi őseik. A természet tiszteletére rendezett mulatságokat képtelenség volt megszüntetni vagy betiltani, így a keresztény időkben inkább átnevezték őket: a nyári napforduló időszaka Keresztelő Szent János és Szent Iván ünnepeként került be a naptárba.

Ezen a héten az egész angol vidék az év legrövidebb éjszakájára készült. A réteken hatalmas tüzeket raktak, a tündérdombokon táncmulatságokat rendeztek, a piactereken jámbor céhtagok játszottak műkedvelő színházat. Philip Henslowe társulata abban a megtiszteltetésben részesült, hogy új bemutatójuk az udvari ünneppsorozat fő attrakciójaként, a királynő és vendégei előtt kerülhetett színre.

A greenwichi kastélyparkba egymás után gördültek be a főúri hintók vasárnap délután. A karcsúsított zubbonyt és körgallért viselő férfiak és a súlyos bársonyok, gyöngyök és drágakövek alatt alig pihegő nők már az érkezés pillanatában valóságos tündérországba csöppentek: a park minden szegletében mutatványosok és zenészek szórakoztatták a nagyerdeműt. A szökőkút peremén akrobaták ugráltak, az örökzöld-labirintus közepén birkózóverseny folyt, a rózsalugasban a lakájok vállán ülő idomított kismajmok szolgálták fel a frissítőt. Webster, aki végre munkát kapott a mulatságok rendezőjének segédjeként, két nap alatt koboldkórust alakított a testvéreiből, akik egy tölgyfa ágain ülve dallal köszöntötték az érkezőket. Senkinek sem tűnt fel, hogy a tűzijátékot és a dekorációs kellékeket szállító tizenkét szekérből az egyik titokban megállt a lovardák mögött. Ha bárki kérdezte, mit rejteget a ponyva alatt, Webster csak titokzatosan mosolygott, és annyit mondott, az éjszakai mutatványhoz kell.

Az új Shakespeare-darab bemutatója három órakor kezdődött a lovagteremben. A tér sokkal kisebb volt, mint a Rose-ban, ezért Henslowe – akinek szöveget ütött a fejébe, amit Edward mondott korábban – mindenkitől azt kérte, vegye vissza egy kicsit a hangerőt.

– A szöveget simán és gördülékenyen kéretik mondani – magyarázta a társulatnak a színpadra lépés előtt. – Akitől öblögetést vagy ordítást hallok, az holnap már mehet is városi kikiáltónak. És ne fűrészeljétek a kezetekkel a levegőt, tessék úgy mozogni, mint egy ember! Vegyetek példát Ophéliáról!

Benedict büszkén húzta ki magát, mire Ned Alleyn teljes erőből hátba vágta. Henslowe folytatta a szónoklatot, mintha mi sem történt volna:

– Aki túl harsányan vagy túl finomkodóan adja a szerepét, az az egyszerű nézőt talán megnevetteti, de az értőket csak bosszantja, pedig ezekből egynek a véleménye többet nyom a latban, mint amazokból egy telt házé. Továbbá a pénzt is ők adják.

A direktor kikukkantott a helsingøri várat jelző zászlók mögül, és a nézőtéren gyülekező nemes hölgyek és urak felé biccentett a fejével, majd újra a színészekhez fordult.

– Na, menjetek, készüljetek! Harmadik figyelmeztető!

Amikor Lord Burghley kíséretében Őfelsége is elfoglalta a helyét, a mulatságok rendezője jelt adott, hogy kezdődhet a színdarab. A helsingøri vár fokán hamarosan megjelent a halott király szelleme. A nézőtér feszülten figyelt.

Edward oldalt, egy oszlopnak dőlve állt. Kezét hanyagul a zubbonya zsebébe dugta, hogy elrejtse remegését.

– Ne aggódjon! Szerintem igen jó darab – lépett mellé Henslowe. – Bár, ha engem kérdez, a nyári mutatványosságokhoz egy tündéres vígjáték jobban illene.

Edward döbbenten pillantott rá.

– Maga honnan tudja, hogy én...?

– Az évek meg a rutin – mosolygott cinkosan Henslowe, aki nem tudott semmit, de kilométerekről is kiszúrta volna egy alkotó ember premier előtti izalmát. Különösen egy olyan fiatalembernél, aki minden próbán ott ült, de a mai napig nem mutatkozott be senkinek.

– Sikerült beszélni anyáddal? – kérdezte suttogva Hanna, aki ebben a percben érkezett meg a nézőtérre. Még fel-tétlenül meg kellett ölelnie Benedicet a színpad mögött.

Hamlet atyjának szelleme épp dörgő hangon közölte a fiával, mit vár tőle. A főhőst játszó ifjú színész

kétségbeesetten nézett fel a karzatról szónokoló hatalmas királyra, alakja egészen eltörpült hozzá képest.

Henslowe bosszúsan Hannára villantotta a szemét.

– Kisasszony, itt előadás folyik! Kérem, maradjon csendben!

Hanna halkan elnézést kért, és megállt Edward mellett. Ahogy összeért a válluk, érezte, hogy a fiú légzése egyre lassabb és nyugodtabb lesz. Így maradtak végig az előadás alatt.

– A többi néma csend – hangzott a színpadon Hamlet utolsó mondata.

A nézőtéren senki sem mozdult, még a légy sem züm-mögött. Edward riadtan forgatta a fejét. Mi történt? Nem tetszik az embereknek? Megbukott? Benedict és Alleyn zavartan néztek össze a takarásban. A Rose-ban mindig azonnal lehetett érezni, hogy egy előadás siker-e vagy bukás, de itt végig halálos csendben ült az egész nézőtér. Már azt mérlegelték, hogy egyáltalán ki merjenek-e menni meghajolni, amikor a királynő összeütötte a tenyerét, és nyomában az egész teremben felzúgott a taps.

Henslowe meghatottan nyújtott kezét a mellette álló zseniális fiatalembernek.

– Gratulálok, sir!

– Shakespeare – felelte hirtelen Edward. – William Shakespeare.

– Jó név – bólintott a színidirektor. – Még találkozunk.

Így történt, hogy miközben Hamletnek, a dán királyfinak betelt a végzete a színpadon, Edward, az angol királyfi végre döntést hozott a jövőjéről.

Az előadás idejére elcsendesült a park. A zenészek, táncosok, akrobaták és díjbirkózók kiadós vacsorát kaptak

a konyhán, de a szakácsnő a nagy sürgés-forgásban sem feledkezett meg róla, hogy a nyugati toronyban elzárt titokzatos nőnek is felküldjön egy adagot. Amikor a szobalány megjelent a tálcával, a fogoly szobája előtt álló két marcona őr épp egy sovány, lófarkas férfival vitatkozott.

– Nincs látogatás – közölte az egyik, a hangjából ítélve már nem először.

– De eddig mindig bemehettem – erősködött Marlowe.

– Eddig igen, ezután nem – csatlakozott a másik ajtónálló. – Lord Burghley az ünnepség alatt felmerülhető zűrzavar tényállására való tekintettel kifejezetten utasításba adta, hogy a mai napon nincs látogatás.

Marlowe úgy döntött, jobb nem ellenkezni a nála kétszer vastagabb fickóval. További sikeres őrző-védő szolgálatot kívánt, és elsétált a folyosón.

Bujdosóné eközben jóízűen elfogyasztotta a vacsorát. A szósz különösen ízlett neki. A minap üzent is a konyhába, hogy a szakácsnő írja le neki a receptet. Nem aggódott különösebben a megkettőzött őrség miatt, mivel emberismerete azt súgta, Marlowe meg fogja találni a módját, hogy kivigye börtönéből. És nem is kellett csalódnia: szürkületkor valaki megkocogtatta az ablakát.

– Na, végre! – közölte köszönés helyett.

Marlowe nyögve bemászott az ablakon.

– Jó estét, Katám! – kurjantotta, és meg akarta ölelni Bujdosónét, aki undorodva elfordult. A költő lehelete arról árulkodott, hogy az elmúlt órákat a csapszékben töltötte.

– Elhozta a darabot? – tért a tárgyra Búné.

– El én, kincsem-galambom, de majd csak akkor adom oda, ha kifizette az árát.

A tanárnő hátrált egy lépést.

– Maga részeg.

– Nyilvánvalóan – bólintott Marlowe. – Innom kellett egy-két kupával, hogy fel merjek mászni kegyedhez. Tudniillik tériszonyom van. Na, legyen már egy kicsit kedves hozzám!

– Márpedig itt nem fog történni semmi – húzta ki magát Bujdosóné. – Vigyen ki innen, adja át a *Merlin születését*, aztán majd esetleg kedves leszek.

Marlowe elgondolkozott.

– Ez így nekem nem üzlet – mondta végül. Elővett a zubbonyából egy paksamétát, meglobogtatta a tanárnő előtt, majd a kandallóhoz lépett. – Pedig még a Shakespeare-t is ráírtam. De ha nem kell, hát nem kell.

Bujdosóné mohón kapott a papírköteg után. Marlowe röhögött, és egyre közelebb tartotta a darabot a tűzhöz. A tanárnő éppen el tudta olvasni a borítóját: valóban rajta állt William Shakespeare neve. Undorodva nézett a költőre, de aztán győzött a pénzéhsége.

– Jó, legyen. Csak menjünk ki innen minél gyorsabban!

– Csak ön után – mutatott Marlowe az ablak felé.

Bujdosóné lenézett. A tornyot befutotta a jó kapaszkodókat nyújtó vadszőlő, de azért meglehetősen magasan voltak.

– Nem képzelem, hogy itt fogok kimászni?

– Az eredeti tervem az volt, hogy mérget itatok magával, amitől egy napig halottnak tűnik, lábbal előre kiviszik, aztán a kriptában magához tér, és elháljuk a nászt, de aztán elvettem – mondta rezzenéstelen arccal Marlowe. – Túl körülményes lett volna.

Bujdosóné mélyet sóhajtott, és kimászott az ablakon.

Miközben Marlowe és Bujdosóné a vadszőlőn függesszedett, Lord Burghley a kertész háza mögött találkozott két sötét alakkal.

– A harmadik szoba a keleti szárnyban. És még ma éjjel meg kell lennie – suttogta a lordkancellár.

– Álmában szúrjuk le? – hökkent meg a hórihorgas.

– Azt nem lehet – rázta a fejét a mély növésű. – Ha felébred, azt mondja, gyávák voltunk.

Lord Burghley nem értette a problémát.

– Ha jól végzitek a munkát, ítéletnapig nem ébred fel. A két gyilkos összenézett.

– Az ítéletnap emlegetése valami lelkiismeretfurdalás-félét ébreszt bennem – mondta lassan az egyik.

– Mert mi van, ha ítéletnapkor mondja majd, hogy álmában szúrtuk le? Hogy állunk így az atyaúristen elé? – folytatta a másik.

A lordkancellár egyre inkább úgy érezte, hogy valami bohóctréfába keveredett. Ha ezek ketten a legjobb bér-gyilkosok, tényleg válságban az ország.

– Ti most azt mondjátok, hogy félték meggyilkolni?

A hórihorgas határozottan megrázta a fejét.

– Attól nem félek, hogy meggyilkoljam, mivel arra engedélyem van, attól ellenben igen, hogy elkárhozom a meggyilkolásáért, mert attól semmiféle engedély nem véd meg.

William Cecil a köpenye zsebébe nyúlt, és az imént átadott arany mellé még egy zacskót a hórihorgas kezébe tett.

– Félték még?

A fickó megszámolta a pénzt.

– Én a magam részéről már nem – mondta végül. – Milyen érdekes, egészen elmúlt a lelkiismeretfurdalásom. Hát a tiéd?

– Érdekes, az enyém is – bólintott a másik.

Mélyen meghajoltak, majd alakjuk beleveszett a sötétségbe.

Az előadás utáni bálon Erzsébet hiába kereste szemével Edwardot.

– Nyilván a különös barátaival mulat – igyekezett megnyugtatót a királynőt Oxford. – Elvégre ez a mai első-sorban az ő sikere.

– Ennek holnap haladéktalanul véget fogunk vetni – morogta Erzsébet. – Egy uralkodó nem múlathatja az időt a rangban alatta állókkal.

A grófnak már a nyelve hegyén volt a csípős válasz, de végül inkább nem mondott semmit.

Edward ezalatt különös barátai legkülönösebbjével, Hannával, a Hunnal egy darab papír fölé görnyedve mulatott az írószobában. A fiatalember már összezsomagolta a holmiját, és megbeszélte Henslowe-val, hogy az ünnep-ség után velük tart a színészek szállására.

– Egyetlen éjszakát sem szeretnék trónörökösként tölteni – mondta Hannának. – Az már nem én vagyok.

– Oké – bólintott a lány. – De akkor is beszélned kell anyáddal.

– Írni jobban tudok – vetette fel Edward.

Így alakult, hogy a bálterem helyett az írószobában kötöttek ki. Hanna gyertyát gyújtott, a fiú pedig leült, hogy megírja I. Erzsébetnek, hogy mégsem lesz belőle király.

– Kedves Anyám... Ófelsége... Felsőg...

A megszólításnál csak az aláírás volt nehezebb.

– Mit írok? Hogy fiad? Vagy Edward?

– Szerintem legyél vagány, ird, hogy Shakespeare – javasolta Hanna. – A bemutatkozás már megy, aláírni is meg kell tanulnod.

Edward tintába mártotta a lúdtollat, és a lap alája kanyarította újdonsült nevét:

Shakspear.

Hanna a válla fölött nézte.

– Nem jó, van benne „e” betű is.

Shakespeare.

– És a végén is van egy „e”.

Shakespere.

Edward már legalább a hatodik verziót gyúrte össze és hajította a sarokba, nem sejtve, hogy néhány száz év múlva tudósok tucatjainak okoz majd ezzel permanens fejfájást. Ekkor váratlanul kinyílt az ajtó, és Oxford grófja lépett be.

– Bocsánat, csak megláttam a fényt, és azt hittem... – szabadkozott.

– Jó, hogy jön, gróf úr – Hanna felállt, és egy szabályosat pukedlizett. Vagy legalábbis olyat, ami majd a 18. század végén szabályos lesz. – Edward mondani szeretne önnek valamit.

Oxford becsukta maga mögött az ajtót, és a fiához lépett.

– Még nem is gratuláltam az előadáshoz.

– Nem csak az én érdemem – szerénykedett Edward.

– De bizony a tiéd. Ma drámaíró született.

– Éppen erről van szó – vetette közbe Hanna.

Edward hálásan nézett rá. Nehezen jöttek a szájára a szavak.

– Azt remélem, a királynő megbocsát majd nekem. Hátha többre értékelt egy jó drámaírót, mint egy alkalmatlan trónörökös – mondta végül, és a gróf szemébe nézett.

Több magyarázatra nem volt szükség. Edward felkapta a csomagját, és melegen megszorította az apja kezét.

Oxford grófja néhány percig még egyedül üldögélt az írószobában, és szórakozottan kihajtogatta az egyik asztalon heverő papírgalacsint: *Shakespeare*.

Néhány órával később egy mély növésű és egy hórihorgas fickó osont be a palota keleti szárnyának legnagyobb lakosztályába.

– Te, itt nincsen senki – állapította meg az egyik, miután kését a párnába döfte. – Várjuk meg?

– Minek? Legalább emiatt nem kárhozunk el – vigyorgott el a másik, és megcsörgette a zsebét.

– Hát emiatt legalább nem.

Ebben maradtak.

Hanna és Edward átvágtak a parkon, hogy csatlakozzanak Benedicthez és a társulathoz a birtok gazdasági épületeinél, a mutatóványosok és csepűrágók szállásán. Már egészen közről hallották a zenét, amikor a fiú megtorpant.

– Mikor indultok? – kérdezte.

– Amint kezdetét veszi a tűzijáték – felelte Hanna. – Még van néhány óránk.

Edward letette a cuccát.

– Nem tudom, lesz-e alkalmunk rendesen elbúcsúzni. Csak szerettem volna megköszönni... tudod... mindent.

– Nincs mit – mosolygott a lány. – Tudod, csak egy kicsit kizökkent az idő. De helyretoltuk!

– Helyre – bólintott Edward.

A színészek egy hosszú asztalnál ültek, és már nemigen voltak szomjasak. Az érkezők épp Will Kemp és Ned Alleyn heves vitájába csöppentek a színházművészet célját és értelmét illetően.

– Ez a Hamlet, ez valójában egy szomorú bohóc – magyarázta Will Kemp. – Higgyétek el, a szomorú bohócoké a jövő!

Ned Alleyn erre hosszú tirádába fogott arról, hogy Marlowe írt utoljára nagy formátumú hősöket, míg a Gertrúdot játszó idősebb színész azt bizonygatta, hogy régen a színpadi alakok még nem úgy beszéltek, mint a hétköznapi emberek.

– De hát színház az egész világ, és színész benne minden férfi és nő – szólt közbe Edward.

– Csak nem mindegy, hogy milyen! – bömbölt Alleyn. – Mert ilyen, mint én, egyszer születik egy évszázadban.

– Megengedem – emelte a poharát Will Kemp. – Ned Alleyn, elismerem, te vagy a tizenhatodik század legnagyobb színésze.

– Én meg a tizennyolcadik századé – kacsintott Benedict, és Hanna felé nyújtott egy pohár sört.

– Talán a huszonegyediké – nevetett a lány.

Koccintottak. Benedict mosolygott, bár amikor eszébe jutott Dobó meg az elmúlt év a főiskolán, a huszonegyedik században már korántsem volt annyira biztos. Elbizonytalanodása azonban csak egy pillanatig tartott, mert Henslowe hozott neki még egy pohárral.

– Szép volt az örülési jelenet – veregette meg a vállát az öregember. – A fiúk hajlamosak az ilyesmit elripacskodni, de ez most igazán megindítóra sikerült. Jövő hétvégén a Rose-ban lehet, hogy egy hangyányit harsányabbra kell venni, de persze a jó ízlés határain belül.

– Jövő hétvégén? – hökkent meg Benedict.

– Elsősorban női szerepekre szerződtenélek, de nem kizárt, hogy más szerepköröket is kipróbálj. És idővel a színház részvényese is lehetsz.

Benedict először kinyitotta, majd becsukta a száját. Henslowe nehézkesen felállt az asztaltól.

– Most mulass nyugodtan, nem kell azonnal válaszolnod! A kis hölgybarátod már biztosan hiányolja a társaságot – a marabu elmosolyodott. – De épp ilyen művészekre van szükségem, mint te.

A fiú nagyot nyelt, és Hannára nézett, vagyis arrafelé, ahol Hanna ült az imént. A lány nem volt sehol.

– A kertészlak felé ment – mutatta Edward, majd visszafordult Will Kemphez, aki boldog volt, hogy valakit végre érdekel a szomorú bohócokról szóló elmélete.

Benedict a fehér rózsáknál érte utol Hannát.

– Nem az van, amire gondolsz – hadarta, és megölelte a lányt.

Végtelen hosszú ölelés volt. Hanna arra gondolt, hogy ha kibontakozik belőle, akkor muszáj lesz beszélniük az imént elhangzottakról, a fiú magyarázkodni és esküdni fog, esetleg kész lesz áldozatot hozni érte, aztán majd sír-nak és egy kicsit úgy tesznek, mintha lenne választásuk, ami természetesen ostobaság, hiszen mindketten tudják, hogy Benedict végül itt fog maradni, és mindenkinek így lesz a legjobb. Ezért inkább még szorosabban bújt a fiúhoz, aki még nagyon sokáig nem engedte el.

[23] Éjszaka a múzeumban

Gyászos hangulatban telt a vacsora a Boldogasszony sugárúton.

– Ennyire vacak a töltött paprika? – kérdezte rosszat sejtve Pusztai professzor.

– Milyen töltött paprika? – kérdezett vissza Tekla.

– Hát amit eszel.

Tekla csak most vette jobban szemügyre az előtte lévő paradicsomtengerben úszkáló amorf alakzatokat.

– Szójából van – adott további kéretlen felvilágosítást a prof. – Vega vacsora.

– Állatvédelmi szempontból csak üdvözölni tudom – morogta Lőrinc, és nem nézett fel a tányérből, nehogy Pusztai prof meglássa, milyen képet vág.

Azt hazudta, hogy ostobaságokkal vegzálták Pesten minisztériumi bürokraták, attól olyan ideges, holott egy madárijesztő miatt volt a pocskónál is rosszabb kedve. De ezt nem árulhatta el tudományos fokozatokkal szépen kidekorált szerelmének.

Amikor megtudta, hogy az a bizonyos időgép a Technikatörténeti Múzeumban van, Lőrinc úgy érezte, alaposan rászédtek. Legális úton nyilván nem lehet hozzáférni, illegális utakon meg ő nem jár. Az iskolában egyszer puskázott, akkor is lebukott, és ha egy percre megáll a tilosban,

rögtön elkapják. Hiába volt készen a hidegfúziós reaktor, a maga nemében egy kis tudományos műremek! Mire megy vele?

De Tekla fölényesen közölte, hogy „no para!”. A Technikatörténeti Múzeum alig őrzött hely, Lőrinc csak legyen nyugodt, ő jól ismeri minden zegzugát. Zárás előtt elrejtőznek, s amint mindenki elment, pár perc alatt lezavarják a sakkpartit. A Stockfish10 hasítani fog a Holtak ellen.

Ebben a reményben utaztak fel Pestre. Lőrinc színleg a minisztériumba ment egy értekezletre, Tekla pedig azt hazudta az anyjának, hogy a Vadasparkba kirándul az osztálytársaival, és csak későn ér haza. Ha elárulta volna, hogy Pestre megy, Pusztai prof biztos kérdezősködni kezdett volna Edináról vagy Szabiról, és így olyan témákat is érintettek volna, melyekről Tekla jobbnak látta, ha egyáltalán nem beszélnek.

Zárás előtt egy órával értek a múzeumba. A szép nagy, gurulós bőröndöt, amiben a hidegfúziós reaktor utazott, egyelőre a csomagtartóban hagyták.

Amíg Tekla a mosdóban volt, Lőrinc tett egy kört.

– Igazad volt, itt tényleg nem nagyon adnak a biztonságra – állapította meg roppant elégedetten. – Mindössze egy teremőr van, de az is valami maszkabálból tévedhetett ide.

Tekla elengedte a füle mellett ezt a megjegyzést – utóbb kiderült, nem kellett volna. Nagy lendülettel befordult a tizennyolcadik század termébe, ahol piros mintás, fekete koktéluhában és rémületesen kifestve Hanna néni üldögélt egy széken. Tekla ugyanazzal a lendülettel már fordult is vissza, és csak abban reménykedhetett, hogy az öregasszony, aki szokás szerint merő hiúságból nem viselt szemüveget, nem ismerte fel. Az ajtó takarásában megállt,

és szívdobogva várta, hogy utána szól-e. De nem szólt. Úgy tűnt, megúsza a találkozást. Ám megkönnyebbülése csak egy pillanatig tartott.

– Azt akarod nekem bemészni, hogy ez a madárijesztő is pályázik az időgépre? – kiabált az autóban ülve Lőrinc, és lángolt a füle.

– Gyakorlott időutazó, és a szerelméért akar elmenni a jövőbe.

Lőrincnek ez már sok volt. Kiugrott az autóból, és rohanni kezdett a Birsalma utcán lefelé. Tekla meg utána. Fél órát kergetőztek így, mire Lőrinc annyira lehiggadt, hogy képes volt végighallgatni Hanna néni és Felemás-szemű történetét.

– Ugye nem veszel hülyére? – kérdezte végül.

– Nem vagyok én regényíró, hogy ilyet kitaláljak – felelte Tekla.

Azt viszont megígérte, hogy azzal kapcsolatban igenis ki fog találni valamit, hogy hogyan juthatnak hozzá az időgéphez.

Ki is agyalt mindenféle csavaros és fantasztikus tervet, majd mindet elvetette. Mert minél bonyolultabb egy terv, annál több a hibalehetőség benne. Hosszas tépelődés után ezért úgy döntött, hogy beavatja Edinát, és segítséget kér tőle.

Edinának kissé szokatlanul csengett a hangja, amikor visszahívta.

– Szabi mondta, hogy kerestél.

– Jól vagy? – kérdezte gyanakodva Tekla.

– Megvagyok – felelte Edina.

Tekla várt egy kicsit, hátha a lány még mond valamit, majd belekezdett a mondókájába.

– Nem tudok Bulcsúékkal beszélni, mert nem működik a fereglyuktelő, és ha mostanáig nem jöttek vissza, akkor már nem is fognak, mert a hadron lemerült. Egy jó kis tűzvészre nincs esély, szóval nekem kell visszamennem értük.

– Akkor menjél!

– Addig nem tudok, amíg Hanna néni őrzi a gépet. Segítenél, hogy egy kicsit ne legyen ott? Ha Hannáék vissza-jöttek, övé lehet a gép, és még segíték is neki elmenni az Imréjéhez. Bármit megteszek.

– Jó – felelte színtelen hangon Edina.

Ez így túl simának tűnt. Tekla nem volt benne biztos, hogy a szokatlanul szűkszavúan válaszoló Edina pontosan megértette, hogy mit is kér tőle.

– Mondhatnád neki, hogy nálam van a körző Szege-den. És anélkül nem működik az időgép. Amíg ti lejöttök, én felmegyek. Lehet, hogy meg is járom, mire visszaértek. Csak odaadom Bulcsúnak a reaktort, és már fordulok is vissza.

– Holnap nem lesz ott Hanna néni – mondta Edina, de azt már nem árulta el, hogy miért nem.

– Tuti?

– Tuti – felelte Edina, aztán tőle merőben szokatlan körültekintéssel még megkérdezte. – A riasztó kódja nem érdekel?

Tekla meghökkent.

– Miféle riasztó? Amikor bevittük Búnéval a sakkasztalt, még nem volt.

– Na, most már van. Megmondom.

Tekla buzgón jegyezte.

– Köszönöm. Örök hálám. És légy szíves... ne szólj erről, amit beszéltünk, senkinek, jó? Még Szabinak se!

– Nem szólok – ígérte meg Edina.

Hanna néni reggel betelefonált Szilvikének, hogy aznap nem tud menni dolgozni.

– Micsoda nap! – jajveszékelt Szilvike. – Még Norbi sincs bent.

Hanna néni megmondhatta volna, hogy nem is lesz, de ehelyett csak letette a telefont. Edina őt kérte meg, hogy kísérje el a vallomástételre. Nemsokára indulni kellett, és úgy találta, hogy rémesen néz ki. Egész éjjel alig aludt, be volt dagadva a szeme, és az arcán három réteg alapozó sem segített. Azt sem tudta eldönteni, mit vegyen fel. Még sehol sem tartott a készülődésben, mikor Edina és Szabi megérkeztek.

Taxival mentek a kapitányságra, de így is elkéstek.

Edina, akinek egyfolytában liftezett a gyomra, már a megérkezésükkor észrevette, hogy a nénikéje még nála is zaklatottabb, s a taxiban csak romlott az állapota.

– Ne izgassa fel magát, Hanna néni, majd Dezső bekísér! – mondta Edina, amikor szólították őket, és a nénikéje izgalmaiban a földre ejtette a táskáját. A főtörzsőrmester megjegyezte, hogy a vallomástételnél csak rokon lehet jelen, mire a lány rávágta: Dezső a bácsikám.

Ez nem volt hazugság, végül is Dezső 1955-ben megkérte Hanna néni kezét, és csak a forradalmon múlt, hogy őrangyal lett belőle rendes nagybácsi helyett.

Békés Norberttel szerencsére nem kellett találkozniuk, mert épp a bíróságra vitték, hogy döntsenek a fogva tartásáról.

Miután végeztek, Dezső beültette az egész társaságot az autóba, de nem árulta el, hogy hová mennek. Amikor azonban rákanyarodtak az 5-ös főútra, Hanna néni rájött, hogy Szegedre.

– Ilyen nincs! – bukott ki Edinából, de Szabi hiába faggatta, nem fejtette ki részletesebben, hogy milyen nincs.

Szegeden először a Rákóczi utcába mentek, ahol Hanna néni és Dezső felnőttek. Farkas papiek házat alaposan átépítették, alig maradt valami belőle, Dezsőék világa viszont még most is állt. Be is csöngettek, de sajnos nem nyitott ajtót senki. Bármit is remélt Dezső, Hanna nénire nem tett különösebb hatást a látogatás, és nem hozta vissza az emlékeit. Ebéd után a Virág cukrászdában fagyiztak, aztán átsétáltak Újszegedre, Szabi és Edina bebarangolták a nagy parkot, míg Hanna néni és Dezső egy padon üldögéltek. Nem folytathattak valami kellemes beszélgetést, mert aztán Pestig nem hangzott el egyetlen szó sem – ami Hanna nénire igazán nem volt jellemző. Még azt is megállta, hogy beleszóljon a vezetésbe.

Edinát – aki a körülményekhez képest egészen megkönnyebbült – megint hatalmába kerítette az aggodalom, valami megmagyarázhatatlan félelem, ami csak egyre erősödött, ahogy közeledtek Budapest felé.

Könnyebben ment, mint gondolták volna. Úgy jutottak be a múzeumba, hogy nem találkoztak senkivel. Teklának a szövőgép, Lőrincnek a gőzgép nyújtott alkalmas menedéket, de ha kiállnak bármelyik terem közepére és táncra perdülnek, akkor sem fülelte volna le őket senki. Aki végül bezárta a múzeumot, még a riasztót sem kapcsolta be. Ezt Tekla fedezte fel, amikor hatástalanítani akarta.

Lőrincet a sakkasztalnál találta, amikor visszaért.

– Szerintem ez nem működik – jelentette ki aggodalmasan.

Tekla válaszra sem méltatta, csak elővette a körzöt, és a helyére illesztette. A sakkasztal finoman felbúgott, a fekete és fehér bábuk pedig a helyükre ugrottak. „Mekkora esze van Hannának, hogy ezt az utolsó pillanatban rám bízta” – gondolta Tekla, ahogy a sakktáblán meginduló fekete figurát nézte. Gyorsan beütötte a lépést a számítógépbe, ami nem is késlekedett a válasszal. Tekla a megfelelő kockára tolta a fehér gyalogot. Menni fog ez.

– Bízom benne, hogy tudni fogod, mit kell csinálni ezzel a makacs döggel! És nem is tévedtem! – harsant fel egy nagyon is ismerős hang a közelben, hogy aztán megjelenjen a hang tulajdonosa teljes életnagyságban.

Hanna néni állt a terem ajtajában a sápadt Edinával, Szabival és egy Tekla számára ismeretlen, idős úrral.

– Sajnálom – rebegte Edina. – Hanna néni észrevett, amikor múltkor a múzeumban jártál, és gyanút fogott.

– Nem vagyok vak! – kacagott Hanna néni. – Sem egészen hülye!

– És nem tudtál volna kitalálni valamit? – támadt rá Tekla Edinára.

– Minket nem avatott be a tervébe – kelt Edina védelmére Szabi. – Tökre meglepödtünk az előbb, amikor a múzeum előtt találtuk magunkat.

– De akkor honnan... – kezdett bele Tekla, de Szabi nem hagyta, hogy befejezze, hanem Dezső felé bökött.

– Ő Hanna néni őrangyala. És mindent tud.

– Marhaság – szólt közbe idegesen Lőrinc. – Nincsenek őrangyalok.

– De sajna vannak – bólogatott együttérzőn Szabi. – Amúgy meg rendőr.

– Maradjatok már kicsit csöndben! – csattant fel Tekla.

Nagyon nehezeire esett megosztani a figyelmét. Félt, hogy elnéz egy lépést, mert ebben a partiban a legkisebb hiba is szó szerint halálos. És hát az ő sakktudása sajnos majdnem a nullával volt egyenlő. Pár bábú már áldozatul is esett mindkét oldalon, s neki fogalma sem volt, ki állhat nyeresre. Csak remélte, hogy a Stockfish10.

– Mindenképp vissza kell hoznom Hannáékat! – fordult egy pillanatra a vénasszonyhoz, miután a helyére tolta a fehér bástyát. – Nem ragadhatnak a tizenhatodik században.

– Az majd elvállik, kis pápaszemesem, hogy ki utazik – vágta rá hetykén Hanna néni.

– Mégis, hogy tetszene minket megakadályozni? – kérdezte Lőrinc gúnyosan.

– Nem én, lézerapám, hanem majd az őrangyalom.

Dezső engedelmesen kihúzta magát, noha enélkül is Lőrinc fölé magasodott.

– Hannácska el akar utazni Imréért, ha jól tudom, kétezzer-hatvanvalahányba. És én segítek neki. Bármit megteszek. Még ha kirúgnak a rendőrségtől, akkor is. Úgyis ideje nyugdíjba mennem.

– De hát miért tetszik ezt csinálni, amikor szerelmesnek tetszik lenni a Hanna nénibe? – jajdult fel Edina.

– Pont azért, mert szerelmes vagyok belé – felelte Dezső.

– Ez most komoly? – kapott a fejéhez Lőrinc.

– Igen – felelte áhítatosan Edina. – Dezső hetvenöt éve szerelmes Hanna nénibe, csak sajnos Hanna néni meg tökre elfelejtette.

Lőrincre szemmel láthatóan nem tett hatást a romantikus történet.

– Szeretném én azt látni, hogy egy ilyen szépkorú lovag megakadályoz engem bármiben... pláne egy időutazásban, amire mindig is vágytam – jelentette ki roppant harciasan.

– Meg fogja látni – felelte komoran Dezső.

Erre Tekla legnagyobb elképedésére Lőrinc támadóállásba ugrott, és az álla elé emelte az öklét.

– Sokáig boksztam, ha nem tudná... – morogta fenyegetően.

De sajnos nem mutathatta be a boksztudását, mert Hanna néni Dezső elé ugrott, és ijedten kiabálni kezdett:

– Ne bántsa! Nehogy bántsa!!! Dezsőnek csak a szája nagy, de nem kell tőle félni! Utálja az erőszakot! Egyszer megharapta egy patkány, mert nem volt szíve lecsap...

Hanna néni elharapta a mondatot, de akkor már késő volt. Dezső, Edina és Szabi tágra nyílt szemmel bámultak rá. Szóval mégiscsak emlékszik mindenre! Lőrinc megkönnyebbülten leeresztette az öklét, mert úgy sejtette, hogy az elmúlt évtizedek során erősen megkophatott a boksztudása, meg amúgy sem ütötte volna meg ezt az idős urat, aki tulajdonképpen nagyon rokonszenves volt neki.

Tekla örült, hogy újra a sakkpartira koncentrálnak, s két lépés között nekilátott a tér- és időkoordinátákat beírni.

– Soha nem hevertem ki, hogy elhagyta. Az összes hülye házasságom és szerelmi kalandom csak bosszú volt... menekülés... gyászos kudarc – vallotta be Hanna néni mérgesen. – Minden reggel te voltál az első gondolatom az elmúlt het... sok-sok évben.

– Hát akkor? – kérdezte kicsit értetlenül Dezső.

Hanna néni habozott, de aztán csak kimondta.

– Félek. Olyan öreg vagy, Dezső. Mi van, ha előbb halsz meg, mint én, és megint elveszítelek?

– Nem halok meg előbb, megígérem.

– Na, ebben csak ne legyen olyan biztos, tata! – hangzott fel egy kemény hang a hátuk mögül.

Békés Norbert állt az ajtóban, kezében pisztollyal. Edina elsápadt, Szabi szeme pedig dühösen megvillant. Mozdulni azonban egyikük sem mert, mivel a fegyver csöve felváltva egyikükről másikukra szegeződött.

– Maga hogy kerül ide? – kérdezte egy túsztárgyaló nyugalomával Dezső.

– Jó az ügyvédem. És jók a kapcsolataim. Megmondtam. Szabadlábban védekezhetek. Először azt gondoltam, hogy visszavonatom Edinácskával a vallomását – vigyorgott önelégülten Békés Norbert, és meglóbálta a pisztolyát. – De aztán jobb ötletem támadt! Jól értem, hogy ez a sakkasztal, ami körül a vénasszony annyit sürgölődött, valójában egy időgép?

Békés Norbert végighordozta mohó és kíváncsi pillantását a jelenlévők dermedt ábrázatán, de nem felelt neki senki.

– Ha nem akarózik válaszolni, akkor majd segíték – vigyorodott el gonoszul, és rálőtt Dezsőre, aki a mögötte álló zongorára, s onnan a földre zuhant. A zongora és Hanna néni egyszerre jaidultak fel. De mielőtt bárki megmozdulhatott volna, Békés Norbert Edinára szegezte a pisztolyát.

– Edinácska lesz a következő...

– Ez egy valódi időgép – mondta hadarva Szabi. – Az utazik, aki a sakkpartit nyeri... bárhová, a múltba vagy a jövőbe!

– Na, akkor ezt kipróbálom – mondta elégedetten Békés Norbert, és közelebb lépett a sakkasztalhoz.

Teklának fogalma sem volt róla, ki ez az ember, és milyen vallomást akart visszavonatni Edinával, de hogy elszánt, gátlástalan és roppant veszélyes, afelől nem voltak kétségei. Amikor az ember megold egy problémát, mindig felmerül egy másik. Ezerrel pörgött az agya. Még félni is elfelejtett. Nem hagyhatja, hogy ez a bűnöző elutazzon az időgéppel, mert akkor Bulcsúék örökre a múltban ragadnak. De még ha sikerülne is gyorsan behúzni a mattot, hogy hagyhatná itt Edináékat ezzel a gyilkossal, aki boszszúból talán mindenkit megölne... Még Schrödinger sem fog egyszerre kint és bent egeret! Mindenesetre a partit folytatni kell, különben senkit sem sikerül megmentenie. Időt kéne nyerni. Hátha közben le tudják fegyverezni ezt a rohadékot – bár egyelőre nem úgy látszott.

– Hová akar menni? – kérdezte Tekla, és vigyázott, hogy ne remegjen a hangja.

– Természetesen 1953-ba. Londonba, hogy megnézhessem a hat-hármat. Aztán majd meglátjuk – vigyorgott Békés Norbert.

– Pontos évszámot és helyszínt kérek – válaszolta Tekla, amikor is váratlanul felharsant a *Star Wars* zenéje.

– Mi a franc ez? – kérdezte idegesen Békés Norbert, hatalmas műveletlenségről téve ezzel tanúbizonyságot.

Bulcsú hív, felelhetne volna Tekla, de persze nem szólt, hanem úgy tett, mintha semmi köze sem lenne a zenéhez.

Végül Békés Norbertnek is leesett, hogy ez valami csenőhang lesz. Látni akarta a kezeket, nehogy valaki felvegye a telefonját.

Bulcsú nem volt valami kitartó, viszonylag gyorsan feladta. Inkább sms-t küldött. Tekla hallotta, hogy a mobilja pittyen.

– 1953. november 25., London – mondta Békés, és Tekla készségesen állított a tér- és időkoordinátákon.

A táblán mostanra elég kevés bábu maradt.

Már egy amatőr is látta, hogy közel a parti vége.

– Üljön be, mindjárt indulhat! – mondta Tekla, és lépett a fehér futóval.

– Hohó, magácska is velem jön, különben még elküld valahová a jó fenébe – mondta kajánul Békés Norbert, és elkapta Tekla csuklóját. Azzal behuppant a székbe.

Teklának megfájdult a karja, az igazgató olyan vasmarokkal szorította. Tudta, esélye sincs kirántani.

– Akkor most behúdom a mattot! – mondta jelentősegteljesen, és segélykérően Lőrincre nézett.

Abban a pillanatban, hogy Tekla a helyére tolta a bástyát, Lőrinc villámgyorsan felkapta a hidegfúziós reaktort rejtő táskát, és nekivágta Békés Norbertnek, aki az erős ütközéstől elengedte Teklát, majd táskástól-mindenestül eltűnt.

– Kösz, apa! – fújt egy nagyot Tekla, és megölelte Lőrincet.

– Máskor is. Különben hová küldted?

– Szibériába – vigyorodott el Tekla.

Közben Hanna néni és Edina már Dezső mellett térdelt, Szabi meg a mentőket riasztotta.

– Nem csinálhatod ezt velem, Dezső! – kiabált Hanna néni.

Dezső kinyitotta a szemét, és Hanna nénire mosolygott.

– Drágám, nem vérben fekszem, hanem vízben. Ez a marha szétlőtte a jó kis kulacsomat.

És azonnal fel is akart kelni, de Lőrinc nem hagyta, hátha agyrázkódást kapott, amikor lefejelte a zongorát. Amit az is bizonyított, hogy nyilvánvalóan félrebeszél.

– Visszajött a sakkasztal – jegyezte meg ugyanis Dezső.

– Éppen hogy elment, és elvitte azt a focimániás bűnözőt is, de nem ám Londonba! – felelte megnyugtatóan Lőrinc, de Tekla, biztos ami biztos, hátrafordult. És attól, amit látott, tátva maradt a szája. A sakkasztal a helyén állt, mintha el sem ment volna. És a székből szapora káromkodások közepette kikászálódott egy öreg, orosz muzsik Tolsztoj-ingben és csizmában, aki ügyet sem vetve a földön fekvő Dezső körül csoportosuló társaságra, korát meghazudtoló fürgeséggel kirobogott a tizennyolcadik század terméből.

[24] Napforduló

Este kilenc órakor kezdődött a tűzijáték. A bálozó főrendek, a mutatványosok, az őrség és a személyzet egyforma áhítattal figyelte a csodás látványosságot. Bulcsú terve szerint ez volt a legideálisabb alkalom az angolos távozásra, és némileg idegessé tette, hogy rajta és a Webster gyerekeken kívül senki nem volt a találkahelyen a megbeszélte időpontban. A szekér a hadronnal egy színes girlandokkal feldíszített tölgyfa alatt várakozott. Mivel a kocsi utasterét teljes mértékben elfoglalta az időgép, Webster három felnyergelt lóról is gondoskodott.

– Ha öt percen belül nem jönnek, én esküszöm elmegyek egyedül – toporgott a dalek.

– Én szívesen elmegyek veled – csicseregte Molly Webster, és megfogta Bulcsú kezét.

– Ez nagyon kedves tőled – morogta a fiú. – De most inkább keresd meg Hannát, jó? Vagy Benedictet. Vagy bárkit.

Molly már repült is. Bulcsú felült a szekérre, és idegesen dobolt a lábával.

– Le fogjuk késni a napkeltét. Le fogjuk késni. Kész. Vége. Ez az év legrövidebb éjszakája. Le fogjuk késni...

Webster halálos nyugalommal simogatta az egyik lovat.

– Apám mindig azt mondta, nincs távoli cél, csak lassú kocsi.

Ebben a pillanatban a meglehetősen zilált külsejű Bujdosóné rohant ki egy bokor mögül.

– Lovat! Lovat! Országomat egy lóért! – kiabálta kétségbeesetten.

– Bárcsak nekem teljesülne így minden kívánságom – jegyezte meg Webster, és felsegítette egy fekete hátasra.

– Azonnal induljunk! – türelmetlenkedett Búné. – Az a szörnyű ember a nyomomban van! – A vállán lógó bőrtáskából gyűrött papírköteg kandikált ki.

– Én is indulnék, de meg kell várnunk Hannáékat. A tanárnő előremehet, ha akar – vont vállat Bulcsú.

Bujdosónénak nem kellett kétszer mondani. Megsarkantyúzta a feketét, és pillanatok alatt eltűnt az országúton.

A Sir Francis Bacon kísérleteinek köszönhetően minden eddiginél hosszabb és pompásabb tűzijáték lassan a végéhez közeledett, amikor Molly Webster végre visszatért a tölgyfához.

– Na? Megtaláltad Hannát? – pattant fel Bulcsú.

– Hát meg – motyogta a kislány.

– És Benedictet?

– Hát... őt is.

– És? Szóltál nekik?

– Hát... nem – Molly Webster a feje búbjáig elpirult.

– De miért nem? – üvöltött magából kikelve Bulcsú.

– El voltak foglalva – suttogta alig hallhatóan a kislány.

Hanna Benedict ölében feküdt, és az égen szikrázó, táncoló fénycsóvákat nézte.

– Tudod, mi a vicces? – pillantott fel a fiúra. – Holnap lesz a 18. születnapom.

– Tudom. Azért rendeltem neked a tűzijátékot. Kicsit drága volt, de megérte.

Nevettek. Aztán Benedict lehajolt, és megcsókolta.

– Boldog felnőttkort, édes Hanna!

Amikor az utolsó rakéta után is eloszlott a füst, a lány felült, és komolyan a fiúra nézett.

– Ideje mennem.

– De hát még nincs vége a tűzijátéknak. Még van egy kis időnk.

Hanna elmosolyodott.

– *Már menni készülsz? Messze még a reggel.*

Amikor Benedict egy évvel ezelőtt a felvételi-re készült, a *Rómeó és Júlia* búcsújelenetét napjában többször is összemondták.

– *Az ott az égen nem hajnalsugár*

Egy üstökös csillag ragyog feléd

Hogy fáklya módra kíséren ma éjjel...

– *És Mantováig fénybe vonja útad* – fejezte be a mondatot Benedict.

– Na, végre! – méltatlankodott Bulcsú, amikor Hanna negyedórával a tűzijáték után végre megjelent a tölgyfánál. – Bujdosóné már úton van, rátok vártunk.

– Vagyis csak rám. Bocs! – szabadkozott Hanna.

Bulcsú úgy döntött, jobb, ha nem kérdez semmit. Segített neki felszállni a szürke kancára, majd felugrott Webster mellé, aki a lovak közé csapott. A szekér kifordult az országútra, és ahhoz képest, hogy egy időgépet szállított, bámulatos sebességgel robogott el délnyugat felé.

Wiltshire megye vajákosai, füvesasszonyai és boszorkányai jóval napkelte előtt fölkerekedtek, hogy a nyári napforduló szokásos találkahelyükön, a Salisbury-síkság kőköréinél érje őket. Nagy részük már nem volt fiatal,

ezért kényelmes tempóban, a lemaradó öregeket mindig türelmesen bevárva haladtak az országúton. Az ifjabbak vadvirágokat fontak a hajukba, és vidáman, teli torokból énekelték az idősebbektől tanult, régi dalokat egy olyan nyelven, amelynek dallama még megvolt, de szavai már régen kikoptak az emlékezetükből. Olykor megálltak egy-egy fánál, amelyben köztudottan tündér lakott, vagy egy tányér tejet tettek a kobold látogatta kövek mellé, hogy Robin pajtás, az éji kópé jó szívvel legyen hozzájuk. Voltak évek, amikor néhányukat börtönbe zárták vagy máglyára hurcolták. Halottaikról mindig illően megemlékeztek, de a legrövidebb éjszaka zarándoklatának hagyományát az üldöztetés sem tudta eltörölni. Sétájuk során a természet erőinek oltalmát kérték az emberre, aki egyszer majd megérti, milyen apró és jelentéktelen a vizekhez, mezőkhöz, sziklákhöz képest.

Alig fél óra volt már csak hátra napkeltéig. A hatalmas, kaput formázó kőtáblák már látszottak a távolban a világosodó ég alatt, és az asszonyok megszorozták lépteiket, hogy le ne késsék a csoda pillanatát. A menet végén vánszorgó, közel nyolcvanéves Betty Peele a kőkapuk láttán olyan fürgén kezdett mozogni, hogy a gyaloglástól máris lestrapált fiatalasszonyok alig hittek a szemüknek.

Ekkor hallották meg kelet felől a lódobogást. Először egy középkorú nő vágatott el mellettük egy éjfekete paripán, majd, mintha csak a hajnal kergetné az éjszakát, egy fiatal lány következett egy szürke kancával.

– Vigyázzanak, húzódjanak le! – kiabálta a lány a lóról.

Betty Peele nem hallott már valami jól, de szerencsére híresen jó reflexei voltak, így az utolsó pillanatban még éppen el tudott ugrani az örülden száguldó szekér elől.

– Szűzmáriaszentjózsefatyaúrstenazégben – szakadt ki belőle a boszorkánytól kissé szokatlan fohász, majd háromszor keresztet vetett a biztonság kedvéért.

– Hó! – kiáltotta Webster, és a szekér nagy csikorgással lefékezett a külső és a belső kő kör között.

A következő húsz percben a wiltshire-i boszorkányoknak egy igen különös szertartást volt alkalmuk megtekinteni, amelynek rejtélyes részleteit ezután még sok-sok évig mesélték a fiatal vajákosoknak.

A szertartás első részét egy fiatal férfi végezte, akinek négy szeme volt, és először különös, ismeretlen szavakat mormolva körbejárt, majd kiválasztotta azt a helyet, ahová a felkelő nap első sugarai esnek.

– Ezen a ponton bukkan fel először a nap – mutatott egy helyre. – Ha jók a számításaim, ide kell állítanunk a hadront.

Amíg Bulcsú, Hanna és Webster az időgéppel bajlódott, Bujdosóné óvatosan kivette a börténéből a Marlowe-tól szerzett, felbecsülhetetlen értékű, elveszett Shakespeare-drámát. „*Merlin születése*”, William Shakespeare tollából – állt a borítón. A dementornak a torkában dobogott a szíve. Hát megvan végre! A kulcs a gazdagsághoz, a szabadsághoz! Igaz, hogy hamisítvány, de kit érdekel? Búné vigyázva szétválasztotta a kor szokása szerint negyedrészbé hajtott lapokat, és olvasni kezdte a kéziratot, amelyért dúsgazdag gyűjtők fognak versengeni a Sotheby's következő árverésén.

„Végy egy kisebb hordó borecetet. Ebbe timporáld belé hidegen a finomra vágott vöröshagymát, fokhagymát, szardellát, árpamalátát. Gazdagítsad melasszal, tamarinddal, szójaszósszal, fűszerezd korianderrel, szegfűborssal és ama titkos összetevőkkel, miket nem írok le ide,

mivelhogy titkosak. Ezután érleljed a hordóban legalább két holdtöltéig, de ha tovább marad, az sem árt neki. Az elkészült mártást nevezzed Worcester-szósznak.”

– Marlowe, te átkozott, hazug, csaló, utolsó szemét! – kiáltotta Bujdosóné és ökölbe szorult a keze. Az összegyűrt papírlapot olyan messze hajította, amennyire csak bírta. A wiltshire-i asszonyok később magukkal vitték a papirost, és még sokáig találgatták, mi baja lehetett a fekete lovas nőnek a kitűnő mártásrecepttel.

Ezután a négy idegen közös erővel leemelt a szekérről és felállított egy hatalmas ládára – mások szerint kerti budira – emlékeztető oltárt. A négyszemű kezet fogott a vörös hajúval, aki visszatért a szekéréhez, hiszen már igencsak nyugtalankodtak a lovak. Miután a két nőt elnyelte a ragyogó árnyékszék, a négyszemű odalépett az egyik kőkapuhoz, áhítattal megérintette, és négy szemével fürkészni kezdte az eget. Néhány perc volt hátra napkelteig.

– Bulcsú, gyere, mi van már? – kiáltotta Hanna az ajtóból.

A dalek földbe gyökerezett lábbal állt a kőkapunál.

– Tudtam. Úgy tudtam – motyogta.

Hanna rémülten szaladt oda hozzá.

– Mit tudtál?

– Endori technológia – suttogta a fiú, és felnézett az égre. – Hazavisz.

Hanna óvatosan átölelte a vállát, és a hadron felé vezette. Bulcsú kivételesen nem rezzent össze az érintésre, amiből Hanna azonnal tudta, hogy nagy a baj.

– Figyelj, Bulcsú, most nagyon nagy szükségünk van rád! Szerintem egyelőre menjünk haza a saját korunkba, és aztán később akár tőlem az Endorra is mehetünk, ha

szeretnél! De a többiek már nagyon várnak minket. Tibi is, Zsófi is, Edina, Szabika, Tekla...

Tekla neve valamit átkapcsolhatott Bulcsú agyában, mert a dalek azonnal kiszakadt a révületből. Egy mozdulattal lerázta a válláról Hanna kezét, és olyan tekintettel nézett rá, mintha a lány lenne az, aki hátráltatja az indulást. Sietve beszállt az időgépbe, de egy pillanatra még kinézett a nyitott ajtón.

– Haza! – suttogta a csillagok felé, majd becsukta az ajtót.

A felkelő nap első sugarai ebben a pillanatban bukkantak fel a látóhatáron. Az asszonyok áhítattal nézték, ahogy a kő kör közepén álló oltár vakítóan felragyog, majd áttetszővé válik, és a három különös idegennel együtt eltűnik, mintha ott sem lett volna soha.

Tekla és Bulcsú a Duna-parton ültek a lépcsőkön, és bámulták a folyót. Tekla vagy két órával korábban ott kezdte a történetet, hogy igazán semmi szüksége nem volt egy apára, s most épp ott tartott, amikor a Technikatörténeti Múzeumban váratlanul megszólalt a *Star Wars* zenéje.

– Még sosem örültem ennyire telefonnak – vigyorgott Tekla. – Hát még sms-nek, méghozzá úgy, hogy el sem tudtam olvasni! Rómában volt, hogy mérgeződtem, amiért a féreglyuktelővel nem lehet sms-t küldeni, de most ez nagyon jól jött. Egyből tudtam, hogy itthon vagytok, és akkor már csak azt kellett kitalálnom, hogy azt a rohadék focimániást hová küldjem.

– És hová küldted? – kérdezte Bulcsú.

– Tunguszkába.

– Micsoda? Szibériába? Ahol az az üstökös felrobbant vagy száz éve?

– Hát, lehet, hogy nem üstökös volt, hanem a Lőrinc hidegfúziós reaktora...

Tekla és Bulcsú döbbsenten meredtek egymásra.

– Attól az öreg muzsiktól megkérdezhettem volna, aki visszajött az időgéppel, de mire magamhoz tértem, már eltűnt. Remélem, ezzel nem pancsolunk bele megint az időbe.

Egy darabig hallgattak, aztán Bulcsú halkán megszólalt.

– Tudod, amikor ott álltam Stonehenge-ben a kőkapunál... akkor rájöttem.... vagyis mindig is tudtam... hogy az endori technológia, ami hazavisz... És... és azt szeretném kérdezni, hogy te...

– Elmegyek veled az Endorra – felelte Tekla, és megfogta Bulcsú kezét. És Bulcsú nem húzta vissza.

[25] Családegysítési kísérlet

Angliában általában július közepéig tart a sulis, de Hannák szerencsés hazajövetelének hírére Zsófi szerzett egy hétre való igazolást a sportorvostól, és Budapestre utazott. A két barátnő a Deák téren találkozott a templom előtt, és az első öt percben csak álltak egymásba kapaszkodva, és feltartóztathatatlanul sírtak. Egy idő után odalépett melléjük a közelben szórólapozó Hop On Hop Off hosztess, hogy mehetnek egy ingyenkört az emeletes busszal, csak ezt hagyják abba. Mire kitört belőlük a röhögés, és most azt nem tudták abbahagyni vagy öt percig. Ebben a szélsőséges érzelmi viharban rettentően megéheztek, úgyhogy elmentek pizzázni, utána pedig egy kézműves fagyival kiültek a Duna-partra, hogy átbeszéljék az elmúlt pár hét eseményeit.

Először Hanna mesélte el találkozásukat a hasadt tudatú, de mindenképp hasadt személyiségű Shakespeare-rel, a családterápiát, amit Edwardnak, a kellen trónörökösnek és szüleinek, Oxford grófjának és I. Erzsébetnek szervezett, és persze a Szent Iván éjjelén megtett kalandos útjukat az időgép-töltőállomásnak átalakított Stonehenge-hez.

Bulcsú beindította a hadront, és az utolsó pillanatban Búné dühében kidobta a szakácskönyvet, amikor rájött,

hogya az nem a *Merlin születése*. Csak landolás után esett le neki, hogy mennyi pénzt akaszthatott volna le egy Erzsébet-kori szakácskönyvért egy árverésen. – Hanna sztorizás közben még a fagyijáról is megfélekedezett, a csokivanília kombó már kezdett ráfolyni az ujjaira. – Látnod kellett volna a fejét! Egyből vissza akart fordulni, úgy kellett lefognunk Bulcsúval.

– És Benedict? – kérdezte Zsófi. – Róla még nem mondtál semmit.

Hanna előbb gondosan lenyalta az ujjairól az olvadt fagyit, mint aki időt akar nyerni, csak azután válaszolt kerülve barátnője tekintetét.

– Hát... ő... ott maradt.

– De mi? De hogy? – csúszott fel Zsófi hangja. – Lemaradt?

– Nem... nem is akart jönni. Állást kapott London vezető szintársulatánál.

– De... nem értem... és akkor most mi van? Szakítottatok?

– Aha. De előbb összejöttünk. Mármint rendesen.

Zsófi, tőle szokatlanul, meglehetősen értetlen képet vágott.

– Mármint úgy érted...

– Úgy.

– Űristen, Hanna... De hát ennek semmi értelme!

– Hát nem sok. De jó volt – Hanna érezte, hogy elpirul, úgyhogy gyorsan felállt, és elindult felfelé a rakpartlépcsőn. – Na, nem megyünk?

A barátnők még másfél órán keresztül lófráltak a városban látszólag céltalanul, és alaposan kivesézték a Benedicctel való szakítást. Hannának szóról szóra el kellett ismételnie, hogyan búcsúztak el egymástól. Zsófi

teljesen odavolt, hogy mikor lesz neki egy ilyen kétszáz évvel idősebb, huszonéves jó pasija, akivel ennyire romantikusan lehet szakítani. Az igazat megvallva, Hannának rettenetesen hiányzott Benedict, és minden egyes felidézett emlék csak fokozta szomorúságát, így egy idő után nagyon szívesen témát váltott volna.

– De folyton csak én dumálok, mondjál már te is valamit!

Zsófi belátta, hogy teljességgel kimaxolták ezt a kérdést. Hálás volt Hannának, hogy ezt az intim titkát megosztotta vele, és úgy érezte, cserébe egy hasonló horderejű sztorival illene előállnia. Úgyhogy némi hatásszünet után közölte:

– Megtaláltam Tibi apját.

Hanna megtorpant, és döbbenten meredt barátnőjére.

– Mi van?! De... miért? De hogy?!

– Búné adott neki egy dossziét, amiben benne volt a születési kivonata meg az anyja neve. Ezért először elment Debrecenbe, de ott kiderült, hogy az anyukája már évek óta külföldön van, a kétezres évek elején kiköltözött Londonba. Úgyhogy Tibi kijött hozzám, és segítettem neki, elmentünk a megadott címre... – Zsófi lendülete megtört, és kissé vontatottan fejezte be a sztorizást. – De ott kiderült, hogy... szóval az van, hogy az anyukája már öt éve nem él.

– Basszus... Szegény Tibi!

– Hát igen, eléggé megzuhant... – Zsófi még mindig látta maga előtt a fiú csalódástól kővé dermedt arcát, ahogy megtudta a hírt. Inkább elhessegette magától a nyomasztó képet, és lendületesen folytatta. – De közben kaptunk egy e-mail-címet az apjához.

– És Tibi írt neki?

– Írt. De neki nem válaszolt a csávó. Úgyhogy kézbe vettem a dolgot, és írtam neki én.

– Összehoztad őket?

Zsófi zavartan beletúrt a hajába, és a füle mögé igazított egy tincset.

– Ja, össze.

Hanna figyelmesen nézte ezt a szokatlan mozdulatot.

– Bekavartál, mi? Látom a fejedet! Na, mondd!

– Az van, hogy... nem kavartam be, csak... Szóval Tibi halott anyjának a nevében írtam neki.

– Zsófi, ne már! – kapott a fejéhez Hanna. – Ez nagyon gáz!

– Tudom! De csak így tudtam rádumálni, hogy találkozzon a fiával! Viszont az volt a kikötése, hogy én is ott legyek. Úgyhogy ma mindenképpen borul a mutatvány. – Zsófi szorongva nézett barátnőjére. – Mi van, ha nehezen fogja viselni a dolgot? Mi van, ha egy baromállat?

– Tibiből kiindulva ez kevésbé valószínű – vágta rá Hanna csípőből, aztán kicsit elgondolkodott. – Vagyis elég valószínű. Tibinek is voltak indulatkezelési problémái.

– Régebben – tette hozzá reménykedve Zsófi.

– Hát igen, régebben – hagyta rá Hanna.

– Mindenesetre szeretném, ha elkísérnél!

Hanna kelletlen arcot vágott. Elég mozgalmas időszakon volt túl, semmi kedve nem volt egy újabb necces helyzethez asszisztálni. Jó lett volna már végre egy kis nyugi.

– Én? Minek? Ha testőrt akarsz, vidd inkább Szabit!

– Tanultál önvédelmet Charlotte-tól, nem?

– Pontosítsunk: kardozni tanultam.

– Az tök jó! – lelkesült fel Zsófi.

– Hol lesz a találkozó?

– A Mozsárban.

– Állítsak be egy brunch bárba huszárkarddal?

– Majd azt mondjuk, hogy hagyományörző találkozóra mész.

Hanna hirtelen megsajnálta riadtan pislogó barátnőjét, átkarolta, és biztatóan mondta.

– Zsófi, persze hogy elkísérlek, ha szeretnéd! Kard nélkül. Nem lesz semmi gond! Nyilván az elején ki lesz akadva a csávó, de majd lenyugszik. A lényeg, hogy összehozod őket Tibivel. Ha ez volt az ára, akkor ez volt, tök jól csináltad!

Zsófi figyelmesen nézett Hanna arcába, aztán halványan elmosolyodott.

– Azért jó, hogy hazajöttél, basszus! Most egy ideig ne kolbászoljál el innen, szükség van rád ebben az időszakban is!

Tibi érkezett meg elsőként a találkozóra, jó tíz perccel a megbeszélt időpont előtt. Reggel óta csak erre készült, gondolatban csak ezen pörgött, és bár minden ürüggyel igyekezett húzni az időt, mégis korábban odaért. Vali néinek nem mondott el semmit abból, hogy hova készül, azt gondolta, nyilván szívére venné a dolgot. Lehet, hogy nem is jön össze a találkozás az apjával, akkor meg minek kéne a nagyit feleslegesen felizgatni? A sunnyogása miatt viszont büntudatot érzett, amit egész nap megpróbált valahogy kompenzálni.

– Ne vigyem le a szemetet? – kérdezte sokadszorra.

– De hát már az előbb levitted! – csodálkozott Vali néni.

– Akkor elmosogassak?

– Mi van veled, kisfiam, nem vagy te lázas?! Mutassad a homlokod!

Egy amerikai nyugdíjascsoporthoz tartozott be a Mozsárba, és ez Tibi kizökkentette az álmodozásból. Míg a többiekre várt, hosszan tanulmányozta az étlapot, és azal szórakoztatta magát, hogy mindent átszámolt angol fontra. Először csak egy szódát akart kérni, de mivel arra a következtetésre jutott, hogy itt minden röhejesen olcsó, legalábbis a londoni árakhoz képest, rendelt hozzá még egy paleo-répatortát is.

Amíg a rendelésére várt, szórakozottan nézelődött. Megállapította, hogy amióta utoljára járt itt, minden rendesen megváltozott a kávézóban. Mikor is volt az? Talán még Búnéval hatodikban vagy hetedikben, amikor korrepetálta töriből. Fura, töprengett Tibi, tulajdonképpen Bujdosóné-nak köszönheti, hogy ma megismerkedhet az apjával. Nyilván nem a jó szándék vezette a dementort, inkább csak gyötörni akarta az odavetett információmorzsákkal, mégis ez lett az eredménye. Ha a pokolba vezető út jó szándékkal van kiköveztve, talán fordítva is igaz. Néha a hasznodra válhat, ha valaki keresztbe akar tenni neked. Filozofikus hangulatából Zsófi hangja zökkentette ki.

– Na, szia! Mióta vagy itt?

– Ja... csak most jöttem – rezzent össze Tibi.

– Nézd, kit hoztam!

Hanna előlépett barátnője háta mögül.

– Helló! Nem is mondtad a nagy hírt, Tibi!

– Ja, nem mondtam, mert...

– Mert? – Hanna kihúzott egy széket magának az asztal szemközti oldalán, és leült.

– Nem tudom... Nem biztos, hogy jól fog elsülni a dolog.

– Az örök optimizmusod a régi.

– Parancsolj, uram, egy finom répatorta! – lépett oda hozzájuk a pincér, és a desszertes tányért egy indokolatla-

nul körülményes mozdulattal Tibi elé tette. Szervírozási tudományával nyilván Hannáéknak szeretett volna imponálni. – Sziasztok, hölgyek, nektek mit hozhatok?

– Egyelőre semmit, kösz! – mondta Zsófi.

– Még várunk valakit – tette hozzá Hanna.

– Értem! – mondta kissé csalódottan a pincér.

Tibi időközben a villájára tűzött egy darab tortát, és a szájához emelte. A pincér, aki nem akart még megvárni a szemrevaló társaságtól, egyből lecsapott rá.

– Ízlik, uram?

– Még nem tudom – válaszolt Tibi, majd bekapta a tortát, és rágni kezdte. – Elég jó.

– Köszönjük szépen! – mondta a pincér, majd Hannára mosolygott, és elindult a konyhába vezető lengőajtó felé.

– Bejössz neki! – vigyorgott Zsófi.

– Viccelsz? Ez nekem fiatal! – legyintett Hanna. – Két-száz év korkülönbségnél alább nem adom.

– Hanna, mit keres itt a faterod? – kérdezte Tibi teli szájjal, és az ajtó felé mutatott.

Hanna hátrafordult. Kalász Csaba épp akkor lépett a pulthoz, és kérdezett valamit a felszolgálónőtől.

– Fogalmam sincs! – mondta Hanna, aztán odakiáltott neki. – Szia, apu!

A férfi odakapta a fejét, és enyhén elnyílt szájjal, bamba képpel meredt a társaságra. A tekintete zavart, az arca pedig ijesztően sápadt volt. Látszott rajta, azt fontolgatja, hogy azonnal sarkon fordul, és kimegy, de aztán erőt vett magán, és elindult Hannáék asztala felé.

– Mindig így örül neked? – kérdezte fanyarul Zsófi.

– Lehet, hogy randija van valami nővel, és lebukott – suttogetta Hanna.

– Ezt miből gondolod? – kérdezte kétkedve Zsófi.

– Szerintem még mindig nem tudta megbocsátani anyának Károlyt. És meg akarja bosszulni.

– Az ki? Ki az a Károly?

– Anya guruja.

Zsófi úgy érezte, hogy ennél nem akar többet tudni.

– Legyél hozzá kíméletes! Hadd vágja ki magát valami olcsó kifogással, és lépjen le minél hamarabb! Csak útban lenne nekünk.

Csaba bá ekkor ért oda az asztalukhoz. A sápadtsága még rémületesebb méreteket öltött, már a szája is hamuszürke volt.

– Sziasztok!

– Szia, Csaba bácsi!

– Jó napot! – dörmögte az orra alatt Tibi.

– Hát, újra együtt a csipet-csapat... – a férfi zavartan megköszönte a torkát. – Vagyis a nagy csapat. Van mit megbeszélni, ugye?

– Hát te?

– Csak bejöttem pénzt váltani... mert be kell dobnom a pakolóórába... és nincs apróm...

– De hát már hat óra elmúlt, nem kell parkolódíjat fizetni! – kotyogott közbe Tibi, mire Zsófi a könyökével finoman oldalba bökte.

– Tényleg? – derült fel Csaba bá arca, és megkönnyebülten hadarta: – Tényleg csak hatig kell fizetni, milyen szórakozott vagyok, köszönöm, fiúk, lányok, további jó beszélgetést! Hanna, van nálad pénz, vagy adjak?

– Nem, kösz, van elég.

– Hát akkor... én mentem.

– Szia!

– Viszlát!

Csaba bá megfordult, hogy sietve elhagyja a kávézót, ám erre esélye sem volt, mivel egy meglehetősen harcias nőszemély az útját állta.

– Hol az a ribanc?

Hanna szeme elkerekedett a döbbenettől.

– Anya, mit keresel te itt?

– Niki... Nikikém... – hebegett Csaba bá.

– Halljam!

– Nem értem, miről beszélsz!

– Kár tagadnod! Minden szó felesleges, olvastam a levelezésedet! „Ez az utolsó dolog, amit még meg kell tennünk *együtt*” – az utolsó szót drámaian megnyomta. – És hol a fattyú?

– Milyen fattyú? Hogy használhatsz ilyen szavakat? Meg egyébként is, te feltörted a Gmail-fiókomat?

– Nem én törtem fel, hanem a hülye sapkás András a szomszédból – közölte társalgási tónusban Niki néni, de aztán újra kiabálni kezdett. – De ne akadjunk le a részleteken! Ne terelj, Kalász Csaba, nem fog menni!

Zsófi teljesen össze volt zavarodva, agyában vadul kavargtak a gondolatok. „Ez az utolsó dolog, amit még meg kell csinálnunk *együtt*”. Ezt a mondatot neki írta Tibi apja. Honnan tudhat erről Hanna anyja? Állítólag Csaba bácsi levelezésében olvasta. De ez azt jelentené... Hirtelen összeállt a kép.

– Hol az a nő?! Hol van Halmos Eszter? – toporzékolt Niki néni.

– Nincs itt... Nyilván nem jön... – próbálkozott Csaba bácsi.

– De jön – jelentette be halk, elszánt hangon Zsófi. – Sőt, már itt is van – felnézett egyenesen Csaba bá szemébe. – Halmos Eszter én vagyok.

[26] Minden jó, ha vége jó

Lukács Laci jókora lendületet vett, egészen a dobok mellől futott neki, majd a színpad szélén dobbantott egyet, és kiterjesztett karokkal repült a csápolók fölé. Kalász Csabi a közönség első soraiban nyomorgott, és most önfeledt kiáltással ünnepelte a látványos stage dive-ot. Néhány másodpercig ő is tarthatta Lukács Laci bokáját, amikor már a tömeg feje fölött adogatták vissza a színpad felé, hogy ott újra megragadhassa a mikrofont, és bele tudja üvölni a *Mennyország tourist* utolsó versszakát.

„Aki a pokolra kíván jutni, annak balra a második ajtó...” A debreceni stadion közönsége együtt énekelte vele a szám utolsó sorait.

A kétezres évek elején vagyunk, Kalász Csaba végzős egyetemi hallgató éppen belekarol csinos barátnőjébe, Halmos Eszterbe. A sörpultok felé veszik az irányt, hogy szerezzenek maguknak két langymeleg, műanyag poharas Borsodit. Sorban állás közben rendesen összevesznek valami apróságon, mint az utóbbi időben annyiszor. Megfagy köztük a levegő, de szerencsére a pultnál összetalálkoznak néhány csoporttársukkal, és együtt folytatják a bulizást. Az egyik becsicscentett magyar szakos lány meglehetősen nyíltan kikezd Csabával, mire Eszter berág, és faképnél hagyja őket. Csaba vívódik, hogy utánamenjen-e, de aztán

győz benne a férfibüszkeség, hisz mit szólnának a haverok, meg hát eléggé tetszik is neki ez a magyar szakos lány, úgyhogy marad, és rendel még pár sört.

„Itt senki se golyóálló, és szakad a védőháló...”

Niki és Csaba ezen a Tankcsapda-koncerten jöttek össze. Pár hónappal később a lány bejelentette, hogy terhes, mire összeházasodtak. Az ifjú Kalászné a szakdolgozatát már erősen gömbölyödő hassal írta, a szülés előtt még sikeresen lediplomázott, és 2002. június 21-én megszületett Kalász Hanna.

Halmos Eszter már koncert közben sem érezte túl jól magát, szédült, émelygett. Másnap elment orvoshoz, aki elküldte ultrahangra. Akkor derült ki, hogy állapotos. Pánikba esett, mert nem számított erre, még volt egy év az egyetemből, meg hát egyébként is, ki tudja, mit szól hozzá a pasija. Azonban mielőtt ezt megbeszélhették volna, Csaba bejelentette, hogy örülden szerelmes a magyar szakos lányba, nagyon sajnálja, de legyenek őszinték, az utóbbi időben már úgysem működött a dolog, maradjanak barátok. Halmos Eszter szó nélkül felállt, és kísértelt Kalász Csaba életéből. Eleinte el akarta vetetni a gyereket, de nem tudta rászánni magát, és addig halasztgatta a dolgot, amíg kicsúszott az időből.

Legközelebb bő tizenkét év múlva jelentkezett Csabánál azzal a döbbenetes hírrel, hogy hamarosan meg fog halni, és rábízta a közös gyereküket. A férfi először azt hitte, hogy Eszter megháborodott, de aztán felkereste a megadott címen Turait, és a gyámügyes megerősítette a történetet. Nem sokkal később érkezett a kódolt e-mail Marek Jarmolovicztól, amely tudatta Eszter halálhírét. Csaba egyből felismerte a Shakespeare-idézetet, illetve -idézeteket, hisz az egysoros üzenet két műre is utalt.

Közös egyetemi éveik alatt sokszor játszották Eszterrel, hogy egy-egy verssorból ki kellett találni, hogy az melyik darabból való. A mondat első fele a *Rómeó és Júlia* kriptajelenetéből volt, az *Ennél krokodilt?* kérdés pedig Hamlet szájából hangzik el Ophélia sírjánál.

Kalász Csaba ezután ígéretének megfelelően felkutatta Tibi, és úgy intézte a dolgait, hogy feltűnés nélkül követhesse a fia életét, és ha úgy alakul, támogassa. Otthon azt mondta, hogy áthelyezték, és felköltöztek Szegedről Budapestre. Ezután beíratta Hannát a Sigrayba, hogy Tibi osztálytársa lehessen, és így ő is a fia közelében lehetett. A feleségének persze mindenről egy árva szót sem szólt, egyszerűen nem tudta elképzelni a szituációt, hogy odaáll elé, és bejelenti, hogy az előző kapcsolatából van egy másik gyereke. Úgy érezte, ebbe beleroppanna a kapcsolatuk. És ebben valószínűleg nem is tévedett.

Évekig minden simán ment, a két gyerek összebarátkozott, szerették és mindenben támogatták egymást. A dolog még a vártnál is jobban ment. El lehet képzelni hát Csaba bá rémületét, mikor a nyár elején Tibi beállított hozzájuk azzal a hírrel, hogy Bujdosónétól megkapta az eredeti születési anyakönyvi kivonatát, és indul Debrecenbe, hogy megkeresse az anyját. Csaba tudta, hogy a srác nem fogja megtalálni ott Halmos Esztert, attól viszont tartani lehetett, hogy a kérdezősködés során az ő nyomára bukkan. Így hát, amikor Tibi indulás előtt kiment a mosdóba, kilopta a táskájából az anyakönyvi kivonatot. Azt remélte, ezzel sikerült kihúznia a fejét a hurkból. Talán így is lett volna, ha nincs a kovász. Tibi már majdnem feladta a kutatást, mikor a kovász címetzettől megtudta az anyja londoni címét. Innentől már megállíthatatlanul peregtek az események.

Kalász Csaba valójában már a kezdetektől fogva tudta, érezte, hogy előbb-utóbb fény fog derülni a titkára. Minden titok kiderül egyszer, a kovász csak segített keleszteni a folyamatokat, amik elvezettek a robbanásig. Kalász Csaba csak állt a Mozsár kávézó közepén, és merev arccal tűrte az érzelmi detonáció lökéshullámain. Tulajdonképpen megkönnyebbült. Eljött, amitől rettegett, de amiről tudta, hogy jönni fog. Ez most rossz, de ennél rosszabb már nem lesz, itt van a gödör fenekén, innen már csak felfelé vezet út. Persze csak ha majd Niki abbahagyja az ordítást.

– Mégis mit képzeltél?! Hogy végig hazudhatsz?! Mégis mikor akartad elmondani?!

– Nem tudom.

– Nem tudod? Ennyit tudsz mondani? Végig hülyére vettél, megaláztál!

A Mozsár üzletvezetője a hangzavarra kirohant az irodájából, ám megnyugodva látta, hogy a kora esti omlettjüket fogyasztó amerikai turistacsoport nagy érdeklődéssel követi a családi veszekedést. Nyilván azt hitték, hogy ez valami dinner theater, vacsoraszínház, amiért még felárat sem számít fel a hely. És ez mennyivel szórakoztatóbb, mint a tegnapi esti cigányzene a Mátyás Pincében! A szöveget ugyan nem értették, de a jelenet érzelmi intenzitása magával ragadta őket. Mikor Niki néni nagymonológia lezárásaként lekevert egy jókora pofont a férjének, és feldőltan távozott, elismerő taps csattant fel a háta mögött. Még a Broadway méregdrága színházaiban is ritkán látni ilyen szenvedélyes és alakhiteles abgangot. Niki néni az ajtóból visszafordult, és ráförmedt a turistákra.

– Mit tapsoltok, hülyék vagytok?! Szétesett egy család, mi van ezen tapsolnivaló?

A hirtelen interaktív vá váló előadást még jobban élvezték az amerikaiak, néhányan felálltak, és standing ovation búcsúztatta a helyiségből szitkozódva kiviharzó Niki nénit. Csaba bá hozott egy széket, és leült a gyerekei közé.

– Sajnálom! – kezdte színtelen hangon. – Nem így kellett volna csinálni! Mindent bénán csináltam... kezdettől fogva. Az egyetlen mentségem, hogy végig jót akartam nektek!

– Na persze! – csattant fel Hanna. – Azért tettétek áltami gondozásba Tibit!

– Nem tettük! Vagyis én nem! Tizenkét évig azt sem tudtam, hogy a világon van!

Hanna hitetlenkedve nézett az apjára.

– Csak úgy mondod, hogy ments magad! Miért nem lehet valamiért vállalni a felelősséget?!

– Nem! Igazat mond... – szólalt meg halkán Tibi. – Marek is ezt mesélte.

– Ki az a Marek?

– Eszter férje – fordult Hanna felé Zsófi. – Eszter vele élt Londonban a haláláig.

– Hozhatok még valamit? – lépett melléjük a pincér.

– Mindenképpen! – nézett fel rá Csaba bá. – Nekem valami erőset.

Zárásig ott ültek együtt, és Csaba bá elmondta nekik az egész történetet a Tankcsapda-koncerttől egészen odáig, hogy a gyámügyön megtudta, hogy hol találja meg Tibit. Mikor azt kezdte mesélni, hogy költöztek fel Szegedről, hogy egy suliba jár hassanak a gyerekei, Tibi hirtelen úgy érezte, hogy megfullad. Egy heves mozdulattal hátratólt a székét, és felállt az asztaltól.

– Bocs... nekem mennem kell.

– Persze! Menjél csak... – mondta Csaba bá, és nem mert a fiára nézni.

Tibi elindult kifelé.

– Vigyázz magadra! Majd hívlak! – szólt utána Zsófi.

Tibi hátra sem fordulva felemelte az egyik kezét, hogy rendben, felfogta, majd kiment a kávézóból.

Csend telepedett az asztaltársaságra. Csaba bá lehajtott fejjel ült, látszott, hogy nem sok választja el a sírástól. Hanna nagyon nem szeretne volna az apját bögni látni, úgyhogy megnyugtatóan a karjára tette a kezét. – Adj neki egy kis időt, minden oké lesz! Csak idő kell, hogy megeméssze.

– Világos! – bólogatott buzgón Csaba bácsi, mint aki magát is győzködi. Aztán megint hatalmába kerítette a bűntudat. – Válaszolnom kellett volna a levelére, tudom! Akartam is, csak... Napokig ott ültem fölötte... de nem tudtam, mit írjak! – hirtelen megragadta a lánya kezét. – Attól féltem, ha felvállalom őt, elveszítelek benneteket!

– Ezt el kell mondanod neki, apu! – mondta Hanna.

– De hogy?! Látod, most is elrohant!

– Majd lenyugszik, és akkor majd megdumáljátok.

– És te? Te nem haragszol?

– Miért haragudnék? Kiderült, hogy van egy bátyám. Ráadásul egy tök jó fej bátyám.

Csaba bá hitetlenkedve nézett a lányára.

– Tényleg nem haragszol?

Hanna odahajolt, és megölelte az apját.

– Ezt nagyon hülyén intézted, apu! De szeretlek!

Így maradtak percekig, egymásba kapaszkodva. Zsófi sűrűn szipogott, és fújta az orrát. Egyedül a pincér nem volt meghatva.

– Bocsi, záróra. Hozhatom a számlát? Késpénz, vagy kártyázunk?

Dezső csíkos pizsamában is roppant elegáns volt, ahogy ült a kórházi ágyban, és kompótot evett.

– Megkérte a kezem – mondta Hanna néni köszönés helyett, ahogy meglátta az ajtóban Edinát és Szabit.

– Érvényes a lánykérés, ha az illetőnek agyrázkódása van? – kérdezte kajánul Szabi.

– Már elmúlt – mosolygott Dezső.

– Lefogadom, igent tetszett mondani – fordult Szabi most Hanna nénihez, aki üdvözülten bólogatott.

– És milyen lesz Hanna néni menyasszonyi ruhája? – lelkesedett fel Edina. – Segíthetek kiválasztani?

Hanna néni vázába rakta a virágot, amit Edina apja küldött, Dezső pedig megkóstolta a mogorós csokit.

– Szegeden lesz – mondta teli szájjal. – A Tiszán, ahogy terveztük.

– Szuper, akkor Teklák is ott lesznek – csipogta Edina.

– Feltétlenül. Mindenkit meghívunk. Még Valériát is – jelentette ki Hanna néni.

– És kik lesznek a tanúk? – tette fel a nagy kérdést Edina, akit teljesen lázba hozott az esküvő.

– Ti ketten – felelte Dezső. – Nektek köszönhetjük, hogy újra találkoztunk.

Edina összecsapta a kezét, és azt kiáltotta, „juj, de jó!”, ám Szabi a realitás talaján maradt.

– De hát mi még nem vagyunk nagykorúak.

– Kivárjuk – legyintett Hanna néni. – Ha már eddig vártunk...

Dezső azonban más véleményen volt.

– Elintézem, hogy nagykorúsítsanak benneteket.

– Ez nagyon rendes tőled, Dezső – vigyorodott el Szabi. És csak most nézte meg alaposabban Hanna nénit, és rendesen elképedt. Elképedésének pedig haladéktalanul hangot is adott.

– Tök jól tetszik kinézni, Hanna néni!

És tényleg remekül nézett ki. Nem volt rajta egy szem festék sem.

Géza bácsiék nyaralójának kertjében három férfi üldögélt a tábortűz körül, épp befejezték a szalonnázást. A házigazdán kívül ott volt még Kalász Csaba és a telekszomszéd, Sugár úr. A langy kora nyári estén fűszeres vízillatot hordott a Duna felől a szél. A kabócák már elhallgattak, de egy rigó még kitartóan trillázott a fenyőfa tetején.

Sugár úr megpiszkálta a tábortűzet, és hatalmasat sóhajtott.

– Így van ez a nőekkel! Bármit csinálunk, mi isszuk meg a levét!

– Az már biztos! – helyeselt Géza bá, és kihúzta a demizsonból a dugót. – Tölthetek még?

– Csak egy gyűszűnyivel, köszí!

– Csaba?

– Nekem jöhet!

Kalász Csaba egy hajtásra kiürítette a poharát. Pokoli rosszkedve volt. Tegnap este ugyanis, amikor hazaért, a küszöb előtt várták a bőröndjei. Niki néni pedig kikiabált az ajtó mögül, hogy dobja be a kulcsokat a postaládába, vagy kénytelen lesz lecseréltetni az összes zárat. Csaba bá szóltanul engedelmeskedett, és a bőröndökkel együtt elindult kifelé. Hanna a kocsinál érte utol.

- Most hova fogsz menni?
- Fogalmam sincs. Nyilván valami panzióba.
- Anya le fog higgadni, de azért az nem holnap lesz...

Nem lehetsz hetekig egy panzióban!

- Miért, van jobb ötleted?
- Van.

Így került Csaba bácsi Tahiba. A konspirációba csak Géza bábát avatták be, mert kímélni akarták Rogyák Mari idegeit. Niki néni ugyanis még a botrány kitörésének napján meglátogatta a kis Petronellát, de a babanézés hamar más irányt vett, és az asszonyok hosszan tárgyalták Csaba bácsi „sötét múltját”. Rogyák Mari, aki a szoptatástól egyébként is „hormonilag volt”, rendkívüli módon a lelkére vette a dolgot, és arról kezdett fantáziálni, hogy nyilván Gézának is vannak ilyen mocskos kis titkai. Amikor végre kettesben maradt a férjével, neki is látott, hogy kieszede belőle.

- Gyerünk, Géza, valld be!
- Mit?
- Azt nem tudom, azt te tudod.
- Kincsem... – kezdte volna Géza bá az engesztelést, de belé fojtották a szót.
- Semmi *kincsem*! Soha nem meséltél arról, hogy mi volt előttem. Hogy ki volt előttem.
- Nem volt semmi. Vagy ami volt, az nem számít. Veled kezdődik az időszámításom...
- Ócska duma! – legyintett Rogyák. – Halljam!
- De hát nincs mit!
- Fel is tűnt nekem, hogy milyen ügyesen pelenkázol. Mondhatnám, rutinosan. Ez hanyadik gyereked, Géza?
- Édes istenem! – bődült fel Géza bá, mire a kis Petronella panaszosan felsírt.

Az óvatlan apa másfél órát ülhetett a rácsos kiságy mellett Zelk Zoltán-verseket szavalva, mire sikerült a kicsit visszaaltatnia. Mondjuk, ha nem szavalt volna, talán hamarabb sikerül ez neki...

Sugár úr egy újabb fahasábot dobott a tűzre, és me-rengve dúdolta.

- No woman no cry!
- Mennyire igaz! – bólított Géza bácsi. – Platón is megmondta már a *Lakómban*!
- Mit? Hogy no woman no cry?
- Azt, csak kicsit kacifántosabban.

Csaba bácsi érdeklődve nézett vendéglátójára.

- Mit mondott Platón?
- Azt, hogy az ember hajdanán egyetlen tökéletes lény volt, csak az istenek kettéhasították, férfivá és asszonnyá, és azóta keressük egymást, az elveszett egységet. Keressük ezt az egységélményt.

– Hát, mondjuk, az egységélmény... hukk... az nem rossz – helyeselt Sugár úr, és tovább csuklott.

Az út felől motorzúgás hallatszódott, mindannyian odanéztek. Egy taxi parkolt le a hétvégi ház előtt. Géza bácsi felállt a tűz mellől, és rosszat sejtve indult a bejárat felé. Talán Rogyák Mari észrevette, hogy eltűnt a telekkulcs, és utánament, hogy tetten érje... De nem! Megkönnyeb-bűlten látta, hogy nem az ő felesége száll ki a kocsiból, hanem Kalász Csabáé. Niki néni nem egyedül érkezett, vele volt Hanna és Tibi is. A várható családi vihar elősze-lére Sugár úrban feltámadt az életösztön, és az oldalkapu felé kezdett sasszézni.

– Hú, de eljárt az idő! Na, én megyek is... Köszönöm a fröcsikét! Jó éjt!

Csaba sóhajtván állt fel a rönkről, amin addig üldögélt, és szembefordult a feleségével. Jöjjön, aminek jönnie kell! De Niki néni most nem volt valami harcias kedvében, inkább végtelenül fáradtnak tűnt. Beleszimatolt a füstillatú levegőbe.

– Milyen halott állatot süttöttek?

– Hát... szalonnát.

– Maradt még?

– Hogyne maradt volna! – buzgólkodott megkönnyebbültén Géza bá. – Foglalj helyett, Nikikém! Hozzak ki széket?

– Nem kell, jó lesz ez.

Csaba bá kérdően nézett a lányára, aki biztatóan hunyorgott vissza rá.

– Tibi, te is sütsz? – kérdezte Géza bá.

– Simán! Kösz!

– Hanna, te?

– Vega vagyok.

– Mióta? – kérdezte meglepve az apja.

– 1593 óta.

– Láttál valami olyat, ami...?

– Láttam. – Hanna undorodva elhúzta a száját. – Ne akard tudni!

– Jó, nem akarom!

Egy ideig csendben süttögették a szalonnát.

– Feljöttek a gyerekek beszélgetni – szólalt meg végül Niki néni. – Meséltem nekik a régi dolgokról, az egyetemről, a bulikról, Debrecenről... és közben rájöttem, hogy... szóval, hogy elképesztően felelőtlenek voltunk, rengeteg hülyeséget csináltunk, de visszamenőleg nem lehet semmit megkérdőjelezni, mert ebből a sok zavaros dologból lettek ők – és itt Hannára és Tibire nézett.

Csaba csak félig-meddig fogta fel a szavak értelmét, a lényeg azonban átjött: a felesége már nem akarja leharapni a fejét. A szíve majd kiugrott a helyéről örömeiben, de ki akarta várni a végét, nem merete még beleélni magát a békülésbe, így komoly képpel csak annyit mondott:

– Hát igen.

– Gondolkodtam, hogy mit tettem volna, ha tudom, hogy Eszter terhes – folytatta merengve Niki néni. – Hogy elcsábítottalak volna-e tőle? Valószínűleg nem. És akkor mi lenne most Hannával? Egyáltalán lenne? Szóval nagyon sajnálom Esztert... de minden így történt jól, ahogy történt. Mert ez volt az egyetlen módja, hogy Tibi is és Hanna is megszülessen.

Csaba bá agyán átfutott, hogy vajon neje ezt a ragyogó eszmefuttatást melyik gurujától szedte, a családállítóstól vagy a reikistől, de akárki is volt az ihlető forrás, így ismeretlenül is nagyon hálás volt neki.

Niki néni réveteg tekintete a demizsonra tévedt.

– Mit iszunk?

Míg a felnőttek és Tibi vidáman szalonnáztak, Hanna arrébb sétált, hogy felhívja Zsófit. A telek hátsó részén már sötét volt, de azért a telihold fényénél elég jól lehetett tájékozódni. Leült az öreg diófa oldalágára fellógatott hintára, és onnan nézte a tűz körül beszélgetőket.

– Na, mi a helyzet? – hallotta Zsófi hangját a vonal végén.

– Szent a béke!

– Ez az! Jók vagytok!

– Nem is kellett sokat puhítanom – mondta Hanna. – Szerintem ő sem volt teljesen biztos abban, hogy van értelme megsértődnie. Legalábbis onnantól kezdve, hogy megtudta a Halmos Eszter-sztorit, elég masszív

bűntudata volt.– Van is miért! Vagyis... mit tudom én! Ha nem tudta, hogy Eszter terhes, akkor nincs miért. Rástartolt a pasijára, és összejött neki. Azért ahhoz ketten kellettek! Na, mindegy, elég bonyi.

– Nekünk is ilyen bonyi lesz? – tette fel Hanna a költői kérdést.

– Csak lesz? – kérdezte nevetve Zsófi.

– Tényleg, Tibivel hogy vagytok?

– Mármint a tesókáddal?

Hanna a ház felől csörömpölést és rekedt hangú szitkozódást hallott. A tűznél ott ült mindenki, a szülei, Géza bá és Tibi, ők nem lehettek. Nem is hallhatták a furcsa zajokat, mert épp nagyot nevettek valamin. A csörömpölés folytatódott.

– Hanna, itt vagy?

– Várj egy picit!

Nesztelen léptekkel elindult a ház felé.

– Mi az? Mi történt? – kérdezte Zsófi.

– Lehet, hogy besurranót fogtam.

– Mi? Betörőt? Hanna, ne csináld, szóljál valakinek!

– Előbb megnézem, mi az. Lehet, hogy csak beszabadult egy macska.

Hanna halkan belépett a házba, és körülnézett. A pincelejáróból fény szűrődött ki. A mosogatóból kivett egy használt vasnyársat, és maga elé tartva elindult a lépcsőn lefelé.

– Hanna, szólj Géza bának! – sürgette Zsófi. – Hallod? Ne hősködjél!

– Nyugi, van nálam kard!

– Kard? Honnan szedted?

Hanna leért a pincébe. A fűkaszák, sáros csizmák, kerti szerszámok és befőttesüvegekkel teli lécdobozok között

egy Tolsztoj-inges, csizmás alak turkált. A szibériai muzsik, akit Teklák visszahoztak a múltból a sakkasztallal. Hanna kinyújtotta felé a nyársat, és rákiáltott.

– Maga csinál itt?!

A betörő a szívéhez kapott, és lerogyott egy rozszant fűnyíróra.

– Hannácska, a frászt hozza rám! Minek kell itt óbégatni?

Hanna szeme elkerekedett a döbbenettől.

– Sá... Sándor?!

Az öreg tetőtől talpig végigmérte a lányt.

– Hej, de szép nagykis lány lett kegyedből! Hát kérője van-e már?

Hanna kiejtette a kezéből a vasnyársat.

– Hogy... hogy kerül maga ide?

– Nagy sora van annak! Nem tetszik tudni, hol a nyavalyában van az időbatár?

Hanna sápadtan meredt a vén madárijesztőre.

– Hát ennek már soha nem lesz vége?

Vége

Utalások és szó szerinti idézetek

Vagy lásd az alkonyt bennem, nap lementén / Mely egyre jobban sápad nyugaton... – 73. szonett (Szabó Lőrinc); 5. oldal
Te rimától szakadt ipszilon, te haszontalan betű!... – Lear király (Vörösmarty Mihály); 19., 122. oldal
A fene beléd, te húshegy, te ágynyomaték, te angolnabőr, te szárított marhanyelv, te ökörcímer, te tökehal!... – IV. Henrik (Vas István); 19. oldal
Míg apró voltam, csöpp gyerek... – Vizkereszt (Nádasdy Ádám); 22. oldal
Mintha gazemberek kényszerűségből volnánk... – Lear király (Vörösmarty Mihály); 87. oldal
Most megtehetném, most imádkozik. Most megteszem. De akkor mennybe megy – Hamlet (Nádasdy Ádám); 88. oldal
Gyarlóság, asszony a neved! – Hamlet (Arany János); 89. oldal
Színház az egész világ, és színész benne minden férfi és nő – Ahogy tetszik (Szabó Lőrinc); 256. oldal
De én, lassú eszű, ügyefogyott hülye, csak tehetetlenül fantáziálok... (...) Hányok magamtól. – Hamlet (Nádasdy Ádám); 195. oldal
Már Phoebus im, harmincadszor kerül... – Hamlet (Arany János); 203. oldal
Miért szórsz cukrot erre a pókra? – III. Richárd (Vas István); 214. oldal

Te torzszülött, gnóm, dúló, ronda állat... – III. Richárd (Vas István); 214. oldal
Lenni vagy nem lenni... – Hamlet (Arany János); 212., 214. oldal
Hazugság, mert maga simán Kata. Bájos Kata, néha komisz Kata, a katalógusok legszebb Katája... – A makrancos hölgy (Nádasdy Ádám); 223. oldal
Jaj-jaj, darázs, nézd, hogy fel van dühödve!... – A makrancos hölgy (Nádasdy Ádám); 223. oldal
Úgy vélem, a szenvedélyek áradásában, rohamában, sőt akár forgószeleiben is meg kell találni a mértéket... – Hamlet (Nádasdy Ádám); 228. oldal
De mint gyakorta vész előtt az ég... – Hamlet (Arany János); 228. oldal
Aki túl harsányan vagy túl finomkodóan adja a szerepét, az az egyszerű nézőt talán megnevetteti... – Hamlet (Nádasdy Ádám); 248. oldal
Álmában szűrjük le?... – III. Richárd (Vas István); 252. oldal
Lovat! Lovat! Országomat egy lóért! – III. Richárd (Vas István); 272. oldal
Már menni készülsz? Messze még a reggel... – Rómeó és Júlia (Mészöly Dezső); 273. oldal

Shakespeare-drámákból kölcsönzött nevek és karakterek:

Sürge asszony, Sir John, Hotspur, Percy (*IV. Henrik*)
Charles, a díjbirkózó, méla Jacques (*Ahogy tetszik*)
Gyalu asztalos, Oberon, Titánia, Robin pajtás (*Szent-
ivánéji álom*)

*A szövegben található esetleges egyéb Shakespeare-utalások
sem a véletlen művei...*

[1] Rabosítva.....	5
[2] A törvényen kívüliek.....	15
[3] Gyere, mondd el, mi a baj, bébi!	28
[4] A betintázott e-mail-cím	35
[5] Anyakövész	50
[6] Irány London!	68
[7] Hun haditervek.....	75
[8] Királynőgyilkosság	84
[9] Pecózás a leánykollégiumban	91
[10] A lengyel kapcsolat.....	102
[11] Eleanor Bull kocsmája.....	113
[12] „Ennél krokodilt?”	124
[13] Nukleáris fúzió háziáson elkészítve	135
[14] Teniszmeccs Greenwichben.....	145
[15] Zsófi, az avatár	156
[16] Besúgó a jövőből.....	165
[17] A szellemírók	175
[18] Őrangyal a neten.....	185
[19] Lenni vagy nem lenni	199
[20] A makrancos történelemtanár	217
[21] Bogáti Dezső	231
[22] Hat Shakespeare-szignó.....	244
[23] Éjszaka a múzeumban	256
[24] Napforduló	269
[25] Családegysítési kísérlet	277
[26] Minden jó, ha vége jó	286

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek